

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 58

Dijous, 17 de juliol de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 41, segona i darrera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

de modificació de la Llei 7/1993, del 30 de setembre, de carreteres (tram. 200-00035/08) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre el model lingüístic per a la universitat (tram. 300-00145/08) p. 20

Interpel·lació

al Govern sobre el Pacte nacional per a la recerca i la innovació (tram. 300-00147/08) p. 25

Interpel·lació

al Govern sobre la política energètica (tram. 300-00146/08) p. 28

Interpel·lació

al Govern sobre el balanç i les perspectives de futur del desplegament
de l'Estatut (tram. 300-00148/08) p. 33

Interpel·lació

al Govern sobre la política de suport a les famílies durant la crisi econòmica (tram. 300-00149/08) p. 39

Interpel·lació

al Govern sobre la política lingüística (tram. 300-00150/08) p. 43

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures de lluita
contra la crisi econòmica (tram. 302-00118/08) p. 49

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'immigració (tram. 302-00119/08) p. 55

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques actives
de lluita contra l'increment de l'atur (tram. 302-00120/08) p. 62

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a la candidatura de Barcelona com a seu
de la secretaria general de la Unió pel Mediterrani (tram. 401-00023/08) p. 69

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 41.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Innovació, Universitats i Empresa, i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei

de modificació de la Llei 7/1993, del 30 de setembre, de carreteres (tram. 200-00035/08)

I ho fem amb el setè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 7/1993, del 30 de setembre, de carreteres. D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera, que va ser designat relator per presentar els treballs de la comissió, té la paraula.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, bon dia, president. Diputades, diputats, conseller, com a relator d'aquesta ponència de llei de modificació de la Llei de carreteres, una llei que té quatre articles, algunes disposicions addicionals –tres–, un parell de transitòries i tres disposicions finals..., és una llei petita, però és una llei carregada d'una substància fonamental.

És a dir, aquesta llei, com podreu veure en el debat, és una llei que modifica la Llei 7 de l'any 93, de carreteres, i aquestes modificacions van en dos sentits: en un sentit, per un cantó, de determinar els mecanismes legislatius, administratius i jurídics del traspàs de les titularitats de carreteres de la xarxa local a les diputacions; dos, també determinar, en funció d'aquesta estructura de la xarxa, les responsabilitats del Govern de la Generalitat amb relació a la xarxa comarcal i a la xarxa bàsica.

Crea a la vegada un mecanisme, que és un mecanisme de conveni, un conveni entre les dues administracions –el Govern de la Generalitat i, per un altre cantó, el govern de les diputacions–, per tal que en aquest conveni es fixin no només els trams de carretera que componen les xarxes locals, sinó també el sistema de finançament, eh?, o els recursos necessaris, com veureu després en el debat, que estableix aquesta llei.

D'altra banda, també la llei en fixa els mecanismes, el mecanisme del pla zonal, de forma tal que les responsabilitats en matèria de conservació i manteniment de les carreteres entre els ajuntaments i les diputacions tinguin

un instrument, que és aquest pla zonal que defineix la llei com a tal, per poder fer altres incorporacions.

Un segon element d'aquesta llei també és una reforma d'un calat important, d'una transcendència important, en matèria de la publicitat exterior en les carreteres, legislada a nivell estatal, legislada ja des de l'any 93, de forma tal que, com bé coneixeu, coneixen els diputats i les diputades, aquella..., quedaven per legislar aquells trams de carretera que pertanyen a travesseres o trams urbans, i per tant es fa, per altra banda, doncs, una modificació substancial de les autoritzacions en matèria de publicitat en les carreteres.

Dit això, en aquesta ponència, que es va reunir en un parell d'ocasions i ha tingut un nombre important i, jo diria, també decisiu, d'entrevistes bilaterals entre els ponents, que és la fórmula de treball de la nostra comissió en aquesta matèria, s'han presentat un total de cinquanta-cinc esmenes. D'aquestes cinquanta-cinc esmenes, n'han estat acceptades un total de quinze, transaccionades cinc en el moment de la ponència, en el moment de la comissió –i després parlarem de les darreres transaccions–, i n'han estat rebutjades trenta-cinc.

Faré referència a aquelles que incorpora la llei, sobretot a l'article 10 bis, de l'apartat..., de l'article 2 de la llei, que hi havia una sol·licitud i un compromís del debat plenari d'aquesta llei perquè es reflectís en l'article 10 bis, en el seu títol, el canvi de titularitat de les carreteres entre les administracions catalanes, que el que volia era acotar exactament el terreny d'aquestes transferències a les quals feia referència la llei. Aquesta és una esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió que ha estat incorporada al dictamen de la ponència.

Després s'hi incorporen també un total de catorze esmenes de l'Entesa, que fonamentalment tenen com a finalitat, eh?, dues orientacions: una sèrie de modificacions puntuals en el desenvolupament de la llei, precisions jurídiques, precisions també des del punt de vista de conceptualització de trams urbans, trama urbana, etcètera, i sobretot un punt important que ha estat motiu de debat de la llei, que és la retirada de la publicitat situada als trams urbans de carreteres la velocitat de les quals és inferior a vuitanta quilòmetres per hora, que ha estat motiu d'un debat important. Ho dic perquè fonamentalment es considera que en tenim, i la cambra ha de conèixer la situació i ha de ser sabedora que en tenim, alguna publicitat que no està autoritzada, encara penjada a les carreteres i alguna altra que, en funció de l'aprovació d'aquesta llei, no estarà autoritzada. Per tant, hi ha uns terminis que es donen, eh?: un any per a la retirada d'aquella publicitat que no té una autorització vigent i també dos anys per a la retirada d'aquella publicitat que, tenint una autorització vigent, pel fet d'estar instal·lada allà on està instal·lada, doncs, no compleix els requisits que a partir d'ara marca la llei.

Dit això, i com que entrarem després en el debat de la transacció final que hi ha hagut de forma paral·lela també en un debat que s'ha produït en un sector, el sector econòmic de la publicitat exterior..., que evidentment, doncs, fruit d'aquestes negociacions per part del departament, de converses dels grups parlamentaris amb aquest sector, també s'hi han incorporat unes transaccio-

nals finals que discutirem en un altre moment d'aquest debat.

Acceptem també una esmena presentada pel Grup del Partit Popular amb relació al fet que cada vegada que es produeixin transferències de carreteres entre les administracions, eh? Doncs, aquestes motivacions, aquestes transferències que siguin d'interès públic, que estiguin degudament motivades, eh?, o explicades, a fi i efecte que es puguin resoldre.

Comunicar, finalment, la retirada per part del Partit Popular en comissió d'un total de cinc esmenes que també ajuden a esclarir el debat i que fonamentalment feien referència a aspectes reglamentaris en què, a criteri de la ponència, no s'haurien de produir modificacions reglamentàries perquè el reglament vigent de la llei, doncs, és prou clar, prou precís, i té encara plena validesa.

Dit això, senyor president, com a relator, voldria finalitzar agraïnt el treball dels ponents, i també del nostre lletrat –i de passada desitjar-li bones vacances, perquè avui ha fet un alto en les seves vacances per ser aquí, en el debat d'aquesta llei.

Moltes gràcies, i fins a la continuació del debat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Iniciem el debat de la defensa de les esmenes. Per a la defensa de les esmenes del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, nuestro grupo fue el único que presentó una enmienda a la totalidad en el debate de admisión, y la verdad es que el desarrollo de los trabajos en ponencia y en comisión, como comprenderán, no nos permite hoy cambiar el criterio y la votación.

Ello es así, fundamentalmente, porque la razón nuclear por la que presentamos en su día la enmienda a la totalidad, esto es, que entendíamos que no procedía el cambio de titularidad de la gestión de las carreteras locales desde la Generalitat a las diputaciones provinciales, pues se mantiene. No ha sufrido ninguna alteración en este apartado para nosotros básico y que justificaba nuestra razón fundamental de oposición al proyecto de ley tal como lo remitió el Gobierno.

Ello es así, fundamentalmente, porque..., a veces a nuestro grupo de nos tacha de poco autonomistas; pues en esta ocasión estábamos defendiendo de una manera integral, integrada, la autonomía. Es decir que entendemos que debe ser una gestión centralizada, la que hace posible la mejora de la gestión de las carreteras. Ello lo defendíamos en su momento en razón del principio de racionalidad, del principio de eficacia y del principio de mejora de la gestión.

En su día, con motivo del debate de reforma de la Ley de carreteras del 93, todos los grupos de la cámara coincidieron en que eran razones técnicas y razones políticas las que justificaban que las carreteras locales fueran gestionadas por la comunidad autónoma. Existen mecanismos fácilmente..., es decir, el Departament de Políti-

ca Territorial tiene servicios territorializados, y el hecho de la proximidad, que se ha dado como fundamento o razón de ser para justificar el cambio de titularidad en favor de las diputaciones provinciales, no es de recibo, en la medida en que tanta proximidad tienen las diputaciones provinciales como la Generalitat. Un gobierno como el que defiende..., como el que se define que se preocupa de todo lo que pasa en Cataluña, evidentemente, se tiene que preocupar de una manera inmediata de lo que pasa en el ámbito de las carreteras locales.

Los trabajos de comparecencias nos han ratificado en nuestro criterio. De hecho, casi recurrentemente las diputaciones provinciales han puesto una pega en lo que hace referencia a la financiación y a las dificultades de gestión que tenían para tan importante número de kilómetros de carreteras.

Esa razón, la primera, justificaba ya nuestra enmienda a la totalidad. Tampoco hemos de decir que hemos tenido mucho éxito con las enmiendas presentadas, en la medida en que, de las nueve enmiendas aportadas por nuestro grupo, ni una sola ha sido objeto de valoración por parte de los grupos que dan apoyo al Gobierno y, en definitiva, ninguna ha apoyado la ponencia.

En todo caso, hay un aspecto que nosotros introducíamos de una manera novedosa, que nos parecía positivo e importante que se justificara, que era el tema de..., como novedad, como incorporación al proyecto de ley, lo que defendíamos en relación con la señalización bilingüe de las carreteras.

La disposición adicional segunda de la actual Ley de carreteras establece actualmente la siguiente redacción. Bajo el título de «Ús del català en els rètols indicadors», se dice: «Sens perjudici de la normativa general aplicable en la matèria, els indicadors de senyalització de la circulació a les carreteres de Catalunya han de ser almenys en català. La toponímia ha de figurar en català o en aranès, d'acord amb la normativa de la Generalitat de Catalunya.»

¿Qué proponía Ciudadanos con la modificación de la disposición adicional segunda? Creemos importante proceder a la lectura textual de lo allí reflejado. El título pasa a ser «Ús de les llengües oficials en els rètols indicadors», y se le daba el siguiente contenido: «Sens perjudici de la normativa general aplicable en la matèria, els indicadors de senyalització de la circulació a les carreteres de Catalunya han de ser almenys en català i en castellà.»

¿Por qué hacíamos esta propuesta de modificación de la disposición adicional segunda? Desde luego, los defensores de la igualdad de las lenguas no se pueden oponer a una modificación tan equilibrada, que sitúa al catalán y al castellano en plano de igualdad jurídica. «Nadie es más que nadie», dice el dicho, «ningú és més que ningú» y, en la vieja, «tanto monta, monta tanto»: tanto monta el *català* como el castellano en este caso. Es decir que... ningú és més que ningú en matèria de llengües. Y eso es evidente.

Y ¿por qué queremos el cambio? Porque en la práctica ese «al menos» de la Ley de carreteras del 93 se ha convertido en «solament en català». Curiosamente,

existe un decreto del año 82, dictado por la propia Generalitat de Cataluña, en la que se establecía que el uso de la toponimia, de la señalización en las carreteras..., se establecía el uso oficial de las dos lenguas en las carreteras de Cataluña. Eso hoy no es así.

Les pondré un caso práctico. Esta mañana, cuando me he levantado, he cogido mi coche y he hecho un esfuerzo de visualización viaria: he intentado ponerme en la piel de un conductor que desconociera el catalán –jo el conec, eh? De hecho, en la propia Cataluña hay un 10 por ciento de catalanes, que viven en Cataluña, que no saben leer catalán, según las estadísticas del censo.

He ido observando la lengua de las distintas señalizaciones y he observado lo siguiente: en un recorrido aproximadamente de unos trece kilómetros, que atraviesan tres poblaciones, dos carreteras locales y una carretera de la red básica, no he encontrado ni una sola indicación en castellano, ni una, desde Sant Cugat a Barcelona. (*Veus de fons.*) Describiré la situación... (*veus de fons*) Bueno, sí, es cierto, he encontrado algunas, «zoo» y «zona escolar» estaban en castellano y en catalán.

Nada más salir de la ciudad en que resido, me he encontrado con una señal que me alertaba de una «sortida de camions», advertencia que reiteradamente se ha venido realizando hasta en cinco ocasiones, porque la carretera en cuestión está en obras. A la recepción de la vecina ciudad, nos anuncia, un letrero, que detalla de una manera muy procelosa las formas de estacionamiento en la ciudad –«estacionament», regula los días que se puede «estacionar», «com se pot estacionar»–, solamente en catalán.

Acto seguido, he seguido caminando y me he dado un pequeño susto, puesto que había un «ressalt» anunciado... (*Veus de fons.*) Un ressalt, un salt..., un salto, un bache, ¿eh?, que estaba anunciado por cuatro ocasiones. Perquè hi havia quatre ressals al pas de vianants –estoy hablando de Cerdanyola. Me incorporo a la red básica y descubro con que «hi ha una càmera de control de trànsit, la velocitat és controlada per radar» –ochenta kilómetros, ni uno más. Cuando llegaba a «Benvinguts a Barcelona», los muros que adornaban la Ciutat Meridiana, al lado tienen un panel anunciador en que se me informaba que «dens fins a Josep Pla», que pocos cientos de metros después se transformaba en un desesperante «congestió fins a Josep Pla».

Ya en el casco urbano he sido advertido de «desviació obligatòria», «estacionament prohibit», «senyalització excepcional»..., por cierto, anunciando una prueba de triatlón «per al diumenge» que estaba en sentido inverso, que estaba equivocada. Al mismo tiempo, a partir de entonces solamente he descubierto que había un «dipòsit», «dipòsit municipal», y las indicaciones del Parlament estaban efectuadas en un correcto catalán. Es decir, ni una sola –ni una sola indicación– señalización en castellano.

Debemos tener en cuenta que leer en el idioma propio de cada uno es más difícil desde un vehículo en marcha, y ello se dificulta mucho más cuando el texto está redactado en otro idioma. La misión de las autoridades es facilitar la vida a los ciudadanos y no complicársela.

Nos parece, desde luego, inmejorable el contenido de la normativa básica, a la que hace referencia la propia Ley de carreteras, que en el Reglamento general de circulación, concretamente en el artículo 138, dispone que «las indicaciones escritas que se incluyan o acompañen a los paneles de señalización de las vías públicas e inscripciones figurarán en idioma castellano y, además, en la lengua oficial de la comunidad autónoma, reconocida en el respectivo estatuto de autonomía, cuando la señal esté ubicada en el ámbito territorial de dicha comunidad. Los núcleos de población y demás topónimos serán designados en su denominación oficial, y cuando fuese necesario, a efectos de identificación, en castellano».

¿Realmente les parece vulneradora de derechos, la redacción del Reglamento general de circulación, para que se haya de alterar en la Ley de carreteras y establecer que las indicaciones escritas –escritas– deben ser al menos en catalán, cuando sabemos que el «al menos» se convierte solo en catalán?

El texto que proponemos se adapta como un guante a la mano, es decir, perfectamente encajable a la normativa básica. Las indicaciones escritas en Cataluña se harán en catalán y en castellano, y los topónimos serán designados en su designación oficial, salvo que por conocimiento y uso también se conozcan en lengua castellana. No se cae el mundo porque junto a la indicación de «Lleida», se ponga «Lérida» o a la de «Alacant» se incorpore «Alicante» en las indicaciones. (*Veus de fons.*) Reglamento general de circulación, no se alarmen, lo dice el Reglamento general de circulación. Pero, en todo caso, desde luego, las indicaciones escritas deben ser en castellano.

Es así que tenemos que tener en cuenta, y es fundamental que se tuviera, que las señales de tráfico normalmente suelen tener pictogramas que hacen fácilmente transmisible la información sin necesidad de indicaciones escritas, pero a veces es necesario que sea así. Por ello, consideramos y entendemos que es conveniente –que es conveniente– que se incorporen los dos idiomas a las indicaciones escritas cuando estas se hagan así.

Cuando la Mesa del Turismo y muchos otros ciudadanos reclaman una señalización bilingüe, no lo hacen porque tengan manía a Cataluña ni a la lengua catalana, lo hacen simplemente porque en Cataluña las autoridades locales y autonómicas redactan –redactan– las indicaciones escritas solo en catalán. Les invito a que se caigan del burro, a que se caigan del burro y se pongan manos al volante y practiquen una conducción legislativa, segura, la que antepone la seguridad vial a la construcción de la nación.

Hace unos años, un responsable de la política lingüística en Cataluña declaraba que la política de normalización lingüística tendría éxito cuando el paisaje lingüístico fuera exclusivamente en catalán. Lo hacía poniendo el siguiente ejemplo. Si un extraterrestre llegase a Cataluña sabría que está en Cataluña porque la rotulación de las calles, de las tiendas..., las señales de tráfico estuvieran escritas solo en catalán. No sé si esta es la pretensión de los que se oponen a esta razonable enmienda de Ciutadans, es decir que estén en los dos idiomas, espero que no. Puede que con la normativa

actual –es decir, la vigente, la de la Ley de carreteras en su redacción actual– ustedes puedan tener algún amparo para hacerlo solo en catalán. Desde luego entendemos que vulnera la normativa básica, y, de hecho, ya se están produciendo... –y les advierto por economía del gasto...–, ja se estan produciendo en estos momentos, que sépanlo, determinados recursos contenciosos administrativos en los que se están salvando multas y se están anulando multas precisamente porque las señalizaciones viarias no estaban en castellano, incumpliendo el Reglamento general de circulación. Insisto, puede que con la normativa actual lo consigan, pero en el camino habrán puesto en peligro la vida de muchas personas de una forma innecesaria.

Les pondré un ejemplo. Evidentemente, si posem «paviment moll», no se pone en peligro la lengua castellana; con esta declaración no se pone en peligro la lengua castellana. Pero ¿se pondrá en peligro si ponemos solamente «pavimento mojado»? Tampoco se pondrá en peligro la lengua catalana, de esta manera. La seguridad vial estará garantizada si se pone «pavimento mojado» y «paviment moll», tanto en castellano como en catalán. Y he de decirles..., solamente les pido que ustedes no hagan una legislación peligrosa –peligrosa–, porque están poniendo en riesgo la vida de muchas personas con esta forma de legislar. (*Veus de fons.*) Háganlo en los dos idiomas, todos garantizaremos derechos. Y sin duda, ni mesas de turismo, ni otros ciudadanos, ni los visitantes que vengan del resto de España o del mundo se sentirán vulnerados, porque se sentirán mucho más seguros.

Les invito, les invito a que aprueben la enmienda que propone nuestro grupo parlamentario. Sin duda a lo mejor no construye nación –no construye nación–, pero desde luego construirán una mejor seguridad vial, no tengan la menor duda. Y traten de justificar, desde luego, por qué altera las bases de la nación una... –de su nación, vamos, de las que lo que piensen que existe, ¿eh?–, una rotulación de la señalización viaria.

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat. Per a la defensa de les esmenes que corresponen al Grup Popular, té la paraula el senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Conseller, diputades i diputats, si de cas, abans d'entrar en l'anàlisi de la llei, vull anunciar a la presidència la retirada de les esmenes 4, 5, 12, 34, 47, 50 i 51. Dit això, permeti'm, si de cas, fer una breu història, una mica, de la llei, no?, com molt bé ja ho ha explicat el relator i també ho ha comentat el senyor Domingo ara mateix en la seva intervenció, en el seu moment hi van haver..., quan es va presentar la llei, la va presentar el conseller, l'honorable conseller, el nostre Grup Parlamentari no va presentar cap esmena a la totalitat, i en la nostra intervenció el que vam acabar de dir i el que vam comentar, és que era una llei que nosaltres hi teníem seriosos dubtes si al final de la tramitació de la llei podíem arribar a votar a favor o a votar en contra de

la llei. Perquè nosaltres érem, podríem dir, una mica escèptics amb el que s'estava regulant. Enteníem que era important arribar a acords entre els grups parlamentaris en les dues matèries que es regulaven en la llei.

Evidentment, nosaltres al final, en base a una sèrie d'acords –que després es puntualitzaran, el senyor Labandera–, nosaltres votarem a favor de la llei. Nosaltres entenem que al final s'han arribat als acords necessaris perquè donem suport a la llei, encara que no és la llei que nosaltres voldríem, evidentment. Sempre és normal que, a l'hora de negociar, moltes de les qüestions que tu proposes, doncs, no s'acabin de tenir en compte, però sí que efectivament, hi ha hagut, de vegades, el consens suficient, i sobretot per poder arribar a un acord amb el que és el sector de publicitat exterior, que alguna esmena viva havia de quedar per poder pactar la solució final i, per tant, nosaltres, com a grup parlamentari, ens hem brindat per poder solucionar un problema que enteníem important a l'hora de..., d'un sector, com és la publicitat exterior.

Com molt bé s'ha dit, aquí regulàvem dos aspectes ben diferenciats. Es regulava un primer aspecte, que era la discussió –i com molt bé també ja s'ha pronunciat– amb relació a si amb aquesta modificació de la Llei de carreteres manteníem o no l'anterior règim de titularitat i competència de les carreteres, per tant, o continuava tenint la titularitat completa, la competència completa a les carreteres catalanes, el Govern de la Generalitat, la Generalitat, o tornàvem al règim anterior, l'any 93, amb la qual cosa no només tenia competència de les carreteres la Generalitat, sinó que també les tenien les diputacions, i les tenien, com ha sigut sempre, els ens locals, en el que són els camins rurals.

Quan jo vaig fer l'exposició de l'esmena a la totalitat, ja vaig dir que nosaltres no teníem un problema de competències, per nosaltres mai no han sigut un problema, les competències. Nosaltres el que sempre hem volgut és que la gestió la tinguí l'Administració, millor, per a gestionar aquelles infraestructures. Per tant, vam dir que, si en el debat que tinguéssim els grups parlamentaris, més en les diferents compareixences de les diferents diputacions i ens municipalistes se'ns transmetia a nosaltres, al nostre grup, ja que tenim presentada una esmena de supressió dels articles primer i segon, que efectivament el millor que podia succeir, per a la gestió de les carreteres catalanes, és que es tornés al sistema de l'any 93, nosaltres automàticament retiràriem aquella esmena i donàriem suport a la proposta que feia el Govern.

Així va ser. Van comparèixer les diputacions, van comparèixer els ens municipalistes, i tots van arribar a la conclusió, tots... I en això em diferencio de l'exposició que feia el senyor Domingo, en la qual deia que efectivament quan van vindre les diputacions ficaven en dubte que efectivament el millor sistema fos el que avui s'aprovarà. Va ser ben al contrari, va dir que efectivament el millor sistema de tornar a abans del 93..., amb el dubte, evidentment, del que és l'àmbit pressupostari, l'àmbit dotacional –que nosaltres mantenim una esmena en aquest àmbit, la número 31. Però això és veritat, que en aquell moment, tots aquests àmbits municipalistes i diputacions van dir, ens van transmetre als ponents de

la llei que, efectivament, la legislació que es ficava sobre la taula era la millor legislació per tirar endavant el manteniment i la inversió de les carreteres catalanes.

Dit això, nosaltres, evidentment sí que vam notar, percebre... —perquè així ens ho van transmetre les mateixes diputacions, unes amb més èmfasi que una altra, evidentment depenent del volum de quilòmetres de carretera de les quals ells seran competents—, amb la qual cosa se'ns va acabar de dir que, efectivament, això era interessant, sempre que vingúes acompanyat de la corresponent dotació pressupostària, per poder tindre, no només la inversió, sinó també el manteniment suficient.

Sí que és veritat que aquí nosaltres vam presentar una esmena, la número 31, amb la qual el que veníem a dir és que, no només havien de ser recursos per a manteniment, per a la inversió, sinó que havien de ser recursos finalistes, i, alhora, que aquests recursos finalistes fossin no només per a la inversió, sinó per al manteniment. I, bé, nosaltres ho vam traslladar, el nostre Grup Parlamentari, el Partit Popular, a les diferents diputacions i ens municipalistes i ens van dir que, efectivament, el redactat d'aquest article seria millor si fos així. És veritat que no hem arribat a un acord en aquest punt.

Sí que és veritat que també Convergència presenta una esmena, en què nosaltres també entenem que efectivament intentava millorar el text de la disposició transitòria, en la qual es planificava aquests recursos.

Sí que diferim, i això ho compartim potser amb l'exposició que ha fet el Govern, que una vegada quantifiquem uns milions, com diu ell molt bé, uns 500 milions d'euros en cinc anys era difícil de poder apurar, perquè això significava que el Govern hagués de consignar que ara mateix no pot, i per això hi hauria veritablement una complicació a l'hora d'aprovar la llei. També és veritat que en cap llei que jo he participat hem arribat a consignar una quantitat econòmica, perquè això dificulta l'aprovació de la llei. Es pressuposa, i això sí que, efectivament, nosaltres ho deixem a mans de les diputacions, amb la seva responsabilitat, perquè la disposició transitòria el que ve a dir és que ells signaran convenis. Mentre no es signin convenis no es transferiran les carreteres. I, per tant, evidentment jo estic convençut..., no només d'aquelles diputacions, com la de Tarragona, en la qual nosaltres participem en el Govern, sinó altres diputades, que per responsabilitat no signaran mai un conveni en el qual no hi hagi consignada la quantitat econòmica suficient i necessària per fer la inversió i per fer el manteniment.

Evidentment, si això no és així, nosaltres, amb els nostres mecanismes que tenim de control a les diferents diputacions i aquí al Parlament de Catalunya, doncs, instarem el Govern i les diputacions que modifiquin el dit conveni, perquè això va en perjudici, no d'ells, no de nosaltres, sinó dels ciutadans a l'hora de circular per aquestes carreteres, que necessiten, evidentment, una millora molt important en el seu manteniment i en la seva inversió.

Per tant, en aquest punt, nosaltres ja avancem que hem arribat a un acord de mínims, amb el qual entenem que l'objecte de la llei era aquest i com a tal objecte de

la llei, les qüestions col·laterals, nosaltres les deixem a banda.

Faré ara un pronunciament envers una esmena la qual també hem debatut en el si de la ponència, presentada per Convergència, amb relació a la regulació de la prostitució a les carreteres, no?, que és també un dels punts en el qual hem tingut un debat dintre del si de la ponència, amb el qual ja anuncio que nosaltres sí que donarem suport a les esmenes presentades pel Grup de Convergència, però també entenem...

I això ho dic perquè la preocupació del nostre grup sí que existeix. Recordo perfectament la intervenció, no?, fa poc, en diverses comissions, en la qual el nostre diputat Enric Millo havia presentat propostes també de regulació de la prostitució a les carreteres, en les quals al final es va arribar a transaccionals, per veure quin era el sistema millor a tractar.

Jo conec perfectament, com a diputat del Baix Llobregat, la problemàtica, sent de Gavà, de la prostitució a l'autovia, i perfectament nosaltres hem inquirit també moltes vegades, dintre del grup municipal, a l'alcalde, de mirar de trobar una solució, difícil... Però sí que és veritat que intentar regular aquesta matèria dintre d'una llei de carreteres..., entenem que tampoc és el lloc. I evidentment és una política transversal, en la qual haurem de fer altres tipus de polítiques, altres tipus de lleis, més transversals, en les quals entre tots intentem pensar el que és el millor a l'hora de regular el que és la prostitució a Catalunya.

I, evidentment, nosaltres compartim la preocupació, compartim el fons però evidentment no compartim la forma. I encara que ara sigui una mica..., i no s'ho prenguin a broma. Jo em penso —i això ho he transmès—..., que arribi un mosso d'esquadra a les prostitutes de Gavà Mar, eh?, quan estan a l'autovia, i se'ls inquireixi que deixin de fer la prostitució perquè l'article 4.3 de la Llei de carreteres impedeix que puguin estar allí temporalment exercint la prostitució. Evidentment, jo crec que..., tots creiem, ens adonem que efectivament la prostitució no l'eradicaríem, ni es mourien d'allí, perquè no hi ha ni règim sancionador, ni hi ha absolutament res, i per tant difícilment podríem impedir-ho; més del fet testimonial de planificar aquesta qüestió, en cap moment podríem evitar que això es produís. Per tant, compartim el fons però no la forma, que també així es va transmetre per a la resta de ponents.

Amb relació a la segona part, que era tan important, que era la publicitat exterior a les carreteres, aquí nosaltres vam ser molt francs i molt clars a l'hora de l'esmena a la totalitat que havia presentat Ciutadans, i quan vam fer la presentació de la llei, en la qual nosaltres enteníem que no era necessari presentar aquesta reforma. També és veritat que havíem aprovat per unanimitat la llei del paisatge, entre tots, i, per tant, això ens obligava a un esforç de veure com podíem regular aquest sector. Jo crec que s'ha fet. Jo crec que al final..., i això ho vaig dir, que si al final hi havia un acord entre el sector i l'Administració, nosaltres ficàvem a disposició les nostres esmenes perquè es pugui arribar a aquest acord, i així ho hem fet, en ares de la responsabilitat que vam adduir al seu moment aquí, en seu parlamentària. I així

ho faig; fiquem a disposició l'esmena 34 i 37 perquè amb una transacció amb la 16 puguem salvar una part important... A mi personalment, al nostre grup ens hauria agradat que s'hagués salvat tota la publicitat, que s'hagués fet una altra qüestió, que s'hagués fet amb un pacte de regulació amb el sector. Però bé, dit això, l'única opció que quedava era intentar, entre tots, arribar a un punt d'acord en el qual, efectivament, el sector no perdés el gruix més important de la seva viabilitat econòmica, i més venint d'un sector en crisi com és ara mateix, i alhora l'Administració pogués intentar regular amb base a la Llei de paisatge aquesta situació.

Dit això, nosaltres hem posat a disposició aquests esmena, i creiem que al final, tenint en compte que hem elevat el llistó en aquelles poblacions..., de més de vuitanta a noranta quilòmetres per hora, a l'àrea metropolitana, en la qual hi ha una disposició que s'ha signat, que molts municipis han signat, estan d'acord a mantindre, sempre que no vulneri la llei, la Llei del paisatge, a mantindre aquesta publicitat, i, per tant, el sector, jo crec que en aquest cas, doncs..., jo, dintre de la seva –i ho dic concretament– preocupació per la minva del negoci..., sí, efectivament, almenys hem salvat o hem pogut salvar els mobles, no?

També és veritat que hi ha una disposició en la qual es diu que en dos anys es farà un seguiment de com ha estat aquesta regulació de la publicitat exterior, i, per tant, evidentment, ens trobem que si el sector en aquests dos anys..., amb una comissió mixta, que se'ns ha dit, des del sector i des del Govern, que es crearà per fer el seguiment de..., no només de la publicació, del manteniment, sinó també de la retirada d'aquella publicitat que hi ha estàtica, de la publicitat estàtica a les carreteres, a partir de llavors nosaltres també serem vigilants i controlarem efectivament que aquesta comissió mixta tingui un funcionament i que els pactes es duguin endavant.

També és veritat que mantenim una esmena viva, en aquest cas, que és el dret d'indemnització, perquè també ens ho van ficar en qüestió les mateixes diputacions i els mateixos ajuntaments, les entitats metropolitanes..., sobretot..., les diputacions; se'ns va dir que el gran problema que podien trobar-se en el futur era com gestionar la retirada d'aquesta publicitat, de publicitats que tenien certes concessions, per tant, amb un àmbit legal darre-re; si es podien trobar que el reguitzell d'impugnacions als tribunals seria important, i es podrien trobar amb la idiosincràsia que fossin els mateixos ajuntaments, que no han regulat aquesta matèria, que acabessin fent front a les indemnitzacions que pertocquen, que pertocarien a les empreses.

Per això manteníem nosaltres una esmena de retirada, que no té de tenir res d'això, i ho fèiem en ares que assumís en un futur –i és el que nosaltres volíem– que, si al final hi havia algunes indemnitzacions amb base a sentències judicials als ajuntaments que havien concedit llicències legalment, fos el Govern de la Generalitat, que és qui havia assumit l'interès de treure aquesta publicitat exterior, el que pagués, el que financés als ajuntaments, a través de convenis o com fos, aquesta indemnització, que els ajuntaments legalment havien concedit les autoritzacions pertinents.

Per això nosaltres la mantenim, perquè entenem, i així m'ho han transmès alguns alcaldes amb què he tingut converses, que tindran problemes, perquè també ho han transmès les empreses, que evidentment ells defensaran els seus interessos; se n'aniran, evidentment, a la via judicial, i dintre d'un any, dos, tres anys veurem en les primeres sentències si efectivament en aquesta llei ens vam equivocar o no a l'hora de treure el que és la indemnització a les empreses. I ho dic, no treure-ho perquè al final no cobrin, sinó perquè al final qui ho hagi d'assumir..., no són els responsables d'aquesta llei que són els ajuntaments, sinó els responsables que som aquí el Parlament i el Govern de la Generalitat.

Per acabar, també, ja sé que a l'esmena 27 que ha defensat el senyor Domingo amb molta vehemència, evidentment, nosaltres també hi donarem suport. Nosaltres creiem, i així ho hem dit, per activa i per passiva, en seu parlamentària, en la defensa del bilingüisme a Catalunya. Per tant, nosaltres no ens hem de vindre aquí a justificar si creiem que és bo o dolent que la retolació sigui en català o en castellà o en ambdues llengües; ja ho hem fet moltes vegades en diverses iniciatives que s'han presentat en aquest Parlament de Catalunya.

Sí que és veritat que, a més, en la darrera Comissió de Política Territorial també hi va haver una discussió en la qual..., en una proposta que va presentar Convergència amb relació als topònims, amb relació al fet que molts topònims de la retolació al nostre país es trobaven retallats i, per tant, hi podia haver un problema de poder arribar o no a les poblacions. I, per tant, jo puc entendre..., encara que sigui amb punts de vista diferents, en aquell moment ens van donar suport mútuament. I avui també ens dóna la sensació que també es votaran en contra mútuament; no sé si pels mateixos motius, no ho sé; això sí que ara ho aclariran els diferents ponents. Però, efectivament, nosaltres sí que donem suport a aquesta proposta.

Com molt bé ha dit el mateix ponent, el senyor Domingo, és una proposta col·lateral. Tant la proposta de Convergència de la prostitució a les carreteres com la proposta de Ciutadans de la retolació bilingüe són propostes col·laterals a l'objecte de la llei. L'objecte de la llei eren dues qüestions molt clares: la primera era la distribució del règim competencial i la segona, la regulació de la publicitat exterior. Nosaltres basem el nostre vot amb base al que s'ha arribat amb relació a la distribució competencial i la publicitat exterior.

A partir de llavors, tota la resta, podent estar d'acord o no amb el Grup de Ciutadans o podent estar d'acord amb el Grup de Convergència, entenem que són qüestions col·laterals, i en ares de la responsabilitat, nosaltres mantindrem el vot favorable, com així vam manifestar en el seu moment..., sent el grup més escèptic, més crític en el seu moment, en la intervenció inicial, en el debat de totalitat, amb la llei.

Per tant, i per acabar, vull donar les gràcies, com no pot ser d'una altra manera, als meus companys de ponència, al relator, senyor Labandera, al senyor Vigo, al senyor Milà, al senyor Domingo, al senyor Rull, i també al lletrat senyor Muro, per la seva dedicació, i més tenint en compte que avui em dóna la sensació que ha vingut

aquí expressament per aquesta llei; li agraïm l'esforç. I esperem entre tots ser vigilants amb la llei i que al final es compleixin tots els objectius marcats en ella.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyores i senyors diputats, aquesta és una llei que és molt simple des d'un punt de vista del seu redactat; de fet, planteja tres o quatre modificacions de la Llei de carreteres del 93, però al darrere d'aquesta llei tan simple, tan curta, de fet, i ja ho ha esmentat el relator, estem parlant de quatre articles tot just, es pot suscitar un debat molt intens sobre determinats temes clau, estratègics d'aquest país.

Hem tingut, generalment, i darrerament, debats sobre les grans infraestructures i les grans infraestructures viàries d'aquest país. De fet, quan parlem de les inversions que s'han de dur a terme en el nostre país, fixin-se que sempre parlem dels grans eixos estratègics del país; sempre parlem del corredor mediterrani, parlem de l'eix Transversal, parlem de l'eix del Llobregat, parlem de l'eix Diagonal, però molt sovint ens oblidem de parlar d'aquell conjunt de xarxa viària que té un caràcter local i que esdevé estratègic també per a l'economia del nostre país.

Una dada. Quan va comparèixer la representant de la Diputació de Barcelona, la senyora Anna Hernández, va donar una dada que és..., jo crec que és una dada molt impactant, no?, va dir: «Les carreteres que actualment gestiona la Diputació de Barcelona ara arriben pràcticament al 60 per cent dels polígons més importants del nostre país», dels polígons industrials més importants del nostre país. Per tant, d'una bona xarxa de carreteres locals en depenen també elements bàsics de competitivitat del nostre país.

I, per tant, aquesta llei no només s'ha de limitar a fer una nova distribució de competències, a endreçar una mica el panorama de la titularitat de les carreteres, sinó que ha d'anar més enllà: ha de fer viable l'aplicabilitat i la sostenibilitat d'aquesta mateixa llei. Aquest és el rovell de l'ou de la llei que avui plantegem; la resta de qüestions, per nosaltres, són col·laterals, no intrascendents, però sí col·laterals. L'element bàsic, que és el que justificarà el vot contrari de Convergència i Unió a aquesta llei, és que la creiem inviable tal com s'ha redactat en aquests moments.

Comencem, tanmateix, per fer un parell de reflexions prèvies. Una, des d'un punt de vista procedimental. És a dir, el tripartit ha presentat catorze esmenes. Perquè se'n facin una idea, Convergència n'ha presentades quinze; el Partit Popular en fa l'efecte que n'ha presentades setze. És bastant, diguem-ne, sorprenent que el mateix Govern s'hagi d'esmenar a l'hora de tramitar una llei tan bàsica, tan simple.

De fet, aquest és un costum que està arrelant molt en aquest Parlament. I no és amb una voluntat de buscar més consens, perquè el consens el poden trobar amb les esmenes que presenta l'oposició, sinó que fem un toc d'atenció que tot el procés d'avantprojecte, fins que la llei esdevé projecte, vostès no el saben gestionar adequadament.

No té massa sentit que acabin incorporant aquelles esmenes que, de fet, ja s'havien plantejat, ja s'havien suscitat en el tràmit d'avantprojecte. No té lògica. Per tant, tenen un problema; tenen un problema, no només que no saben cercar consensos en seu parlamentària, sinó que a més a més no aprofiten tot el tràmit previ, no aprofiten tot el tràmit d'avantprojecte. I, per tant, ho volem posar sobre la taula. No és normal. I per tant creiem que val la pena de dir-ho.

El que volem agrair, malgrat aquest vot contrari, és que han complert el compromís que en el seu moment va permetre que Convergència i Unió no presentés l'esmena a totalitat. I aquí li ho agraïm directament al conseller. Només hem pactat una única esmena, només una esmena, que és aquella que fa referència que aquesta llei no servirà per emparar traspassos de competències entre administracions que no siguin catalanes. Explicat amb termes diferents: que aquesta llei no permetrà que la Generalitat transfereixi la titularitat de carreteres seves a l'Estat, com ja s'ha fet en aquesta etapa del tripartit, que nosaltres hem, diguem-ne, transferit, hem traspassat a l'Estat competències, carreteres que són de competència de la Generalitat. Recorden que l'Estat sempre ha anat al darrere de tenir la competència a l'eix Transversal; dient: «Jo pago l'eix Transversal però me'n quedo la titularitat. –No; doncs, escolti, la tendència, després d'haver aprovat el darrer Estatut, és que és la Generalitat qui ha d'assumir noves competències, no les ha de lliurar a l'Estat.» Hem aconseguit una transacció en aquests termes, i per tant queda blindat.

Però tornem un altre cop a allò que deia al principi. L'element cabdal, l'element bàsic, l'element nuclear d'aquesta llei és com financem aquesta nova distribució de competències: xarxa bàsica correspon a l'Estat i a la Generalitat; xarxa comarcal, a la Generalitat; xarxa local, a les diputacions o vegueries. Parèntesi: nosaltres hem incorporat esmenes justament per dir: «Escolti, si hem aprovat l'Estatut i l'Estatut explica que hi haurà vegueries, que seran un nou ens supramunicipal, és lògic que aquesta llei hi pugui fer referència i que donem a les diputacions aquest caràcter transitori que nosaltres mateixos vam establir aquí» –tanquem parèntesi.

Però tornem un altre cop a l'element nuclear, de dir: «Com financem aquestes carreteres que hauran d'assumir les vegueries i les diputacions?» I em torno a referir a la representant de la Diputació de Barcelona, que en la compareixença, que va ser jo crec que un tràmit molt potent d'aquesta llei i molt il·lustratiu, deia: «El tema rellevant és el que fa referència al transvasament dels recursos econòmics necessaris per adequar la xarxa de carreteres la titularitat de les quals es pretén transferir a la Diputació de Barcelona.» Això podria servir per a qualsevol altra diputació; si no hi ha diners, estem escanyant el món local.

Perquè se'n facin una idea. Adequar avui tota la xarxa que haurà de gestionar la Diputació de Barcelona, amb dades de la mateixa diputació, 700 milions d'euros; la Diputació de Girona ens diu que només assumir aquells camins locals que poden, en virtut d'aquesta llei, passar a ser competència de les diputacions, 200 milions d'euros; Diputació de Lleida, ens parlaven de 500 milions d'euros, i Diputació de Tarragona, de 400 milions d'euros. I aquesta llei no preveu cap mecanisme clar i diàfan per poder garantir això.

Fixin-se si hi ha poca voluntat per part del Govern d'entendre que aquesta llei ha de garantir els recursos suficients que en la memòria econòmica de la llei es diu el següent —es diu el següent—, es diu: «La nova llei de modificació simplement introdueix una clarificació del procés a seguir en el cas que el canvi de funcionalitat d'alguna carretera doni lloc al canvi de titularitat, per la qual cosa es pot concloure que l'aplicació en si de la nova llei no genera un cost per a l'Administració de la Generalitat.» És a dir, es traspassen més quilòmetres de carretera a les diputacions i la Generalitat diu «escolti, miri, de fet, ja signarem alguns convenis...», però a la memòria de la llei es diu que això no suposarà cap despesa afegida per part de la Generalitat.

El representant de la Diputació de Girona ens va fer un balanç. Diu: «Escolti, miri, la diputació li traspasa cinquanta quilòmetres de la xarxa comarcal a la Generalitat, cinquanta quilòmetres que nosaltres ja hem actualitzat, ens hi hem hagut de gastar diners, la Generalitat traspasa dos-cents cinquanta quilòmetres de la xarxa local a la diputació, per tant, tenim un balanç per a la Diputació de Girona de dos-cents quilòmetres nous.» Ni un euro més, no està previst aquí.

Per tant, nosaltres el que diem és recollim allò que ens van demanar el món local, ens ho va demanar la Diputació de Barcelona, president del PSC; la Diputació de Lleida i de Girona, presidents d'Esquerra Republicana, i la Diputació de Tarragona, president de Convergència i Unió..., ens ho van demanar, i hi va haver un clam, de dir: «Escoltin, aquesta llei no té sentit si vostès no incorporen els recursos suficients.» Torno a esmentar el representant, en aquest cas, la representant de la Diputació de Barcelona, literalment: «Si no hi ha un traspàs de recursos finalistes entenem que el món local seria injustament castigat ja que assumiria uns costos sense precedents i posaríem el món local al servei de les carreteres i no les carreteres al servei del món local.» Aquest és el panorama.

Per tal de resoldre'l, què hem presentat nosaltres? Dues esmenes, una que demanem que en els propers cinc anys hi pugui haver una previsió de 500 milions d'euros per poder fer front a aquestes noves necessitats. Torno a insistir en l'argument: no ens serveix de massa només invertir en xarxa bàsica o destinar una part molt important de la disposició addicional tercera amb xarxa bàsica si no tenim la xarxa de capillaritat que ens pot servir, justament, per fer més competitiu aquest país i per garantir un dret fonamental que és el de la mobilitat de les persones; i, per altra banda, també, per poder combatre contra una xacra que té aquest país, que són els punts negres, els punts d'accidentalitat, que es concentren justament de manera molt especial a la xarxa local.

Aquesta és una esmena que nosaltres hem presentat, ja han intuït que n'hem presentada una altra que fa referència a la disposició addicional tercera: aquells recursos que puguem alliberar en funció de la disposició addicional tercera destinem-los en una part important també a aquesta xarxa local. No ens han acceptat això amb l'argument de dir: «No és habitual que en una llei hi hagi una previsió.» Però, escoltin, tampoc no accepten l'esmena del Partit Popular, que diu «que aquests recursos han de tenir un caràcter finalista.» O sigui, vostès queden molt bé, fan aquesta llei, nosaltres podríem estar d'acord amb la filosofia de la llei, però no van més enllà.

Doncs, escolti, no podem arribar a un acord en aquests termes, no podem fer una llei incomplible, perquè aquest Parlament massa sovint fa lleis que no es poden complir. Doncs, no, en aquesta qüestió és una qüestió massa important per l'economia d'aquest país, per l'equilibri territorial, per, diguem-ne, la sostenibilitat del món local al qual volem donar més protagonisme. D'acord. Però donem-li mitjans perquè puguin assumir aquest protagonisme amb tota la força.

Aquesta, doncs, senyores i senyors diputats, és la raó bàsica per la qual nosaltres no podem donar suport a aquesta llei, no recolzarem aquesta llei, hi votarem en contra.

Hi han altres elements que deia que eren elements col·laterals que no, diguem-ne, que no menors. Un primer, i el senyor Llobet s'hi ha referit, és el que fa referència al tema de la publicitat. I aquí la primera idea del Govern era ventilar-ho absolutament tot. Ens n'alegrem. Em sembla que també és mèrit, diguem-ne, d'una certa permeabilitat de la Secretaria General del departament i de les bones arts del senyor Labandera que han aconseguit un acord, en aquest cas no amb Convergència i Unió, sí amb el Partit Popular, que hi donarem suport, en el sentit de permetre que a l'entorn metropolità de Barcelona hi hagi la possibilitat de mantenir els suports de publicitat exterior.

Tanmateix, nosaltres mantenim una esmena..., en funció d'això, senyor president, retirem les esmenes 17 i 54, per donar suport a aquesta transacció, però mantenim una esmena que fa referència a la necessitat de blindar, diguem-ne, aquesta limitació de velocitat. Es diu: «A les carreteres amb una velocitat inferior a noranta quilòmetres per hora hi podrà haver publicitat.» Si hi ha un canvi en la regulació de la velocitat creiem que s'hauria de poder, diguem-ne, garantir els drets que atorga aquesta llei.

Un altre element que nosaltres hem incorporat, el tema de la prostitució. Home!, en aquests moments hi ha una xacra en el nostre país —una altra xacra— que és la presència de persones que exerceixen la prostitució en els vorals de les carreteres. Això com a imatge de país és denigrant, és denigrant perquè es conculquen els drets d'aquestes persones; l'element de voluntarietat aquí queda absolutament distorsionat i aviciat. La prostitució en aquests moments, en aquest país, es vincula al tràfic de persones, i nosaltres davant d'això no podem romandre indiferents, per un tema de dignitat, per un tema de seguretat viària.

Aquesta llei ha de permetre ajudar a prohibir aquest tipus d'activitat, no regular, prohibir, directament prohibir. És l'únic instrument que ho ha de fer? No, però és un instrument més –és un instrument més– que ens ha de permetre aquesta actuació. No pot ser que digui: «No, si no hi ha un delictes flagrant, si no detectem que hi ha una xarxa o que hi ha proxenetes no farem res.» És inadmissible, escolti'm; i aquí, d'acord amb el que deia la senyora..., l'honorable senyora Tura Camafreita, la consellera quan era consellera d'Interior deia: «Estem disposats a acabar amb aquesta actuació.» Amb el canvi de Govern i amb l'entrada del senyor Saura en aquest camp hi ha impunitat.

Doncs no, creiem que en aquest tema no hi pot haver impunitat, per dignitat, per imatge de país, per un tema de seguretat de cara a aquestes persones que exerceixen la prostitució, de seguretat per al conjunt del trànsit nosaltres incorporem aquesta esmena.

I acabo amb el darrer tema, que és que ens abstindrem pràcticament a totes les esmenes menys a la 27 del senyor Domingo. És aquesta la seva obsessió. Jo ho valoro molt, senyor Domingo, però, amb la intervenció que ha fet vostè aquí, fa l'efecte que es limita les seves possibilitats de comprensió. Vostès, diguin-t'ho clar, diguin clar que hi ha una llengua important que és l'espanyola i llengües subsidiàries que han de tendir a desaparèixer com la llengua catalana. Al final, al cap i a la fi, el sentit de les seves paraules van bàsicament per això. I, a més, hi vol acabar d'aprofundir amb el tema de castellanitzar la toponímia i l'antroponímia, tornar a San Quirico del Vallés, tornar a San Cuafate, tornar..., parlava amb l'alcalde de l'Ampolla, com ho traduirem, l'Ampolla? *(Veus de fons.)*

Escolti..., hi ha un tema de sentit comú, vostè ha ensenyat el senyal de trànsit. I aquest és l'element bàsic, és l'element de sentit, de lògica... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, i afortunadament estem parlant de llengües romàniques que tenen un nucli, que tenen una estructura, un esquema que és bàsic en el mateix.

Per tant, escolti, a l'hora de buscar conflicte allà on no hi és, a l'hora de buscar de fer demagògia que no s'aguanta per enlloc..., escolti, senyor Domingo, no ens hi tindrà mai al costat.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

Nosaltres som un país que aspirem a ser un país normal i els països normals el que fan és que utilitzen la senyalització en la seva llengua pròpia.

Gràcies, doncs, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Ara, per intervenir en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, també per les esmenes reservades per Esquerra Republi-

cana de Catalunya i el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, honorable conseller, jo començaré per referir-me a les esmenes del Grup Mixt, a les quals nosaltres no donarem suport. No donarem suport a cap de les esmenes presentades pel Grup Mixt, i ho justificaré a partir, senyor Domingo, a partir de la reflexió que fem des dels grups que donem suport al Govern sobre les esmenes que vostè presenta.

Vostè ha dedicat la gran part dels seus quinze minuts a parlar del tema de la llengua en la retolació de les carreteres, però el seu problema amb aquesta llei no és aquest. Vostè ho ha dit, és col·lateral i després s'hi dedica perquè sap que això pot vendre més o menys. Té el problema que vostè no està d'acord amb el principi fonamental d'aquesta llei, que és que les diputacions puguin ser titulars de carreteres de la xarxa local. I, per tant, jo vull centrar el debat, perquè és això el que volem discutir, eh?

I, a més a més, jo li he de dir una altra qüestió, sobre el tema lingüístic, eh? Abans s'hi ha referit el diputat Rull. En aquesta matèria jo li vull dir una cosa i no s'ho pregui amb frivolitat, és que jo no conec ningú que s'hagi perdut a causa de la llengua catalana en la retolació per una carretera de Catalunya; no en conec. I aquesta vinculació que vostè ha fet entre problema lingüístic i sinistralitat viària crec que és absolutament arbitrària i discrecional, i que costaria molt, senyor Domingo, una justificació objectiva d'aquesta qüestió. Si vostè és capaç de justificar de forma fonamentada que s'incrementa l'accidentalitat en carretera a causa de problemes lingüístics..., realment aquest problema el tindria qualsevol conductor en un país en el qual no conegui la llengua, i nosaltres tenim molts conductors que travessen França i països amb llengües diferents, i, en canvi, no tenim aquesta qüestió.

I, a més a més, vostè ha fet una altra cosa també que és la següent, oi que els senyals...? Jo no conduixo, per tant, vostè en aquest sentit em treu un gran avenç, però..., i a més a més un coneixement específic de la conducció, els senyals de trànsit que vostè ha ensenyat aquí són d'un llenguatge universal, si no ho tinc mal entès, eh?, i, per tant, jo crec que aquestes són qüestions que vostè no hauria de confondre.

Però jo li torno a dir que nosaltres no li acceptarem les esmenes que fan referència justament a la supressió d'allò que és fonamental en la llei, que és la que fa referència als articles de traspàs de possibles competències de titularitat i de gestió de les carreteres. Algunes altres bàsicament són per temes conceptuals. Jo ja li he explicat, a vostè, que, per exemple, quan vostès fan referència a alguna esmena extramurs dels trams urbans no és un concepte tècnic que pugui tenir cabuda en aquesta llei. Després, feu també, a través de l'esmena 18 i la 22, temes reglamentaris de modificació de les diverses retolacions; es considera que la retolació, que està reglamentada actualment pel mateix reglament de la llei, no s'ha de modificar. I, amb relació al tema lingüístic,

això és un tema que està en el Reglament general de carreteres des de l'any 93. No considerem, els grups que donem suport al Govern, que hi hagi d'haver cap modificació, senyor Domingo, en aquesta matèria. Però, com que el seu grup ja va votar en contra de la..., va fer una esmena a la totalitat i la va mantenir fins al final, era d'esperar aquesta reacció.

Per part del Partit Popular, jo vull agrair-li al Partit Popular dues coses: una, que vostè hagi retirat unes esmenes que no són menors, perquè justament les esmenes que retira són aquelles que feien referència a un cert dubte sobre el tema de tot allò que l'Estatut marca per a les entitats supramunicipals de l'àmbit local, no? Totes aquelles referències estatutàries que, en canvi, ara són acceptades, cosa que celebrem els grups que donem suport al Govern, i, per tant, li ho dic, no són esmenes menors les que ha retirat, n'ha retirada alguna que sí que feia referència a temes reglamentaris, i és un tema important.

Però faré referència a dues de les esmenes que manté, que són, justament, alguna esmena que fa referència al mètode administratiu, al sistema administratiu per fer les transferències. Vostè parla..., les esmenes de què parla el PP, en aquest cas, la número 7, parla del tema de fer-ho per la via del decret. Nosaltres considerem que aquí el que prima i ha de primar fonamentalment és la voluntat política de dues administracions de compartir, de fer la gestió d'aquestes carreteres. I, per tant, és per això és que no li acceptem aquesta, que tècnicament no tindria majors dificultats, però que, en canvi, sí que té aquesta dificultat concreta; però considerem que el pes fonamental ha d'estar en l'acord polític que les administracions prenguin com a tal.

L'altra qüestió que vostè planteja és que suprimir això que la retirada de la publicitat, eh?, la número 31, la retirada de publicitat, ho diu la llei, no genera cap dret indemnitzatori. Bé, això està a la llei, eh?, això està a la llei des de l'any 93 i ningú ho ha qüestionat fins ara. No hem vist tampoc la necessitat que es faci aquesta justificació, i entenem també, per altra banda, que, tant el sector empresarial com la mateixa Generalitat, a través d'aquesta comissió de seguiment, poden establir els mecanismes pels quals es puguin retirar sense dret indemnitzatori.

I després vostè fa referència al tema econòmic. En el tema econòmic, nosaltres el que li hem manifestat en ponència i li he manifestat jo de forma personal és que nosaltres entenem que la peça clau d'aquest acord polític és el conveni. I és el conveni el que ha de fixar exactament la dimensió de l'acord en la matèria de responsabilitat de les diputacions i, per altra banda, els recursos que s'hi destinaran. Per tant, aquests recursos, clar que seran finalistes; és que tindran la finalitat aquella que marca el conveni. Per això no li acceptem aquest concepte de finalistes.

I l'altra qüestió que vostè planteja és el tema del manteniment. Tots aquests conceptes han de formar i han de ser matèria del conveni, i és fins a on acordin les dues administracions implicades, que han de fer el treball de forma conjunta, per al període que hagin de fer-ho, que nosaltres creiem que han de tenir el marge de llibertat per poder desenvolupar-ho.

Però torno a dir-li..., i, a més a més, agraeixo que s'hagi sumat a una transacció important en el tema del sector publicitari i que, en tot cas, transaccionem, com ho he donat ja al president de la cambra, de les esmenes 34 i 37 amb la 16 de l'Entesa, que permet, eh?, que nosaltres fem aquesta esmena que resol un tema important per al sector empresarial i que regula per primera vegada també, en els trams urbans, la publicitat exterior. Per tant, agrait, senyor Llobet, per aquesta disponibilitat i el suport a aquesta llei.

Entrem ara en aquelles esmenes a què feia referència el senyor Rull. Bé, senyor Rull, jo crec que hauríem de partir de la base d'una anàlisi..., que vostè no ho ha dit però jo vull dir-ho: aquesta llei, la Llei 7/93, és una llei que ha funcionat a mig gas. En definitiva, si estem davant d'aquesta reforma puntual de la llei és per intentar donar un nou impuls en matèria de qui fa què en les carreteres del país. I és per això, justament, que hem arribat a aquest punt; jo crec que és bo reconèixer-ho. La Llei 7/93, de carreteres, és una llei que després de quinze anys necessita una retallada important o una revisió important en alguns articles, per veure si finalment donem un impuls a aquesta matèria.

És cert que a partir d'ara, si la llei s'aprova, l'impuls correspon al Govern de la Generalitat i a les diputacions. Vostè ha fet una defensa de les administracions locals, de les diputacions i del seu paper i del seu clam, eh? —era el seu clam, fonamentalment. I jo li haig de dir una qüestió..., jo hi era també, evidentment, a la sessió de les compareixences. Alguna de les xifres donades —alguna de les xifres donades, no totes— eren estimatives; aquesta és la primera consideració que vostè... Algunes eren en base a estudis, però altres eren estimatives. Per tant, vostè fa una valoració estimativa, perquè a més a més la pregunta la hi fèiem: «Bé, exactament, quant costa tot això?»

Però torno a dir-li: jo crec que el problema fonamental no està aquí, no està en la quantitat de milions que fiquem en una llei; que a més a més, des de punt de vista de la tècnica parlamentària, és molt qüestionable posar una quantitat econòmica en una llei, com posar un percentatge en una llei. Això a vostè li ho hem dit en altres ocasions, quan ho ha intentat en unes altres lleis. Però el més important d'allò és el que li deia abans al senyor Llobet: en matèria econòmica, el que importa fonamentalment és allò que sigui el principi d'acord polític entre dues administracions per fer, per tirar endavant aquest nou model distribuït en xarxa local, xarxa comarcal i xarxa bàsica. I segurament aquí rau la gran diferència que hi ha, perquè això és el que incorpora, el que incorpora aquesta modificació de la Llei de carreteres.

I vostè diu: «És una llei que no és viable.» No, ho serà en funció de la capacitat de negociació política. I, voluntat política, les diputacions la tenen; cap dels que va comparèixer va dir: «No vull aquesta competència», cap d'ells va dir..., en tot cas, van posar..., bé, les observacions pertinents, claríssimes, de forma legítima. És una administració que ha de parlar..., la senyora Anna Hernández —i tota la resta de representants de diputacions que eren aquí, però com que vostè ha fet referència a la representant de la Diputació de Barcelona..., de forma claríssima, ha de defensar allò que li tocarà i li pertocarà

després gestionar i els compromisos que ha d'assumir. Però és una llei que és viable, eh?, i és una llei que pot permetre, doncs, el desenvolupament de...

Vostè després ha fet una referència; diu: «Vostès esmenen la llei.» La llei és un cos viu; vostè és jurista i ho hauria de saber. I, a més a més, per què tenim un termini de compareixences, en el qual la llei s'enriqueix amb l'aportació de la gent? I per què seguim amb un sistema de transacció i de discussió, fins i tot fins abans-d'ahir, per incorporar i millorar la llei? Això no m'ho podria dir un jurista; en tot cas, m'ho podria dir qualsevol altra persona, un llec en matèria jurídica com sóc jo mateix. Però la llei és un cos viu i, per tant, necessita aquestes transformacions. I, a més a més, el Govern demostra permeabilitat, perquè el Govern ja té una majoria que podria dir «Cap modificació» i, en canvi, s'accepten i s'hi incorporen. Per tant, jo crec que aquesta no és una crítica que estigui excessivament fonamentada.

El tema del finançament, li ho acabo de dir –i després li diré un altre tema, del tema del finançament–: vostès tenen, d'una manera recurrent, tendència a parlar de l'addicional tercera de l'Estatut, i creuen que allà hi cap tot. Des de la meua humilitat i el meu escàs coneixement estatutari, eh?, jo el que li haig de dir és que l'addicional tercera té un marc molt definit de capacitat d'inversió de l'Estat en allò que són competències de l'Estat. Ara, vostè ho interpreta d'una altra manera. Però no seria, des del punt de vista tècnic, el més adequat fer-ho aquí.

Després vostè fa una petita trampa, eh?, una cosa de *trilero*, que a vegades li dic, té alguna tècnica, alguna estratègia de *trilero* de Rambla: intenta passar una cosa per l'altra. Treu una frase de context, eh? (*remor de veus i rialles*), treu una frase de context, que diu que «la llei diu en algun moment que aquelles carreteres que es vulguin incorporar s'hauran d'apanyar d'alguna forma arreglant-les les mateixes administracions...» Clar, les que estiguin fora del conveni; això és una qüestió que és important advertir-la. El conveni fixarà i hi haurà el temps suficient perquè es facin aquests detalls perquè s'hi incorpori tot allò que té treballat l'Administració supralocal. Però el que no podem tampoc és crear una clàusula de revisió automàtica o permanent, en tot cas ho faran els convenis, per veure si s'han d'incrementar els recursos per a aquestes xarxes locals que s'han de mantenir. Però vostè no ha d'oblidar que hi ha una transitòria que diu que el conveni n'establirà els recursos econòmics. Vostè diu una cosa de la memòria, però no diu la més important, que és la que diu la llei. I la llei el que diu, en la transitòria primera, justament és que es ho fixarà per conveni i aquest conveni establirà els recursos econòmics; ho diu així. Per tant, doncs, senyor Rull, vostè no intenti confondre'm, eh?, que en realitat no em pot confondre, perquè el text legislatiu està claríssim. Vostè parla de la memòria; la memòria en tot cas és un document adjunt i fa referència específica a tot allò que quedi fora, eh?, fora del conveni.

Bé, m'ha tret el cas de Girona. Clar, Girona és el cas en què no hi ha encara acord –no hi ha encara acord. Es va dir; es va dir per part del Govern i es va dir també per part de la diputació, per aquest desequilibri en matèria de trams que serien responsabilitat d'una o de les altres. En tot cas, jo crec, senyor Rull, que això ha de

formar part de la matèria del conveni, eh?, que jo crec que és la cosa important a fer. Les diputacions són unes institucions madures, molt madures. O és que vostè té dubtes de la maduresa de l'Administració local, de la seva capacitat institucional, de la seva capacitat tècnica? No. Si vostè no en té... I fins i tot de la seva capacitat de gestió financera. Jo no en dubto, no en dubto en absolut, eh? –no en dubto en absolut.

Vostè ha fet després aquesta referència al tema dels serveis sexuals, perquè la llei, les seves esmenes..., vostè no parla de la prostitució (*remor de veus*), parla dels serveis sexuals en les zones de servitud de les carreteres. Bé, miri, jo crec que aquesta és una proposta molt fragmentada, eh? Parlar exclusivament i introduir en una llei sectorial un tema d'aquestes característiques, considero, senyor Rull, que no és... –i diputats i diputades, perquè el senyor Rull està ocupat (*riales*) –, diputats i diputades, que no hauria d'entrar en aquesta llei. És una llei que no parla del tema de la prostitució, és una llei que modifica el tema de la titularitat de les carreteres, però fonamentalment considerem que és una modificació que vostè planteja, és parcial, és transitòria, és discrecional...

I planteja un altre problema. Imagini's vostè que a les carreteres..., a la zona de servitud de les carreteres no només s'ofereixen serveis sexuals; s'ofereixen altres tipus de serveis. Ara vostè, per exemple, imagini's aquí, en una altra circumstància de la meua vida, aquest uruguaià, eh?, entrat i lletraferit, o un «cubanito», o un equatorià, que es dediqui per les carreteres del país a vendre melons (*riales*), hauria de ser interpellat per qualsevol mosso d'esquadra a veure si estic o no oferint servis sexuals. Es podrien donar aquestes circumstàncies (*remor de veus*), perquè és una cosa absolutament parcial, és transitòria, i no es modifica en aquesta matèria la situació de la prostitució.

Què fa el Govern en aquesta matèria? Fa dues coses que ha de fer: el Govern combat les màfies..., aquest és el tema important, combatre les màfies; controlar i informar les persones que estan al carrer sobre la seva situació, i vigilar la seva situació administrativa.

Per tot això, nosaltres parlarem, sí, de la transacció. I la transacció –i amb això acabo, senyor president– va en la línia de fer una excepció en alguns municipis de l'àrea metropolitana –setze en total–, en els quals l'autorització de la publicitat estigui permesa fins a menys de noranta quilòmetres/hora de velocitat d'aquell tram de carretera. Aquesta excepcionalitat és una excepcionalitat perquè la trama urbana d'aquests municipis permet aquesta excepcionalitat, i per altra banda –i també cal dir-ho–, és una excepcionalitat que, en tot cas, té una comissió de seguiment que s'estableix perquè es pugui fer el seguiment i el control d'aquestes circumstàncies.

En tot cas, agrair al PP, al Partit Popular i al senyor Llobet, que s'hagin sumat a aquesta transacció de la 34 i la 37, del Partit Popular, i la 16, de l'Entesa. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I amb això, senyor president, dir que nosaltres votarem en contra de totes aquelles esmenes de la resta de grups que continuen vives.

Gràcies.

El president

Té la paraula, per posicionar-se sobre les esmenes i el text del dictamen en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra... (*El Sr. Domingo Domingo i el Sr. Rull i Andreu demanen per parlar.*) Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Volia la paraula per contradiccions del senyor Labandera.

El president

Trenta segons.

El Sr. Domingo Domingo

Miri, senyor Labandera, en el tema dels senyals de... En el tema de las señales de tráfico, evidentemente que tienen un carácter internacional y están concebidas para transmitir información con un mínimo de palabras; ningún problema. Pero yo no me estaba refiriendo a eso, así que no me haga trampas. Yo estaba refiriéndome a cuando son necesarias las indicaciones escritas, y ¿sabe que aprobó una ley el Partido Socialista... —no sé si usted es del Partido Socialista Obrero Español o forma parte de él—, sabe lo que aprobó el Partido Socialista en el año 90? El Real decreto legislativo 339/1990, de 2 de marzo, que se refiere a las indicaciones escritas. Y dice: «Las indicaciones escritas de las señales se expresarán al menos en el idioma español, oficial del Estado.» No me ponga el ejemplo de Francia o de Alemania o de Bulgaria; póngame uno más sencillo: el de España, en que también —y lo dice la ley— tienen que estar, las indicaciones, escritas en castellano.

Pero es que también en la época de Convergència se aprobaron normas, y el decreto del año 82 de Convergència decía: «És, doncs, necessari prendre les mesures necessàries per a assolir la plena igualtat entre ambdues llengües i, per consegüent, també perquè l'ús de la llengua pròpia de Catalunya sigui efectiu a tots els nivells i, entre ells, en la senyalització de les vies o grans centres de comunicació i altres instal·lacions o serveis d'interès públic general, sense perjudici de les senyalitzacions en llengua castellana, igualment oficial a Catalunya.» Bilingüisme; no sé de dónde viene ahora gritar y ponerse en alerta ante...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...una cosa tan normal como es que las indicaciones escritas estén en los dos idiomas.

Muchas gracias.

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Sí, senyor Labandera, molt ràpid. Podríem polemitzar en moltes coses, eh?, i em sembla que vostè ha arriscat

molt, sobretot a la part de la prostitució, fent analogies que no són escaients; però no entrarem en aquesta qüestió.

Vostè parlava que no és operativa una llei d'aquestes característiques per combatre la prostitució a les carreteres. Saben com ho ha fet França? A França han aconseguit eliminar i prohibir la prostitució a les carreteres en base a una llei que té com a objectiu preservar els drets dels menors. Fixin-se si és possible, amb un instrument sectorial, poder atacar una activitat que, hi torno a insistir, va contra la seguretat viària i, sobretot, contra la dignitat de les persones que l'estan exercint.

Gràcies.

El president

Senyor Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, en primer lloc, al senyor Domingo. Senyor Domingo, miri, si el reglament de la llei, la 7/93, fins ara, pel que fa referència al tema de la retolació en llengua catalana, no ha generat cap conflicte al país ni cap problema, el que no és admissible és que vostè, com a jurista també que és, intenti fer modificacions en això que ha funcionat i ha funcionat de forma adequada i correcta, sense conflicte de cap mena. I si no, vostè ho haurà de demostrar, però d'una forma objectiva i amb una substància suficient. Per tant, jo crec que vostè vol fer una interpretació, però el problema seu és que no està d'acord amb el fons de la llei; per tant, digui: «No estic d'acord amb el fons de la llei.» Ara, el tema de la llengua, jo crec que aquí és absolutament sobrer.

Senyor Rull, les competències que té el Govern de la Generalitat en matèria de control les he explicades, també. Jo crec que el tema de la prostitució de menors en les carreteres, en el nostre país, amb la legislació vigent i amb la pràctica política de la conselleria d'Interior, està absolutament evitat, perquè la funció que fa la policia és adreçar-se a les persones que estan en les carreteres, en les quals, evidentment, no existeix cap tipus de...

El president

Senyor Labandera...

El Sr. Labandera Ganachipi

...legislació que ho prohibeixi, que algú estigui aturat al costat de la carretera. I en canvi, eh?, el que sí que fa la policia i fa la conselleria d'Interior i els Mossos d'Esquadra és què? Vigilar la situació administrativa, ho acabo de dir. I aquí entra l'esmena meva...

El president

Senyor Labandera... Gràcies. Senyor Pere Vigo... (*El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.*) Senyor Rull, és que... No. Senyor Rull, no, no, és que..., estem en un debat recurrent i podríem estar-hi hores aquí... Ja els he donat la paraula per contradiccions i em fa l'efecte que ja ha estat prou generosa, aquesta presidència.

El senyor Pere Vigo té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Mirin, jo em pensava que aquesta seria una llei tranquil·la, una llei cloroformitzadora i anestesiant, allò..., una llei «de marxa, poc», però la qüestió s'ha anat animant.

Ha començat amb la part còmica exposada pel senyor Domingo. El senyor Domingo deia: «Imaginin que arriben els extraterrestres a Catalunya...» Doncs, miri, jo no estaria tan segur que ja no hi haguessin arribat, eh?, després de sentir-lo a vostè. (*Rialles.*) Perquè, ja em dirà, fer aquesta simbiosi entre l'idioma i la sinistralitat..., en fi..., i el nivell de comprensió que puguin tenir determinats ciutadans amb algunes retolacions, és que em sembla absolutament gratuït. Ja em dirà, una persona que té un nivell de dificultat i de superació de dificultat de comprensió en un rètol que posi «velocitat controlada» o «velocidad controlada». Vostè creu que hauria de tenir el carnet de conduir, aquesta persona? (*Rialles.*) És que no hauria de tenir ni el carnet per poder anar a peu! (*Rialles.*) Clar!

Ara, lligar sinistralitat amb l'idioma, quan sabem que hi han milions de turistes –suecs, finlandesos, danesos, alemanys, anglesos...– que vénen cada any a Catalunya..., és que hauríem de tenir els tallers mecànics..., és que ja només li hauria faltat dir que la Llei de política lingüística estava patrocinada pels tallers mecànics i les funeràries. Escolti, siguem seriosos. Els senyals de seguretat d'una carretera són donades per un pictograma internacionalment, els altres són orientatius. I ningú s'ha queixat mai d'això. I, per tant, escolti, si vol fer un debat sobre la llei, fem-lo sobre els continguts i no sobre les fantasies i imaginacions que tenen vostès.

Miri, amb l'aprovació avui de la modificació de la Llei de carreteres resollem dos dels grans temes que ens plantejàvem des de bon principi. Primer, posar ordre i clarificar l'entramat de titularitat de gestió i la gestió de la xarxa viària de Catalunya. I en segon terme, introduir canvis significatius en la regulació de l'àmbit de la publicitat de les carreteres.

Pel que fa a la racionalització de la xarxa, no s'ha fet res més que donar compliment a l'article 140 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que estableix molt clarament quina és la funció de la Generalitat de Catalunya en l'àmbit de les infraestructures viàries: ordenació, planificació i gestió integrada de tota la xarxa del Principat de Catalunya; és a dir, el que fem avui és un aclariment competencial que permet una interrelació d'igual a igual entre l'Administració catalana i l'Administració espanyola; no a l'hora de planificar, que aquesta planificació correspon a la Generalitat, sinó a l'hora de captar recursos i clarificar responsabilitats.

Així, doncs, un cop establerta la definició de les xarxes bàsiques, comarcals i locals, cal, per una raó evident d'eficiència i optimització de recursos, que aquesta modificació de la Llei de carreteres tiri endavant per establir una clarificació sistematitzada de les titularitats i competències de la xarxa.

La modificació de la llei també dona cobertura, mitjançant uns plans zonals, a la possibilitat que alguns camins de la xarxa municipal esdevinguin carreteres locals de les futures vegueries; és el que s'ha dit aquí, que hi han determinats camins en determinats municipis que compleixen perfectament aquesta funció, i tots sabem que hi ha molts municipis amb trenta, quaranta, cinquanta o més quilòmetres de xarxa local, que, evidentment, amb el seu nivell pressupostari és impossible que hi puguin fer front. També, en pro de la clarificació competencial, la llei fixa els criteris per fer com cal el traspàs als ens supramunicipals d'aquelles carreteres de la xarxa local que eren gestionades per la Generalitat.

I, arribats aquí, voldria fer una reflexió: aquesta adaptació de la Llei de carreteres ha d'estar íntimament relacionada, d'una banda, amb la planificació territorial, i de l'altra, amb la planificació sectorial, fonamentalment amb el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya, que, tot i ser un pla que va ser aprovat per un govern en minoria i està actualment sotmès a revisió amb el Pacte nacional de les infraestructures, ja va introduir per primera vegada la planificació conjunta de les xarxes viàries, ferroviàries, logístiques i de transport de Catalunya, amb un horitzó fins a l'any 2026.

Per tant, doncs, les directrius nacionals de mobilitat o l'ambició programa de planejament, el que són els plans territorials o els plans directors urbanístics, etcètera, endegats per aquest Govern, obliguen a una visió global, integral de la planificació territorial, on les relacions entre urbanisme, infraestructures, mobilitat i territori són cada cop més estretes.

L'altre gran objectiu de la llei era la introducció de criteris i canvis significatius amb relació a la publicitat a les carreteres; concretament, calia clarificar el règim regulador d'aquesta activitat en alguns trams determinats de la xarxa viària, no tant per eliminar determinats riscos per als usuaris que es deriven de la publicitat, perquè la llei no té aquesta voluntat i ni tan sols en fa esment, vull dir..., jo crec que el que fa la llei és simplement vetllar per la riquesa paisatgística del país, que esdevé un patrimoni ambiental, cultural, social i històric que influeix en la qualitat de vida dels ciutadans i que esdevé, molt sovint, un recurs de desenvolupament econòmic.

I és precisament això el que hem fet: preservar aquest futur econòmic que tenen molts pobles en el seu paisatge. I per tant, doncs, no cal oblidar la percepció i la sensibilitat que tenen els ciutadans respecte al paisatge que els envolta, que ha variat molt en els darrers anys i que cada vegada serà més exigent. I no hem d'oblidar, per tant, que Catalunya, en aquesta sensibilitat, ha estat pionera; vam ser els primers en l'elaboració d'una llei del paisatge, i semblaria normal i corrent que qualsevol llei col·lateral també l'hagi d'acompanyar en aquest sentit.

En fi, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana considerem que aquesta regulació ha de permetre endreçar el paisatge, fer neteja, especialment en aquells punts del país on la contaminació visual per l'entramat de tanques publicitàries presents ens deixa un paisatge descuidat, empobrit i saturat. I per tant, aquesta llei el que farà és posar una mica més d'ordre a la Llei de carreteres.

Per tant, des del nostre grup, evidentment, anunciem el nostre vot favorable. Agraïm la col·laboració de tots els que han protagonitzat aquesta llei i desitgem que tiri endavant.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà, en nom del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, evidentment, el debat ha posat de manifest que, més enllà d'anècdotes i d'alguns estirabots, és una llei important... (*Veus de fons.*) Endavant...? (*Adreçant-se al president.*) Gràcies.

Parlava d'estirabots... Aquesta llei tracta, com a mínim, d'un parell de temes importants. Un, des del nostre grup creiem que significatiu, que és anar consolidant el model territorial i d'organització administrativa del nostre país, amb una justa distribució de competències en una matèria tan important com és el tema de les comunicacions i de les vies interlocals, que parteix, si em permeten, de la normalització estructural de l'organització administrativa i territorial de Catalunya. És a dir, hem passat una mica, del 93, amb un afany que la Generalitat havia de ser omnicomprensiva, perquè potser estava encara en una fase de consolidació del seu model, a una fase, diria, postestatutària –del nou Estatut–, en què ha de quedar clar –i crec que aquest és un element important que fins i tot potser hauria estat bé de posar en l'exposició de motius– que, d'acord amb l'article 2.3 del mateix Estatut, les vegueries formen part de l'entramat institucional de la Generalitat.

Per tant, és bo aplicar, en aquest moment i en aquest àmbit, el principi de subsidiarietat, que és, en definitiva, el que jo entenc que justifica, o entenem el nostre grup que justifica una distribució racional de competències pel que fa a la bona gestió de les vies, i és evident que aquella administració que estigui més propera al territori i, per tant, més propera als ciutadans, que, a més, és l'Administració que es trobaran les administracions locals de territori, són aquelles que poden gestionar millor, planificar millor, mantenir millor les seves vies de caràcter local, perquè no oblidem que les comarcals i les d'interès general són les que assumeix la Generalitat. Per tant, estem parlant d'aquelles vies que fan una funció estrictament local, de comunicació interlocal en un territori.

L'altre aspecte és el tema del finançament, que nosaltres entenem que ha de tenir dues fases o dos moments: el moment del conveni del traspàs, que és allò..., les actuacions que estan pendent, les inversions que s'han de fer... I després, el tema és més de fons i es tractarà en el finançament de les administracions locals de Catalunya. I han de tenir el principi de suficiència financera, perquè, un cop aquesta competència es normalitzi en l'àmbit de les vegueries i, momentàniament, de les diputacions, doncs tinguin els recursos suficients. No

pot ser que estiguem en un règim permanent de transferències, com si aquest fos només una competència delegada. No és una competència delegada, és una competència plena i reconeguda. Per tant, creiem que és un bon sistema i que, en definitiva, a més, la formulació dels plans zonals permetrà que les administracions locals supramunicipals facin una bona planificació i una bona previsió del que és el seu entorn.

L'altre tema fonamental que justifica la modificació de la llei i la nostra no-acceptació de les esmenes presentades és el tema de la vinculació entre publicitat a l'entorn de les carreteres i seguretat i paisatge. Hem de recordar que ja està prohibida la publicitat en les vies interurbanes en el medi no urbanitzable. Per tant, estem parlant d'un aspecte que estava pendent de regular en aquest país, i que el mateix sector, els representants del sector varen reconèixer encara que potser una mica tard, no?, que és que no hi havia ni regulació ni autoregulació en el tema de la presència de la publicitat en les vies locals, en les vies que travessen sectors urbans.

Cal recordar que la Generalitat de Catalunya i aquest Parlament tenen un mandat legal. Tenen un mandat legal des de l'any 2005, en el moment de l'aprovació de la Llei 8/2005, de protecció, gestió i ordenació del paisatge, en què ens vàrem autoimposar, com a país, com a legislatiu i com a Govern, una finalitat determinada, la que es contempla en l'article 8.b: «Les actuacions que executi la Generalitat en el paisatge han de tenir, entre altres, les finalitats següents: la millora paisatgística de les perifèries de les vies d'accés a les ciutats i a les viles, i també l'eliminació, reducció i trasllat dels elements, usos i activitats que degraden aquest paisatge al voltant de l'accés a les nostres ciutats i viles.»

Per tant, no és quelcom improvisat, és intentar assolir una de les finalitats i dels principis que aquesta llei ens va marcar. Primer, aquest mandat, i segona, la finalitat de preservar, amb l'adopció de mesures protectores del paisatge, el dret dels ciutadans a viure en un entorn culturalment significatiu i a considerar totes les conseqüències que pot tenir sobre el paisatge qualsevol actuació d'ordenació de gestió del territori, i també d'edificació –i no oblidem que la presència de publicitat està subjecta també a les llicències urbanístiques d'edificació.

Per tant, potser ningú ho ha dit en aquesta fase de valoració final, però aquí, el subjecte que ens preocupa, o que ens ha de preocupar com a legisladors, és el ciutadà i la qualitat de la vida urbana. En aquest interès general que és el que ens correspon a nosaltres regular, s'ha d'adaptar l'exercici legítim d'una activitat econòmica com és la publicitat exterior, però no invertim, per favor, l'ordre de les prioritats. La prioritat és la qualitat del paisatge urbà i el dret dels ciutadans a gaudir d'aquest paisatge amb unes certes condicions i a disposar d'un entorn urbà ordenat. I aquí hem de veure com acombóiem, com ho fem compatible amb l'exercici d'una activitat econòmica; no al revés.

M'agradaria aquí reproduir, per veure si després hem arribat a bones conclusions o no, el que ens va dir el senyor Joan Nogué, director de l'Observatori del Paisatge de Catalunya, en què tots estem participant, que diu, o ens va dir: «Tal com diu el Conveni europeu del paisatge,

el paisatge és un element important de la qualitat de vida de les poblacions i de les persones, tant en els mitjans urbans com als rurals, com a les zones degradades i de baixa qualitat, com en els espais de reconeguda bellesa o en els mes quotidians. El dret al paisatge no és quelcom excepcional, no és quelcom de postal, és el dret quotidià a viure en un entorn digne. La visibilitat de les carreteres i des de les carreteres és importantíssima i té un doble sentit: per una banda, les carreteres són, sovint, magnífics miradors del paisatge de la zona on transcorren, però al mateix temps poden suposar un impacte visual perquè són visibles des del territori. Actualment...» —ens recordava, i crec que vam estar-hi tots d'acord, almenys implícitament— «el paisatge al voltant de la major part de les carreteres sol ser banal, d'escassa originalitat, d'escassa qualitat, sobretot a les vies d'accés, i molt especialment a les vies d'accés als nuclis urbans. Els asseguro que aquesta és una de les grans assignatures pendents que tenim com a país —una de les grans assignatures pendents—, i un dels elements que contribueix a aquesta banalització del paisatge dels entorns de les carreteres és precisament la publicitat, amb el benentès que estem parlant, sobretot, d'una publicitat mal dissenyada i mal emplaçada.»

Aquesta contraposició entre el dret a exercir una activitat econòmica, com és la publicitat exterior, i a gaudir d'un entorn protegit, no s'havia regulat fins ara, no havia merescut cap atenció, i creiem que ja era hora que es fes. Els mateixos representants del sector de publicitat exterior, en la seva compareixença, varen reconèixer —ai las!, potser una mica tard; ai las!, potser quan va començar a tronar se'n van recordar, de santa Bàrbara— que realment no hi havia hagut autoregulació, no hi havien criteris. I els estalviaré, perquè aquí no tenim pantalla i no tenim temps, la projecció d'algunes de les imatges dels entorns que hi han al voltant de les ciutats, que, si en lloc de mirar si la senyalització o la publicitat està escrita en català o en castellà —per cert, aquí no s'ha dit res de si la publicitat ha d'estar escrita en català o castellà, es veu que aquí aquest tema no importa—..., el paisatge de les nostres vies urbanes de l'entorn és realment lamentable.

Hem aconseguit combinar en aquesta llei que ara aprovarem aquesta justa contraposició entre interessos generals i els interessos legítims particulars de l'activitat econòmica. Nosaltres creiem que ho hem aconseguit amb un mínim, amb un mínim perquè tots sabem que en ares de la transacció, en ares de la crisi econòmica, doncs, s'ha arribat a una certa transacció en el sentit que en un entorn urbà molt determinat, que és la conurbació, el continuïum urbà de Barcelona, allà on hi han la majoria de les vies amb limitació a vuitanta quilòmetres —vies segregades, ho repeteixo—, s'amplia, es flexibilitza la presència d'aquesta publicitat exterior fins als noranta quilòmetres per hora. És a dir, en definitiva, s'admet la presència d'aquesta publicitat en les vies que actualment tenen la limitació a vuitanta quilòmetres per hora, que és tot l'entorn dels accessos a Barcelona.

A nosaltres no ens satisfà aquesta solució, ho diem sincerament, però l'acceptem confiats en dos aspectes que la mateixa llei contempla. Primer, l'obligació que s'autoimposa el departament en la disposició final segona que en el termini de dos anys es produirà una reconsi-

deració dels efectes i de..., la reordenació que es produeixi en aquesta publicitat, amb participació del mateix sector i esperem també, ho hem d'entendre així, que del mateix Observatori del Paisatge, que ens han d'avaluar quina és la situació.

I confiats també en les manifestacions que ens varen fer els representants del sector, que no sé si avui ens acompanyen, però jo crec que no ens haurien d'abandonar en aquesta tasca, perquè no crec que avui hagi acabat la seva feina, dels diferents gremis, del compromís que varen assumir d'autoregular-se, d'establir criteris, d'escollir també les recomanacions que els puguin venir des d'aquest equip de treball.

Nosaltres havíem proposat en algun moment del diàleg que, per via reglamentària, es poguessin establir després aquests criteris, es poguessin consolidar, es poguessin legalitzar, diríem, aquests criteris d'autoregulació; no s'ha considerat que en aquest moment sigui el moment oportú, però estem segurs que en un any i mig o dos podrem, haurem de tornar a parlar d'aquest tema, en què també són cridats a participar, i molt significativament, les administracions locals dels municipis on hi haurà la presència d'aquesta publicitat, que, en definitiva, són els que ens han de donar el seu criteri.

Per acabar, respecte a les esmenes presentades, només comentar-ne dues. Començant per la del senyor Domingo, nosaltres ens estem plantejant com a grup seriosament de demanar al nostre conseller d'Interior, al senyor Joan Saura, i al departament que estudiïn la possibilitat d'introduir una nova prohibició realment significativa i important, que és prohibir circular a persones amb obsessions lingüístiques, perquè poden constituir un veritable perill per a la seguretat, perquè, a part del tema d'agafar el mòbil, a part del tema de trucar per telèfon, a part del tema de parlar amb el veí, realment hem de considerar quin perill deu córrer la persona que quan circula es dedica a anar prenent notes i, suposo que sense aturar-se, per anar veient quin és el llenguatge en què està escrita aquesta nota. Aquest anunci s'hauria d'ampliar.

No creiem que aquest tema sigui de rebut, perquè, com ja s'ha dit aquí, la senyalització és una senyalització, precisament s'ha fet internacionalment en aquest sentit, eh? I suposo que una de les conseqüències d'acceptar la seva esmena seria que hauríem de substituir els «stops» per «alto», «halt», o «atura't», o «para't», és a dir, hauríem de trobar aquest..., cosa que, per cert, en certs països iberoamericans, hi és, eh?, «pare», «alto», etcètera. No creiem que aquest sigui el principal problema de seguretat que tenen les nostres carreteres.

Respecte a l'esmena dels serveis sexuals a les carreteres, del Grup de Convergència. Nosaltres no volem deixar de ressaltar la primera expressió que ha utilitzat el senyor Rull. El que el preocupa de veritat és la imatge que donem? Perquè, si el preocupa la imatge que donem —si preocupa la imatge que donem, com molt bé s'ha dit aquí també en un altre aspecte—, hi han moltes altres activitats que es realitzen als marges de la carretera, i no veig que els preocupi ni la dignitat del boletaire ni la dignitat del venedor de fruites i verdures... (*Remor de veus.*) No, però, dic, s'ha parlat d'això.

I si preocupa la seguretat o la dignitat d'aquestes persones, vostè creu, sincerament..., creuen vostès sincerament, des d'una política que tenen assumida de l'interès prioritari d'aquestes persones, que se les protegeix i es defensa la seva dignitat perseguint-les i fent-les fora i amagant-les perquè s'amaguin a darrere dels matolls en comptes que siguin davant? Sabem perfectament –i no és aquí el lloc per fer el debat– que el tema de la prostitució té un altre àmbit interdepartamental i de consens, de com s'hi ha d'actuar, amb polítiques socials –amb polítiques socials–, amb polítiques de repressió del tràfic de persones. I en aquest sentit no podem admetre, en absolut, l'afirmació que ha fet el senyor Rull, que trobem inapropiada, dient que s'està mantenint una actitud per part del Govern de la Generalitat d'impunitat davant de l'exercici de la prostitució. No és així en absolut, vostès ho saben, s'ha referit anteriorment.

Per tant, si hem de parlar que es posa en perill..., és a dir, arribem a la conclusió, segons vostè, que no es tracta d'un problema d'imatge. No, el tema no és la imatge que donem a les carreteres; la imatge que donem a les carreteres, ja no, perquè llavors hauríem d'eliminar moltes coses que hi han al costat de les carreteres i, per exemple, hi hem deixat la publicitat.

Si és la dignitat de les persones, donem-los els mitjans, a aquestes persones que exerceixen la prostitució, perquè puguin exercir els seus drets, perquè tinguin la protecció i l'assistència social i legal corresponent, com s'està donant. I si el que ens preocupa és la seguretat, ens ha sorprès que no hagin insistit més en un tema que altres països apliquen. Vostè ha parlat..., senyor Rull, vostè ha parlat de l'exemple de França, a través de la legislació de menors; pot ser una via també per intervenir això.

Curiosament, no ha parlat del perill que posen per a la carretera..., el client. És molt significatiu. A vostè, el vehicle que... No podríem actuar millor, intervenint sobre el client, sobre el que atura el vehicle, sobre el que fa els seus tractes allà? No, el client, no, perquè el client va normalment amb un bon cotxe i, naturalment, deu ser ciutadà d'aquest país. (*Remor de veus.*)

No, ho dic, perquè, si hem de bullir l'olla amb el tema de la prostitució i les carreteres, apliquem l'exemple de Suècia i apliquem l'exemple d'altres països, i on sí que hi ha una infracció a la seguretat és quan el vehicle s'atura, ocupant l'andana... Però és que no ho ha dit. Jo suposo que és que no ha tingut temps, però jo li dono tota l'explicació completa. I en tot cas parlem d'aquest tema en un altre àmbit i no en l'àmbit de la publicitat i de l'oferiment de serveis al costat de la carretera, que és el que avui ens ocupa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A part de cridar a votació..., em fa l'efecte que el senyor Domingo, entre d'altres, havia demanat la paraula?. (*Pausa.*) El senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Per contradiccions del senyor Vigo i del senyor Milà... Miren, yo no creo en los extraterrestres. He dicho que si

visitaba aquí algún extraterrestre. Lo más preocupante es que algunos creen que su territorio es un planeta, un planeta propio, en el que pretenden vivir ellos solos y se olvidan del resto de los terrícolas.

Creo que no hay peor conducción que la conducción a ciegas o con piloto automático; no tiene en cuenta ni las señales de tráfico ni las indicaciones escritas. No hay peor sordo que el que no quiere oír. Evidentemente, a la vista de hoy lo estoy escuchando.

Constantemente he estado refiriéndome a indicaciones escritas que acompañan a paneles de señalización. ¿A qué viene referirse constantemente a la señalización? No es ese el tema, señor Milà: indicaciones escritas; las indicaciones escritas se han de leer. ¿O no? Y es una buena forma de conducción...

Exclusivamente señalar que, desde luego, aquí se ignora la realidad social, se ignora también la legislación vigente...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...legislación del Estado, y se olvida que tenemos una lengua oficial en toda España..., lamento decirlo, pero que existe: Constitución, Estatuto de autonomía e incluso leyes que regulan el tráfico. Si queremos obviarla, se obvia, pero, evidentemente, quien no quiere verla son ustedes.

El president

El senyor Rull em sembla que també demanava la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president.

El president

Un minut.

El Sr. Rull i Andreu

Sí. Senyor Milà, és a dir, comparar l'activitat de la prostitució, la pràctica de la prostitució, amb els melons o els boletaires, com a mínim, em sembla que és una comparació inadmissible –inadmissible–; no es tracta d'activitats de la mateixa naturalesa. Algú que tingui la capacitat de fer-ho amb els termes que ho ha fet, escolti, vol dir que vostè..., o no tenim el mateix sistema de valors o anem molt desorientats.

Escolti, senyor Milà, acceptar la permissivitat de la prostitució en els marges de les carreteres, al final, l'únic que beneficia és les trames, els tràfics i les màfies. Aquest és el problema de fons. I si volen treballar-hi i treballar-hi radicalment com, com a mínim, ha intentat el Congrés dels Diputats, fem-ho. Nosaltres els convidem a fer-ho des d'aquest mateix Parlament.

Gràcies, senyor Milà.

(*El Sr. Milà i Solsona demana per parlar.*)

El president

Senyor Milà.

El Sr. Milà i Solsona

A veure, senyor Rull, li he posat aquest exemple només per dir-li que en aquest àmbit estàvem parlant de regulació de carreteres i de serveis en carreteres i de seguretat en carreteres. I, per tant, no qualificàvem l'activitat que s'hi fes, sinó els efectes que tenia en la seguretat. Res més que això –res més que això. I no s'entén que en tracti un i no vulgui tractar l'altre.

I segona, evidentment, afortunadament, hi han sistemes de valors diferents: uns es fixen més en la imatge i els altres es fixen més en la dignitat de les persones.

(*Forta remor de veus i pausa.*)

El president

Queden unes quantes esmenes. Els grups parlamentaris han demanat votació separada... Els prego que estiguin atents a l'enunciat de cada votació perquè no hi hagi hagut cap error.

I començarem votant les esmenes reservades del Grup Mixt.

I, en primer lloc, seran les esmenes números 2, 3, 22, 30 i 35.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 81 vots en contra i 46 abstencions.

Votem ara les esmenes números 15, 18 i 24 –15, 18 i 24.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 70 vots en contra i 57 abstencions.

Votem seguidament l'esmena número 27.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 115 vots en contra.

Votem ara les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que són la 7, la 10 i la 13, tenint en compte que la 31, la 34 i la 37 les votarem després en les transaccions.

Per tant, votem primer les esmenes números 7 i 10.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 11 vots a favor, 70 en contra i 49 abstencions.

Ara votem la 13, votem la 13.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

L'esmena número 13 ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 70 vots en contra i 44 abstencions.

Em diu que la 31 també s'ha de votar ara? (*Pausa.*) Per tant, la 31 queda viva i la votem ara. Senyor lletrat... (*Pausa.*)

Doncs, votem la 31.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 59 vots a favor i 70 vots en contra.

Passem ara a la votació de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Votem, en primer lloc, les esmenes números 17, 42, 43 i 54.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 57 vots a favor, 70 vots en contra i 3 abstencions.

Rectifico. La 17 i la 54 havien estat retirades; per tant, hem votat la 42 i la 43.

Votem ara les esmenes números 6, 11 i 52 –6, 11 i 52.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 56 vots a favor i 73 vots en contra.

Votem, seguidament, les números 29 i 45, també encara del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Han estat rebutjades per 46 vots a favor i 84 vots en contra.

Votem ara les esmenes que resten del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que són les números 33, 38, 40 i 49.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Han estat rebutjades per 46 vots a favor, 70 en contra i 14 abstencions.

A continuació votarem l'esmena número 16 dels..., o sigui, la transacció que se sustenta sobre l'esmena número 16, dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que s'ha transaccionat amb les esmenes números 34 i 37, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquesta esmena ha estat aprovada per 129 vots a favor i 1 vot en contra.

Passem seguidament a la votació del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

El Projecte de llei de modificació de la Llei 7/1993, del 30 de setembre, de carreteres, ha estat aprovat per 81 vots a favor i 49 vots en contra.

Interpel·lació

al Govern sobre el model lingüístic per a la universitat (tram. 300-00145/08)

Passem seguidament al punt número 12 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el model lingüístic per a la universitat. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Antonio Robles.

(*Pausa.*)

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustres diputadas y diputados, más de una vez les he dicho desde esta tribuna que el *Govern nacionalista d'entesa* y, en general, este Parlamento se comportan y legislan como si fuéramos un estado, cuando de hecho y de derecho somos una comunidad autónoma. Y desde esa alteración de la realidad toman decisiones que perturban y falsean gravemente el sentido común de las cosas. La última, exigir el nivel C a profesores universitarios de fuera de Cataluña como requisito para entrar en la universidad.

La universidad, como institución educativa, dedicada a la enseñanza superior y la investigación, debe tener la excelencia como criterio de selección de sus docentes, lo cual no implica que tener el nivel C excluya la excelencia, pero puede impedir que profesores excelentes sin ese requisito queden excluidos. Y es que el pasado 11 de junio de 2008 se firmó un acuerdo en el seno del Consell Interuniversitari catalán, promovido por el Departamento de Innovación, Universidades y Empresa, por el que los docentes que pretenden o que pretendan acceder como profesores titulares a una universidad de Cataluña habrán de acreditar el nivel C de catalán expedido por la Secretaría de Política Lingüística. Tal requisito es incomprensible en un momento histórico en que toda Europa ha apostado por la integración en un mismo espacio de enseñanza superior y por la internacionalización del saber, la investigación y la innovación.

El *conseller* Josep Hugué, en vez de facilitar la llegada de alumnos y profesores, los restringe con filtros lingüísticos. En vez de darles tiempo a adquirir las nociones básicas de catalán, impone plazos y barreras psicológicas iniciales, los cuales, y en muchísimos casos, les llevarán a desestimar la opción de optar por una universidad catalana; un error por exceso de celo, pues nadie que tenga pasión por el conocimiento se cerrará al entendimiento en un idioma con el que convivirá. Y el *conseller* lo hace bajo la falsa premisa de la existencia de una nación con una única lengua propia, al modo y manera como lo es un estado monolingüista excluyente.

Mal estaría, de esas premisas, si fuera un estado, ya que tal concepción excluiría a la mayor parte de la población cuya lengua propia es el castellano; pero es que encima no es un estado, sino una comunidad autónoma dentro del Estado español, cuyas reglas constitucionales dictaminan que el castellano es el idioma que, a la vez de oficial, es común a todos los españoles. Por eso el artículo 3.1 de la Constitución lo considera un derecho, además de un deber. Es decir que el castellano es la única lengua, de todas las lenguas oficiales españolas, capaz de ser utilizada por todos los españoles; no es así con las demás, cuyo conocimiento se circunscribe a las comunidades autónomas que las hablan.

Disponer de una lengua franca es una ventaja enorme para todos los españoles, pues pueden moverse e instalarse en cualquier lugar del territorio nacional sin impedimentos lingüísticos, mientras todos los ciudadanos de una comunidad autónoma con una o más lenguas distintas a la común de todos los españoles pueden aprenderlas y utilizarlas oficialmente, sin limitación alguna, dentro de su comunidad y, sociológicamente, allí donde haya hablantes que así lo prefieran.

Otra cosa distinta es que algunos nacionalistas de tales comunidades pretendan convertirla en única oficial o en requisito imprescindible, para instalar una frontera lingüística, como si fuera un estado independiente con una sola lengua oficial.

Es evidente que el requisito del nivel C de catalán no aumentaría los derechos individuales de nadie, pero sí excluiría los derechos laborales de muchos. ¿Por qué? Porque todo ciudadano catalán conoce el castellano, y en nada mermaría sus derechos escuchar a un profesor o a un alumno en ese idioma. Tal circunstancia, además, en ningún caso limitaría su derecho a hablar o escribir en catalán. ¿Por qué entonces el empeño en exigir el nivel C de catalán a profesores que podrían expresarse perfectamente en el idioma común? Porque es necesario imponer un paisaje lingüístico que identifique a Cataluña únicamente con el catalán. Porque no basta con tener derecho a utilizar el catalán, se trata de obligar a que el resto lo adquiera como propio, para ir construyendo una realidad nacionalista alejada de la legitimidad del castellano en Cataluña.

El señor *conseller* Hugué lo ha dicho con contundencia; entre comillas: «Si vas a dar clases a Alemania, has de saber alemán», y punto, cierro comillas. Rotundo, nuestro *conseller*. Solo que Cataluña no es un estado independiente como Alemania, sino España, y es su Constitución quien constata que solo la lengua castellana es común y oficial en todo el territorio nacional, siendo la única cuya comprensión puede serle supuesta, a cualquier efecto, a todos los ciudadanos españoles. Y no lo hace por capricho o imperialismo, sino porque es común a todos; todos la conocemos y en cada caso pueden utilizarla sin necesidad de ninguna otra historia.

Señor Hugué, nadie le impide pedir una reforma constitucional para hacer una constitución a su gusto, pero mientras tanto no haga trampa. Cataluña no es Alemania, Cataluña es una parte entrañable y preciosa de España. No sería más libre ni mejor si fuera un estado a su medida. Al contrario, barrunto, por los indicios que

dejan sus disposiciones, que pronto la convertiría en un lugar inhóspito para millones de ciudadanos castellanohablantes, que posiblemente se sumarían a los catalanohablantes.

El artículo 22.1 de la Ley de política lingüística, 1/1998, expresa con claridad los derechos de profesores y alumnos: «En los centros de enseñanza superior y universitaria, el profesorado y el alumnado tienen derecho a expresarse en cada caso, oralmente o por escrito, en la lengua oficial que prefieran.» Se trata, por tanto, de una regulación basada en el principio de libre opción lingüística.

Con esta política sin barreras lingüísticas se han evitado problemas de convivencias y la universidad se ha enriquecido con profesores de fuera de Cataluña. Pero la exigencia del nivel C puede acabar con esta situación; no hemos de olvidar que este nivel implica un conocimiento perfecto de la lengua. La exigencia del nivel C crea así tres tipos de problemas: uno, jurídico; otro, académico, y un tercero, laboral.

Sigo al catedrático de derecho constitucional Francesc de Carreras: «El problema jurídico se plantea por la ilegalidad de una medida que establece una exigencia limitativa de derechos notoriamente inadecuada.» Como hemos visto en el artículo 22.1, otorga a los profesores el derecho a hablar en la lengua que escojan y el deber de comprender a quienes se expresen en la otra lengua oficial. La Ley de la universidad catalana no añade más derechos ni deberes. Es obvio que el nivel C excede con mucho este deber de simple comprensión que es el único exigible y, por tanto, en el caso de que el acuerdo se convierta en derecho, nos hallaríamos ante una norma ilegal y arbitraria, por ser desproporcionada con las finalidades que la ley persigue.

Naturalmente, el problema académico tiene una importancia mayor. La condición como la que se ha aprobado tiene unos evidentes efectos disuasorios respecto a muchos profesores, de España y del extranjero, que aunque desconozcan de entrada el catalán les es fácil llegar a entenderlo, pero no están dispuestos a invertir un tiempo amplio a su dominio total, porque ese tiempo lo tienen destinado al contenido de su campo científico.

Se trata, por tanto, de una medida proteccionista y autárquica, exactamente lo contrario de lo que debería ser la universidad, abierta y universal. Declaraba usted a *El Mundo* que la exigencia del nivel C es «un filtro contra los mediocres». Puede ser. En realidad, puede ser al revés también. Detrás de esta medida, a veces se esconden las más mediocres intenciones. Al menos así lo ha denunciado el prestigioso catedrático en ciencias políticas de la Universidad Autónoma de Barcelona, Joaquim Molins, a propósito de la exigencia del nivel C: «Lo que quiere la gente mediocre de las universidades catalanas es restringir la competencia, poner tantos obstáculos como sea posible para evitar que gente del resto de España o extranjeros les quiten sus plazas. Eso es lo que subyace tras esta decisión» —cierro comillas.

Es este tercer problema, el económico, el más injusto, pues algunas comunidades, amparándose en la lengua

particular, pueden excluir al resto de españoles de su mercado laboral, ya que se incumple el artículo 139.1 de la Constitución, según el cual «todos los españoles tienen los mismos derechos y obligaciones en cualquier parte del territorio del Estado», y el artículo 139.2, «por lo que ninguna autoridad podrá adoptar medidas que directa o indirectamente obstaculicen la libertad de circulación y el establecimiento de las personas en todo el territorio español». Es ocioso recordarle a su vez el artículo 14 de la Constitución, que garantiza la igualdad de todos los españoles ante la ley, sin que pueda prevalecer ninguna discriminación por razón de nacimiento, raza, sexo, religión, opinión o cualquier otra condición o circunstancia personal.

Honorable *conseller*, acaba de salir una encuesta de las cien mejores universidades europeas. ¿Sabe nuestro mejor puesto? El sesenta y cinco. Y, mientras tanto, el eje de la investigación, la innovación y la productividad se ha desplazado a Madrid, o los alumnos de Erasmus, que tradicionalmente recalaban en Barcelona, ahora empiezan a preferir otras universidades españolas.

Como en economía, Cataluña ya no ocupa el primer lugar, sino el tercero. Cierra la universidad al mundo y tarda en entregarnos un modelo del PNRI media legislatura: Pacto nacional *per a la recerca* y la innovación; bien está, y nos congratulamos que nos lo haya entregado ya, bien está. Pero pone cinco sentidos en subvencionar las tesis doctorales si y solo si están escritas en catalán, o encarga un estudio de cien mil euros para determinar los iconos verdaderos de la identidad catalana y poder así limpiar de toros y muñecas flamencas los pequeños comercios de *souvenirs* de las Ramblas. Así lo han dicho...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...desde su departamento. Una vez seleccionada la lista de *souvenirs* catalanes, un equipo —comillas— «de expertos y personas notables de la cultura y el conocimiento del país» procederán a la selección definitiva de lo que realmente es Cataluña. Esto es a lo que dedican el tiempo libre.

Giordano Bruno...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...corrió... Acabo, señor presidente.

Espero que no sea necesario puntualizar en la réplica que el conocimiento del catalán por parte del profesorado es mejor opción que su desconocimiento, pero su desconocimiento no puede dejar fuera a Ramón y Cajal.

Gracias.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la decisió del Consell Interuniversitari de Catalunya és una decisió presa per l'organisme col·legiat de les universitats de Catalunya, en ús de la seva autonomia; per tant, primer hem d'establir quin és el marc de la decisió. Jo ara, si m'ho permet, li posaré alguns arguments de tipus jurídic, de tipus acadèmic i de sentit comú que expliquen que la mesura és correcta.

Arguments jurídics. L'article 6 de l'Estatut d'autonomia proclama que el català és la llengua pròpia de Catalunya i així, com a tal, és la llengua d'ús normal i preferent de les administracions públiques i és també la llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament, com també que els idiomes català i castellà són oficials a Catalunya.

El 35.1 diu que el català serà utilitzat normalment com a llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament universitari. L'article 50.2 estableix que el Govern, les universitats i les institucions d'ensenyament superior, en l'àmbit de les competències respectives, han d'adoptar mesures pertinents per garantir l'ús del català en tots els àmbits de les activitats docents, no docents i de recerca.

L'article 35.5 declara que el professorat i l'alumnat dels centres universitaris tenen dret a expressar-se oralment i per escrit en la llengua oficial que elegeixin, i d'aquest dret no es pot despendre la dispensa de la capaciació lingüística del professorat i, en canvi, se'n desprèn que cal garantir en l'àmbit universitari els drets lingüístics dels estudiants a utilitzar les dues llengües oficials; un professor que no conegui la llengua catalana, òbviament, no pot garantir aquests drets lingüístics equitatius dels estudiants. Això, pel que fa a l'Estatut.

La legislació de Catalunya..., l'article 24.3 de la Llei del 98 de política lingüística i la Llei d'universitats a Catalunya preveuen l'obligació que té el professorat universitari de conèixer suficientment les dues llengües oficials a Catalunya, que el faci apte per exercir les funcions pròpies del seu lloc de treball. Les universitats de Catalunya, d'acord amb els seus estatuts, tenen com a llengua pròpia i d'ús institucional el català. La Llei del 98 de política lingüística i el 6.4 de la llei del 2003 fan coresponsables el Govern i les universitats de garantir la capaciació lingüística del professorat. I l'article 6.4 de la LUC estableix que el Govern, d'acord amb la normativa vigent, i mitjançant el Consell Interuniversitari de Catalunya, ha de garantir que als processos de selecció i d'accés es concreti el coneixement suficient del català. I, finalment, la legislació catalana estableix en l'Estatut bàsic de l'empleat públic, de la Llei 7/2007, del 12 d'abril..., que ratifica el principi que els empleats públics han de garantir l'atenció als ciutadans en la llengua sol·licitada, sempre que sigui oficial en el territori, i reconeix les competències de la Generali-

tat per seleccionar els empleats públics amb la deguda capaciació lingüística, i això és l'article 56.2 de l'Estatut bàsic de l'empleat públic. I l'Estatut d'autonomia –172.2.e– reforça les competències de la Generalitat en matèria de règim de professorat universitari i estableix que la Generalitat té competència exclusiva sobre llengua pròpia.

Per tant, doncs, amb tots aquests antecedents, era evident que havíem de desplegar i havíem d'avançar en la concreció perquè, si no, s'incomplia la llei. Estàvem en un franc incompliment de la llei. I és per això que la decisió del Consell Interuniversitari de Catalunya avança en aquesta direcció.

En segon lloc, hi ha arguments de política universitària. Les universitats van demanar el 2003 la redacció de l'article 6.4 per tal que fos el Parlament i el Govern qui garantís el coneixement de dues llengües oficials. El 10 de febrer de 2005 aquí es va presentar una moció parlamentària on s'instava el Govern a aprovar en el termini de tres mesos la normativa del desplegament del 6.4, exigint que aquesta normativa regulés el sistema d'acreditació, categories de professorat, etcètera. Posteriorment, en el marc de la Comissió de Política Lingüística del Consell Interuniversitari de Catalunya, s'ha treballat un esborrany d'avantprojecte de decret –juny de 2005–, que va ser aprovat en sessió plenària del CIC, i els rectors ja es van pronunciar favorables a aquell document. Després, per final de legislatura, va quedar aturat.

Hi ha algunes universitats que de fet ja apliquen aquest sistema a partir dels seus estatuts: la UB –la Universitat de Barcelona–, la UAB, la UdG, i d'altres. I l'han aplicat en convocatòries, eh?; també la Universitat de Girona, etcètera. En el cas de la Universitat de Barcelona, des del 2004 ja s'exigeix a tot el nou professorat contractat, i des del 2006 al funcionari. I aquestes iniciatives són per donar compliment al mandat de l'article 6.4, s'han fet sense suport de cap marc general previst i les han fet pel seu compte.

L'acord del Consell Interuniversitari de Catalunya el que dona és un marc general per al que ja havien començat a fer diverses universitats, i dona un règim de flexibilitat suficient perquè a la captació de talent no hi hagi l'impediment lingüístic. De fet, els rectors i rectores poden contractar professorat estranger que no tingui l'acreditació requerida, sempre que desenvolupin tasques acadèmiques específiques vinculades a la recerca o la docència en terceres llengües. També al professorat contractat temporal es preveu la possibilitat d'un període transitori per poder acreditar-ne el coneixement. I en tercer lloc, queden sempre exceptuats d'aquest requisit el professorat visitant, l'emèrit i d'altres que desenvolupin una activitat acadèmica honorària, i s'introdueixen mesures de flexibilitat per tal que l'acord no freni l'excel·lència i la internacionalització de l'ensenyament universitari.

El nivell que es demana de suficiència és un nivell d'ESO –d'ESO–, és el nivell amb què surten els alumnes d'ESO. Per tant, quan es fan proves, que s'han fet en les universitats que ja ho apliquen, normalment el percentatge d'èxit supera, òbviament, concretament el 90

per cent; proves que les universitats catalanes fan per aconseguir el nivell esmentat, 90 per cent que passen la prova. I els estudiants també estan reclamant, legítimament, que en ús dels seus drets lingüístics hi hagi la possibilitat de ser ensenyats en català en alguns àmbits; evidentment, no en tots, però en alguns àmbits.

Això pel que fa als arguments acadèmics. N'hi ha experiències, perquè, com deia abans, les universitats ja han aplicat això. En el cas de la Universitat de Barcelona s'està aplicant, i més de mil persones han estat acreditades des de l'any 98 en català per a la docència, més de mil persones, que és el certificat homologat equivalent al nivell C. Com deia abans, amb una taxa d'aprovats del 90 per cent, perquè bàsicament va dirigit a comunicació, comprensió i expressió oral.

De les 250 places convocades aplicant la norma, els professors procedents de diversos països..., hi ha russos, portuguesos, marroquins, que perfectament –com no podia ser d'altra manera, d'un nivell universitari– poden aprendre una llengua llatina, que no estem parlant del suahili, ni tan sols d'una llengua preibèrica, com el basc, eh?; estem parlant d'una llengua llatina, eh? Per tant, en fi...

I acabo amb alguns arguments filosòfics. Escolti, aquest Govern..., i aquesta conselleria és la mateixa que garantirà els drets lingüístics catalans i és la mateixa que implantarà, després de llargues resistències, l'anglès a la universitat de Catalunya. I aleshores, si implantem l'anglès, pregunto jo si també s'estan vulnerant drets, perquè hi haurà assignatures en anglès. Estem vulnerant drets? També de circulació? La circulació s'acaba a les fronteres espanyoles, o la circulació és mundial? –pregunto. Si la circulació és mundial, els asseguro que el que cal és l'anglès, primera; segon, castellà, i tercer, la globalització no funciona si no hi ha l'obertura mental per ser capaç –perquè és un problema d'actitud mental– d'aprendre una llengua minoritària.

M'ho van dir els de l'Escola de Comerç Internacional quan hi vaig anar fa tres anys, perquè jo sóc encarregat des de Comerç d'aquesta escola. Diu: «Aquí fem totes les llengües. Anglès, primer; xinès, indi..., el que calgui», diu, «però mantenim el català.» Dic: «Per què? Per raons legals?» Diu: «No, aquí ens vénen americans, ens vénen sud-americans...», diu, «perquè l'anglès es dona per descomptat que tothom l'ha de saber, o el castellà, però no tenim un bon llicenciat en comerç internacional, no tenim una persona preparada per a la globalització si no té l'obertura mental per aprendre una llengua minoritària, sigui el danès, de 5 milions de persones, sigui el noruec, de 2 milions de persones.» El plus és la llengua minoritària en un moment de la globalització; l'altre es dona per descomptat.

Tothom sap castellà a Catalunya, tothom hauria de saber anglès a Catalunya, només faltaria que no es pogués garantir que professors de talla universitària no poguessin fer front a les classes, els que estiguin ja implantats aquí. Amb totes les excepcions que queden en mans dels rectors, que poden aplicar quan vulguin –està a les seves mans aplicar excepcions, totes les que calgui–, només faltaria que no es pogués exigir el català per complir amb aquests dos requisits: uns de legals, i

un altre de, autènticament, tenir estudiants i professors globals; no locals, globals.

Gràcies, senyor president, senyores, senyors diputats.

El president

Senyor diputat, pot fer la rèplica.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Gracias, honorable señor *conseller*, por su tono. La primera parte la ha dedicado a la cuestión legal; todas las disposiciones legales que me ha nombrado, todas sin excepción, están por debajo de lo que prescribe la Constitución. Por tanto, a ella me remito; ya le he dado anteriormente y le he citado los artículos pertinentes que dan derecho a que todos los españoles puedan tener la capacidad de utilizar una lengua en cualquier parte de España.

Mire, no todo el mundo en el Consell Universitari ha acogido su medida con los brazos abiertos. Al menos cuatro rectores de cuatro universidades catalanas han dicho que no lo aplicaran o han sido críticos. El rector de la Universidad Autónoma de Barcelona, Luis Ferrer; el rector de la Universidad Politécnica de Catalunya, Antoni Giró; el rector de la Pompeu Fabra, Josep Joan Moreso; Antonio Serra Ramoneda, máximo representante de la Agència de Qualitat Universitària (AQU). Por tanto, no todo el mundo piensa como usted, ni como su *conselleria*.

Las excepciones que me ha nombrado, de profesores a los que no se exigiría en principio el nivel C de Catalán, todas esas excepciones..., sí que se les exige, se les exige el nivel de catalán, pero se les da dos años de plazo para que lo hagan. Y está bien, es una buena medida, pero insuficiente, porque puede en algún momento tirar para atrás psicológicamente a un profesor que en ese momento no está dispuesto a aprender más lenguas.

Pero, en todo caso, sí que es verdad que esa medida fue un éxito a finales de los años setenta, principios de los ochenta, porque cuando aquí no había profesores de catalán *Ömnium Cultural*, a través d'*Ömnium Cultural* fundamentalmente y la Generalitat, contrataba a profesores..., perdón, a no profesores, a personas que no tenían el título de maestro o de profesor, los contrataban y les daban cinco años de plazo para que se sacaran la carrera de magisterio. Y de esa manera podían acceder, en un momento histórico donde no había suficientes profesores de catalán, a enseñar el catalán, que en ese momento era perentorio.

Por lo tanto, ustedes, para empezar, podrían hacer una medida similar. Pero ni siquiera eso, porque no les interesa eso. Lo que les interesa es el paisaje lingüístico; en el fondo, lo que les interesa en el fondo es que la universidad catalana sea eso, como lo dicen muchas veces: «en la llengua pròpia de Catalunya». Y además esa *llengua pròpia* siempre es una de ellas, nunca es ninguna otra.

Mire, yo no sé si usted es consciente, pero para una persona adulta que llega a Cataluña y tiene que aprender el catalán, para ella, como lengua latina evidentemente,

es tan difícil o tan fácil o tan extraña como puede ser el francés, y nunca lo podrá pronunciar, sobre todo la fonética, ni hablar como habla su idioma o sus idiomas que ha aprendido desde pequeño. Eso es evidente, y por lo tanto la excelencia también se demuestra en que pueda desarrollar su labor pedagógica en el idioma que realmente domina. Porque de eso es de lo que se trata: de comunicar a los alumnos aquello que tiene dentro y que, desde luego, lo haga de la mejor forma posible.

Por tanto, el que usted haya aprendido el catalán desde pequeño no le debe hacer olvidar que para mí hablar catalán siempre es como hablar francés. Es decir, yo lo aprendí de mayor y, por lo tanto, lo hablo muchísimo peor que el idioma en el que yo me estoy refiriendo para que usted me entienda perfectamente, o por lo menos para que yo pueda expresar mucho mejor..., como yo quiero.

El tema del inglés. Mire, nosotros tenemos un modelo, en el Partido de Ciudadanos, donde, no en la universidad, en la escuela, en primaria, en infantil, se introduzca el inglés ya, incluso como lengua vehicular, al menos en un 20 por ciento. Por tanto, en eso no nos vamos a pelear. Pero le vuelvo a decir: no le creo. Mil novecientos noventa y dos: en un premio, Fernando Savater le enseña un carnet, el carnet era de la Universidad Central de Barcelona; el carnet estaba en catalán y en inglés, el carnet del alumno en cuestión. ¿Sí? Quiero decir: no vayamos a hacer lo que en el fondo ya están haciendo. Estoy dando un dato empírico que se puede comprobar.

En el fondo, ustedes no quieren el inglés, no solo porque el inglés es un idioma franco y, evidentemente, hay que aprenderlo y hay que utilizarlo, sino porque el inglés en el fondo querría que sustituyese al castellano. Y eso es lo que no queremos pasar. Tienen que meterse en la cabeza que la universidad catalana se tiene hacer en catalán, se tiene que hacer en castellano y, desde luego, la podemos y la debemos hacer en inglés. Pero en ningún caso, bajo ningún concepto, nos vamos a rendir ante la evidencia de que en Cataluña solo hay una lengua propia y esa lengua propia tiene que ser la lengua de la universidad.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

Hay dos lenguas propias al menos, porque también en el Valle de Aran hay otra lengua en Cataluña.

Por tanto, señor *conseller*, no nos convencen sus razones y, desde luego, nos da la sensación que, como siempre, nos dan gato por el agua.

Gracias.

El president

Honorable conseller... (*Algú diu: «Gato por liebre», no? Rialles.*) Té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Moltes gràcies, senyor president. Miri, senyor diputat, jo insisteixo: no vegin maquiavellismes on hi ha una

voluntat clara de multilingüisme. Vostès i nosaltres i la majoria d'aquesta cambra no coincidim en el concepte de «llengua pròpia». Ja ho sabem, això. No hi coincidim. I respectem la seva legitimitat. Tant que ja sé que per vostès Catalunya no és una nació, és una comunitat autònoma... Però vostès a Madrid no existirien. Això és la gràcia de Catalunya. A Madrid no hi ha un partit antiespanyol, no hi és, o antimadrilenyista, eh?, no hi és.

Per tant, això és la gràcia. Per això som nació també –per això som nació. És a dir, Catalunya va tenir l'errouxisme i continua tenint pluralitat. Hi ha sis partits –hi ha sis partits–; a l'Espanya castellana n'hi ha dos –dos. En això som diferents –en això són diferents. Vostès formen part de l'escenari, vostès formen part de l'escenari de la diversitat. I, per tant, aquí parlem d'aquestes coses tranquil·lament –tranquil·lament–, no passa re –no passa re. M'agradaria veure, en cas similar allà, què passaria? M'agradaria veure-ho. Per tant, calma, podem discutir, discussió filosòfica, cap problema.

Dit això, escolti, multilingüisme. I el que està clar és que el dret que marca la legislació catalana de poder rebre classes en català no està garantit en aquests moments. Per tant, el que estem fent és facilitar que al costat del castellà hi hagi possibilitats del català, en el mateix nivell, i que a més a més s'introdueixi l'anglès.

Per tant, no és una qüestió de barreres; l'anglès també dona barreres. Per això deia, home, fins a quin punt les llengües no són una «filtramediocritat». És clar, si resulta que perquè aquí cada cop fem més classes d'anglès, hi ha gent que no pot viatjar i no pot ser contractada a Catalunya, és que aquest senyor és mediocre; un professor universitari que no sàpiga anglès, mediocre total, no cal que vingui, no el volem. Però si a més a més, amb un plus, si s'hi vol quedar, aquí, i no és una superexcel·lència, cosa per a la qual ja hi ha els casos d'excepció, si és un «supernobel» no el deixarem pas perdre per qüestió lingüística..., queda evident que les excepcions estan fetes per als excel·lents.

Però si estem..., de la mitjania, home!, francament, demanar que aprengui una llengua llatina per si de cas, que no vol dir que l'obliguin a fer la classe en català –jo estic d'acord amb vostè, senyor Robles–, no vol dir que se l'obligui a fer la classe en català, vol dir que es pugui atendre el dret de l'alumne, quan faci l'examen, que té el dret a fer-lo en català. Si el professor que atén aquest alumne no sap català, encara que faci la classe en castellà, no farà front a aquest dret! Per tant, no estem imposant, fixi's, que el professor faci la classe en català, no. En ús de la llibertat de càtedra, de moment, encara no s'ha tocat. Per tant, el senyor catedràtic farà la classe en la llengua que vulgui, però ha d'estar en disposició d'atendre els exàmens de l'alumne o la interpellació de l'alumne en la llengua pròpia; si no sap català, malament.

Per tant, estem garantint això, no ens enganyem, amb totes les excepcions possibles, totes, totes aquelles que s'ho valguin. I, per tant, jo crec que això és el que estem fent.

Per tant, escolti, no pateixin, el castellà és una llengua de..., 500 milions hi ha ara?, 500; no passa re, no està en perill, el castellà, no pateixin. Encara que hagin

proclamat el guaraní oficial únic a Paraguai no està en perill, no està en perill, el castellà, de veritat. Per tant, per aquí no es preocupin; estem garantint uns drets bàsics que reclama l'Estatut i que reclamen els drets dels estudiants.

Per tant, hi insisteixo, no per aquí la universitat deixarà de ser excel·lent. La nostra aposta per l'anglès, la nostra aposta per la innovació i la recerca, etcètera, jo crec que garanteixen clarament..., i l'adequació del procés de Bòlonya, que és el que ens ha de facilitar un ensenyament acadèmic realment a l'altura de les circumstàncies.

En tot cas, estic disposat a parlar amb vostès sempre que vulguin, d'aquest tema, i de qualsevol; el diàleg per davant de tot.

Moltes gràcies.

El president

El següent punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre el Pacte nacional per a la recerca i la innovació (tram. 300-00147/08)

...que és el tretzè, és la interpellació sobre el Pacte nacional per a la recerca i la innovació, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula la il·lustre senyora Maria Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, senyores diputades, senyors diputats, les darreres dècades del segle xx s'han caracteritzat pels avenços aconseguits a Catalunya en matèria de llibertats i de benestar social, juntament amb la potenciació de l'educació universitària. Amb la promoció d'un sistema científic, amb projecció internacional i amb la consolidació d'un teixit empresarial competitiu, doncs, hem posicionat Catalunya en una situació com un país modern.

Aquest camí que hem recorregut ens ha de permetre afrontar amb rigor i també amb optimisme els nous reptes socials actuals, que posen a prova les nostres capacitats, com són la immigració, l'envelliment de la població, la gestió de la ciutat, la gestió del lleure, entre molts altres.

Aquests desafiaments de caràcter global trobaran solució si Catalunya és capaç de transformar la seva economia industrial i de serveis tradicional en una economia basada en el coneixement i en la producció de béns i serveis amb valor afegit; transformació que ha de permetre la preservació i la millora de la prosperitat i el benestar de la societat catalana.

Catalunya, que s'ha caracteritzat sempre per la voluntat de ser un país d'avantguarda, ara més que mai ha de fer els esforços necessaris per a transformar, dins de les seves possibilitats, el model de creixement econòmic i aconseguir una economia catalana sòlida, sostenible i oberta. Afortunadament, Catalunya compta amb una

comunitat científica, empresarial i tecnològica preparada per a fer front a aquest canvi. I en aquests moments existeix un gran consens, a nivell de la societat i entre els partits polítics també, de situar el coneixement com a eix central del desenvolupament social i econòmic a Catalunya.

El Departament d'Innovació, Universitats i Empresa és el millor reflex de la voluntat del Govern de Catalunya de connectar les universitats i els centres de recerca i els organismes de recerca que generen coneixement amb les empreses que l'incorporen als productes i als serveis, perquè repercuteixi en un millor benefici directe per a la ciutadania. És el millor reflex que en el Govern de la Generalitat l'àrea que vostè lidera, conseller, ha apostat decididament per la recerca i la innovació per a garantir la competitivitat de l'economia catalana.

Les empreses juguen un paper rellevant en la creació de riquesa a partir del coneixement, i els sectors d'alta tecnologia i intensius en coneixement presenten les majors taxes de creixement en ocupació, com el sector biotecnològic, que té, doncs, una presència important a Catalunya.

És gràcies a la investigació i al desenvolupament que les empreses redefeixen els seus processos productius i guanyen competitivitat en els mercats on cada cop és més difícil competir en costos.

Ara bé, Catalunya ha de fer un esforç important per a revisar els seus instruments i les seves estructures del sistema públic d'investigació, desenvolupament i innovació, per a millorar la transferència del coneixement i la tecnologia. Tot i que en els darrers anys, doncs, s'ha produït un gran avenç en la transferència i la difusió del coneixement de les universitats i dels centres de recerca, ara més que mai es fa necessari identificar els àmbits en els quals podem ser capdavaners al món per a després poder potenciar-los, tot agrupant els esforços de les universitats, centres de recerca, Administració i empreses.

Cal orientar l'economia cap a l'activitat que sigui diferencial i que per sobre de tot aportí valor. Per tant, hem de promoure la singularitat dels nostres productes i, per tant, el seu atractiu comercial potenciant la creativitat i la diferència, amb la premissa de la recerca d'excel·lència.

Conseller, ara més que mai convé que tots els agents implicats en la recerca i la innovació es comprometin a abocar-hi tots els esforços necessaris, per una banda el Govern de Catalunya, juntament amb el sector privat, millorant el nivell de despesa i d'inversió en recerca, desenvolupament i innovació, i reformant la governança del sector públic d'innovació.

Per una altra, les universitats del segle xxi, excel·lents en les multifuncions que se'ls encomanen: formació de talent, competició global pel coneixement, transferència del coneixement i responsabilitat social institucional amb la inclusió social, la cohesió i la regeneració local i comarcal.

I per últim, les empreses, el sector públic i els sindicats, fent de la innovació una prioritat per a garantir la competitivitat i uns serveis col·lectius eficaços.

Aquest compromís necessita un finançament adequat i que abasti un període de temps suficientment llarg per tal que hi hagi seguretat i estabilitat en les polítiques de recerca i innovació, al marge de les composicions dels governs i de les direccions de les institucions concretes, i una acció comuna de tots els agents orientada a la mateixa visió.

La setmana passada hem conegut l'actualització de les balances fiscals, encarregada pel Govern, doncs, que el dèficit fiscal català per al període 2002-2005 té de mitjana un 9 per cent del PIB, xifra que, com vostès ja saben, va avançar la Fundació Josep Irla.

Si Catalunya no patís aquest espoli fiscal, podria destinar, tal com indiquen la majoria d'experts, més finançament a recerca i innovació, i arribar al 2 per cent del PIB, i per tant situar-la en els països on més inversió es fa en recerca i innovació.

La manca d'inversió en recerca i innovació repercuteix negativament en el creixement econòmic i, per tant, també en el benestar de la nostra gent. Tenim la generació de ciutadans i ciutadanes millor formada de la nostra història; la qualitat dels titulats universitaris és percebuda com a alta. La universitat ha tingut un paper cabdal en la generació del coneixement mitjançant els grups d'investigació dels departaments, dels centres de recerca i dels instituts d'investigació, sense oblidar la important activitat investigadora que té lloc als hospitals universitaris catalans.

A Catalunya hi ha grups de recerca que estan competint a primer nivell internacional; Catalunya té una bona capacitat per atreure recursos competitiu de recerca dels programes estatal i europeu, però encara hi ha molt camí per a recórrer.

Tot i l'increment de l'activitat investigadora, Catalunya ha de fer un esforç en la formació d'investigadors i de professionals de la gestió de la recerca i la innovació, un esforç per la planificació estratègica de les infraestructures de recerca i un esforç per a millorar la valorització i la comercialització del coneixement.

A Catalunya, la internacionalització creixent de la indústria i dels serveis impulsa la innovació tecnològica, i la bona competitivitat de les empreses catalanes fomenta l'atracció de grans projectes espanyols de finançament de recerca, desenvolupament i innovació. Cal remarcar que la innovació, en innovació empresarial, en els darrers anys ha augmentat i fins i tot s'han configurat partenariats públics i privats de suport a la innovació.

Ara bé, existeix una manca de cultura de cooperació entre les empreses i la resta dels agents de sistema de recerca i innovació, i també s'observa una manca de capital inversor disposat a assumir riscos en accions d'impuls empresarial en activitats intensives en coneixement, especialment en les fases inicials d'expansió.

L'Administració també hauria de fer passes per a facilitar que empreses i investigadors puguin desenvolupar projectes, i també hauria de potenciar la demanda de productes d'alt valor afegit. Ara per ara, la recerca, el desenvolupament i la innovació no són un component habitual en l'àmbit empresarial. Així mateix, el nombre

d'empreses que fan innovació de manera sistemàtica és molt escàs i ens allunya comparativament dels països i regions més competitiu, que tenen també un nombre significatiu de grans empreses tractoras d'innovació empresarial, que ara per ara Catalunya no té.

Singularment, també cal fer aflorar l'existència d'una innovació que s'escapa sovint dels mecanismes actuals de mesura i anàlisi, denominada «innovació oculta», com també recentment han destacat altres països.

Conseller, Catalunya ara més que mai necessita que es prenguin decisions adequades. Vostè ha liderat el Pacte nacional per a la recerca i la innovació, una visió compartida per tots els agents polítics, socials i econòmics que posi la recerca i la innovació en el centre de l'acció socioeconòmica; un nou instrument per a fer de Catalunya un país amb possibilitats, un país que ha d'assolir unes altes quotes de benestar i de progrés social.

Conseller, quins són els compromisos i els objectius del Pacte nacional per a la recerca i quina és l'agenda dels propers mesos?

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, el senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, efectivament estem a la recta final dels treballs d'anàlisi i de negociació per tal d'establir el que hem anomenat Pacte nacional per a la recerca i la innovació.

Per què és important aquest treball, aquests treballs que hem fet, que han durat un any? –algú ho retreu, però una cosa d'aquest tipus no es fa d'un dia per l'altre. És imp..., ho era ja quan vam començar, perquè a qualsevol país europeu, dels més avançats, una tasca similar l'han feta fa temps: Finlàndia, Irlanda, Gran Bretanya, són llocs on en el seu moment, a vegades a causa de crisis estructurals fortíssimes... En el cas de Finlàndia és evident que van estar en risc la seva economia i la seva prosperitat quan va caure el taló d'acer, i van passar de ser uns exportadors de fusta i paper a res, i es van haver de plantejar què volien ser quan fossin grans, i van decidir que volien especialitzar-se en noves tecnologies, i ara en són els líders.

Nosaltres, per sort, no hem tingut cap catacraç d'aquest tipus, però calia fer aquesta reflexió. I ara, amb la crisi econòmica que tenim a sobre, crec que hi ha un punt més de necessitat, perquè, en el marc global, només els països que siguin capaços d'aprofitar tot el talent que tenen i transformar-lo en valor social o de mercat en podran sortir ben parats. Els països que continuen apostant per explotar mà d'obra barata no podran mantenir els seus nivells de prosperitat i acabaran retrocedint posicions en el nivell de benestar. Això és així de cru, però s'ha de dir.

Això vol dir que les tres parts implicades –jo diria quatre, tres més un–, en un acord d'aquest tipus, ens hem de

posar les piles: Administració –administracions en plural–, universitats i recercadors, i empresaris. Dic «tres més un»; un, la societat. A la societat li hem de fer entendre i, per tant, hem de divulgar que, sense que posi això en la primera línia de la seva agenda i, per tant, pressioni els polítics perquè també ho posin en la seva línia d'agenda, estem posant en risc el model. L'R+D i la creació d'una economia de valor afegit és el que ens pot garantir l'estat del benestar.

Per tant, a vegades estirem més el braç que la màniga i no ens adonem que, si no garantim un canvi de model econòmic, no podrem continuar abordant despesa social o d'infraestructures. I això ho dic així de cru, però hem de ser conscients que som aquí. Ja hi érem, però hi som més encara; amb dèficit fiscal o sense dèficit fiscal. El dèficit fiscal hi afegeix alegria, diguem-ne, per no dir «pena», a la situació. Però no s'acaba tot: estats que no tenen dèficit, també tenen el problema, eh? Per tant, és així de cru: o fem el canvi de model econòmic, o el nivell d'estat del benestar de què hem gaudit després d'uns certs anys d'alegria, a causa de l'increment d'ingressos provocats pel que ara ha punxat, que és la bombolla immobiliària, i el consum provocat per l'augment demogràfic –aquests són els dos grans tractors, en bona part, dels dotze anys de bonança–..., quan s'acaba això, queda el que queda, el més sòlid: la capacitat de la indústria i dels serveis de crear valor afegit. Si hi ha això, ens en sortim; si no hi ha això, anirem enrere. Així de clar.

Per tant, en aquests moments és molt important, efectivament, que l'acord de les tres parts tiri endavant. En aquests moments, ho repeteixo, això està pràcticament en la recta final: negociacions amb les patronals, pràcticament tancades; negociacions amb els sindicats, pràcticament tancats; negociació amb les universitats, pendents d'un parell de trobades; negociacions amb els partits polítics, també.

Què diu el paper del Govern que hem extret del paper dels experts? Diu que hem d'abordar vuit reptes. El primer, la formació i la captació de talent; i això ho han de fer les universitats, l'acadèmia, fent uns bons currículums acadèmics, aprofitant el procés d'espai superior europeu per repensar les carreres i la forma d'ensenyar... No pot ser –i per això crec que s'ha d'aprofitar l'ocasió per replantejar-s'ho– que encara anem a un model de classe magistral, que a vegades està bé, però no només magistral. Als llocs avançats del món es treballa per projectes, i l'estudiant aprèn a través del projecte, i a vegades individualment col·labora amb professors a fer recerca, i això és a la vegada aprenentatge i recerca, i això permet gestionar les hores/professor d'una forma que amb menys hores es fa més feina, per posar-ne un exemple. Per tant, hi ha d'haver una revolució en la forma pedagògica per millorar el talent.

Hem de captar talent; captar, retenir, recuperar. I aquest és el programa que va llançar al seu moment el doctor Mas-Colell, que l'hem seguit, programa ICREA, que està donant grans resultats: 5,6 per cent de l'últim concurs de l'European Research Council.

Hem de continuar –segon repte– la transferència de coneixement. I aquí crec..., i el que diu l'acord, o el

projecte d'acord, és que s'ha de valorar, aquesta transferència. Si es diu que la universitat té tres funcions, que és talent –ensenyar–, fer recerca i transferir, a la pràctica només estem valorant en diners o en currículum per a la carrera els dos primers. El tercer no es valora, la transferència no es valora. Per tant, alguna cosa haurem de fer per incentivar la transferència, que el coneixement que es té a la universitat es traspassi a la societat. Dic «a la societat», perquè a vegades sembla que no es pugui parlar de mercat, perquè és tot: és mercat públic i mercat privat –mercat públic i mercat privat–, sabent que el públic és el 40 per cent, 50 per cent del PIB a molts llocs d'Europa; per tant, és la meitat del tractor econòmic.

En tercer lloc, el tercer repte és el que els anglesos en diuen *pull*, que és «estirar»; com, des del món de l'empresa, s'estira de la recerca per treure'n valor afegit. I en això tenim un país amb molta pime. A la pime en solitari li és molt difícil fer aquesta funció, l'haurem d'agrupar. Ho estem fent, amb clústers, amb agrupacions empresarials, perquè conjuntament puguin accedir a projectes de més relleu. Quan l'ara president de la Generalitat, ministre d'Indústria en el seu moment, va crear les línies CENIT, anava en aquesta direcció: programes que obligaven a col·laborar petita i mitjana empresa, gran empresa i centres de recerca. Continuem en aquesta línia.

I això és el que diu l'acord: que hem de continuar treballant perquè les pimes s'agrupin, perquè les grans empreses del país, moltes d'elles del sector serveis, i que treballaven per concessió, i que havien apostat poc per fer de líders de la innovació, s'hi posin. Ho estan començant a fer, però ho han de fer més. I, finalment, les multinacionals presents a Catalunya, unes mil cinc-centes productives, que tenim aquí, aconseguir que la major part d'elles també radiquin a Catalunya centres d'R+D, com algunes han fet. Aquesta setmana tenim una gran notícia: Dow Chemical installava a Tarragona la seva línia investigadora mundial en membranes per a dessalació, sabent que l'escassetat d'aigua serà un dels reptes importants del segle.

En quart lloc, la internacionalització de tot el sistema, tant de recerca, com de tecnologia, com d'empresa. Ho estem fent ja a través de l'antic Copca. L'antic Copca només es dedicava a exportar; ara li hem encarregat altres coses. Els senyors del Copca de Califòrnia ja no només miraran a veure què exportem a Califòrnia: ens miraran de connectar amb centres de recerca i tecnològics per fer aliances, a la vegada que en els llocs que calgui ens ajudaran a l'ACI, a l'Agència Catalana d'Inversions, a captar inversions. Per tant, estem fent una política d'internacionalització global, transversal, que no s'havia fet.

En cinquè lloc hi ha la socialització, la necessitat de divulgar tot això.

I finalment els tres reptes finals. Són: u, cal focalitzar, cal saber allà on som forts econòmicament, sobre PIB, però també científicament. La suma d'aquestes dues fortaleeses (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –senyor president, permeti'm, breument, per acabar– és el que ens indicarà on

podem ser bons en el futur. Si som bons en aigua, per exemple –poso un exemple–, en recerca d'aigua i en empreses d'aigua..., aquí tenim un repte mundial, que és l'escassetat de l'aigua, i aquí hi ha unes oportunitats de mercat enormes, i a la vegada estem davant un repte social i ambiental. Aquesta és la línia de focalització.

En segon lloc, cal millora de la governança. Ens hi estem posant. La creació d'acció, per exemple, és la suma de dos ens que anaven per separat: Cidem i Copca; els hem sumat en un. I el mateix haurem de fer a l'àrea de la recerca: sumar, agrupar, simplificar, ser més eficients. Caldrà també que els centres de recerca i tecnològics facin –i d'alguna manera els forçarem a fer-ho– una reflexió sobre si el minifundisme ens dona sortida. Caldrà agrupar, caldrà agregar, per ser potents mundialment.

I finalment, la inversió, inversió al llarg del temps, un escenari que s'ha provat prou ambiciós, que caldrà concretar, òbviament, en el moment del Pla de recerca i innovació que farem abans d'acabar l'any i en els propers pressupostos, sabent que Madrid hi ha d'ajudar. I aquí és on el sistema de finançament, per un cantó, i les polítiques de finançament de la recerca del Govern de l'Estat han de ser clau.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Treball, Innovació, Comerç i Turisme

Si Espanya –acabo– vol sortir en els rànquings, necessita Catalunya. Si no entenen això, van perduts. Potser ens perdran a nosaltres, però ells també. Catalunya és el 25 per cent de la ciència, Catalunya és el 40 per cent de les patents de l'Estat i el 50 per cent de les inversions en empreses innovadores. Si no entenen això, no entendran res. Espero i estic convençut que ho entendran.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la política energètica (tram. 300-00146/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política energètica, que la formula el Grup Popular, i en el seu nom té la paraula el senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, una interpellació sé que té el temps que té, i en aquest sentit a mi m'agradaria tocar tres qüestions que veurem si el temps m'ho permet, però jo crec que poden ser i són interessants en el moment actual, no? Una primera qüestió és Girona, en general, i determinades circumstàncies que concorren a Girona; una segona qüestió és la qualitat del subministrament

elèctric, i també diferents circumstàncies que hi concorren, i una tercera qüestió amb referència a la generació i el futur de la generació elèctrica a Catalunya.

Anem concretant. Pel que fa a Girona, no és la primera vegada que..., ja s'ha dit en aquest faristol, però jo crec que hi han nous elements, no? En el primer informe Monti, que li van encarregar els governs espanyol i francès per tal de veure les possibilitats i les circumstàncies que rodejaven la interconnexió elèctrica amb França, un dels elements principals que s'argumentava com a necessitat de realitzar aquesta interconnexió era que Girona i algunes zones de Girona estaven en un «aïllament elèctric», concretament ho definia, i, per tant, la garantia de subministrament d'aquestes comarques, d'aquesta província, però concretament d'algunes comarques, era un dels elements que justificava aquesta interconnexió.

Més enllà d'això, el mes d'abril, són els responsables de l'empresa subministradora Endesa, i també de l'empresa transportista Red Eléctrica Española, els que apunten que la Costa Brava, concretament, està en el límit de la seva capacitat, i avancen la possibilitat que es puguin produir incidents en èpoques de demanda punta. I per tant, com estem en ple estiu, tot i que el temps encara no acompanya, en el moment en què es puguin produir unes temperatures elevades, que generen o que provoquen que hi hagi un major consum elèctric, sobretot en aquesta zona, molt dependent del turisme i que, efectivament, durant l'estiu segurament, segur que és quan té una major demanda elèctrica, doncs, hi poden haver incidències.

I en aquest sentit ens agradaria que ens exposés el conseller si des del Govern s'ha adoptat alguna mena de mesures, s'ha fet alguna mena de seguiment per tal de preveure la possibilitat que es donés cap incident en aquesta zona de Catalunya, hi insisteixo, important pel que fa al turisme.

També amb referència a Girona, haig de fer referència a dues qüestions: a la línia de molt alta tensió i a la interconnexió, no? Pel que fa a la línia de molt alta tensió, en els dos trams, el que ja està iniciat, el de Sentmenat-Bescanó, ens preocupen els incidents que s'estan produint les darreres setmanes. Concretament a principis de mes de juny era una grua cremada entre Folgueroles i Vilanova de Sau, i fa pocs dies –fa pocs dies– també es van cremar dues excavadores i dos remolcs a Centelles.

I, per tant, ens preocupa que aquests actes –jo no sé si són sabotatges o no; em dona impressió que sí– de la construcció d'aquesta part de la línia de molt alta tensió puguin arribar compromentent el futur d'aquesta línia. I, per tant, també ens agradaria saber quina és l'opinió del Govern respecte a això i si s'han dut a terme accions per tal d'intentar evitar que es reproduïxin aquestes circumstàncies.

Respecte del segon tram, Bescanó - Santa Llogaia, ens agradaria saber quina és la darrera hora, quina és la darrera actualitat que ens pot donar el conseller, tenint en compte, i això ja se li deia en una altra interpellació per part d'un altre grup parlamentari, que l'informe Monti,

i finalment la resolució que hi ha hagut o el conveni que hi ha hagut entre els governs d'Espanya i França respecte de la interconnexió elèctrica, que conclou que la millor opció, i aquesta és la que han acordat, és la del soterrament entre Santa Llogaia i Baixàs..., això ha aixecat lògicament expectatives, i ja hi eren, però lògicament en el moment en què els governs acorden que aquesta és la millor solució això aixeca encara més expectatives entre els municipis afectats per aquest segon tram, especialment entre Bescanó i Santa Llogaia, per la possibilitat que ells també es puguin beneficiar d'aquest soterrament de la línia elèctrica en aquesta zona. Primera qüestió.

Segona qüestió, la qualitat del subministrament elèctric. Hi ha un conjunt de circumstàncies que voldríem posar en comú amb el conseller. En primer lloc, el juny de l'any 2006 es va crear per part del Departament de Treball i Indústria, que era de qui depenien en aquell moment les competències d'energia en el Govern, l'Observatori de la Qualitat del Subministrament Elèctric. Ja li va preguntar un altre diputat, també, en aquesta cambra, quines eren les accions d'aquest observatori i quines eren les seves funcions i quan s'havien reunit... I jo li diria més, no?, i a propòsit de l'apagada elèctrica de Barcelona de l'estiu passat o a propòsit del Projecte de llei de qualitat del subministrament elèctric, quin ha estat el paper d'aquest observatori?, i preveient ja la resposta que em pugui donar respecte a això, quin és el futur d'aquest observatori?, perquè ens dóna la impressió que es va reunir per constituir-se i després de la seva constitució ha desaparegut ja per complet.

Ens preocupa, honorable conseller, una altra qüestió, i és la llei que s'està tramitant en seu parlamentària, que ja se n'ha constituït la ponència –de fet, es va constituir pràcticament ahir mateix, es van conèixer els ponents–, que ens ha sorprès, en algun aspecte gratament –en algun aspecte, gratament–, que els grups que donen suport al Govern han presentat un total de cinquanta-nou esmenes a una llei de vint-i-nou articles. Hem de reconèixer, doncs, que té un cert mèrit que els mateixos grups que donen suport al Govern tinguin aquesta capacitat d'esmena al mateix Govern. I dic que ens ha sorprès gratament perquè en alguns aspectes ve a retocar mínimament aquell projecte de llei que jo crec que en dates posteriors ha estat molt i molt criticat des de molts diversos sectors, i vam tenir l'oportunitat de veure-ho en les diferents compareixences parlamentàries que hi van haver a propòsit de la llei.

Bàsicament el motiu era i és un, que són els costos que se'n deriven, d'aquesta llei per a l'empresa o les empreses distribuïdores, sobretot parlem de la principal empresa distribuïdora, que estava valorat per ells mateixos i per altres organismes independents en aproximadament 3.000, 3.200, 3.500 milions d'euros.

Però encara ens preocupa una altra cosa, i és que la Comissió Nacional de l'Energia no s'ha «pronunciat», entre cometes, no s'ha pronunciat sobre aquest projecte de llei. I, de fet, hi han dos organismes que tenen capacitat per demanar informe a la Comissió Nacional de l'Energia: un és el Govern i l'altre és aquest mateix Parlament.

El Govern no va demanar informe a la Comissió Nacional de l'Energia i en seu parlamentària vam demanar-ne la compareixença per tal que ens informessin. Ens van enviar una nota, concretament una nota tècnica, en què ens deien que bé, que ells no compareixerien, però que en qualsevol cas estaven a disposició tant del Parlament com del Govern per fer un informe respecte a això.

Però ens feien uns apunts, i en aquests apunts, honorable conseller, ens venien a dir: «Escolti'm, qualsevol modificació del disseny de les xarxes elèctriques que s'introdueixi per una normativa autonòmica en principi no està prevista en el sistema tarifari, per tant, això s'haurà de pagar des de o pels usuaris, pels consumidors de la comunitat autònoma que estableixi aquests criteris.»

Clar, en un marc en què el subministrament elèctric està pujant de l'entorn del 9 per cent, per tant, també en un marc inflacionista, un marc econòmic inflacionista, el fet que puguem obligar a realitzar una sèrie d'actuacions que suposin també un increment de la tarifa, doncs, és un altre element que ens preocupa. És a dir, ja podem anar prenent mesures per tal d'intentar minorar els efectes de la crisi econòmica si per un altre costat anem legislant absolutament en sentit contrari.

Però també a propòsit de la qualitat encara dir-li una altra cosa, i és que no sé si tenim dubtes respecte del fet que si la xarxa elèctrica de Catalunya està en unes condicions de qualitat acceptables o no? Li diré per què. Vostès fan una revisió de l'acord estratègic i en aquesta revisió de l'acord estratègic prenen un seguit de mesures respecte de la qualitat del subministrament elèctric i posen uns indicadors. I els indicadors que posen és que en els propers quatre anys els temps d'interrupció mitjans no poden superar les dues hores, en els propers quatre anys, no? Clar, i això ens sobta perquè analitzem les dades dels temps d'interrupció precisament en els darrers quatre anys i resulta que estan ja per sota, i concretament en les darreres xifres estan molt per sota, d'allò que vostès es marquen com a objectiu en els propers quatre anys.

Per tant, és una qüestió que a nosaltres ens planteja dubtes de si efectivament el nivell de qualitat que ja tenim a través d'aquests indicadors és un nivell suficient o calen noves actuacions respecte a això.

Com preveia, se m'ha acabat el temps; en el temps de rèplica suposo que tindrem temps d'introduir alguna altra nova qüestió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El conseller d'Economia i Finances, l'honorable senyor Antoni Castells, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Senyor president... Senyor diputat, la seva interpellació ens dóna l'oportunitat d'abordar una qüestió sens dubte d'enorme importància en el nostre país com és la de la

política energètica. Vostè ha fet una interpellació més genèrica, no?, sobre les línies bàsiques de la política energètica i després l'ha volgut concentrar en un parell d'aspectes que són sens dubte molt i molt importants, no?

Permetrà que jo comenci recordant que, efectivament, els grans objectius, les grans prioritats de la nostra política energètica, de la política energètica del Govern, si hagués de dir els grans eixos, són: en primer lloc, la millora de l'eficiència energètica, l'estalvi; segon –segon en ordre no d'importància, eh?, els estic simplement descrivint–, l'impuls d'energies renovables, dues qüestions molt importants per disminuir la nostra dependència de l'energia de base de petroli, d'hidrocarburs, i en tercer lloc, efectivament, una línia que lliga perfectament amb els dos punts que vostè ha plantejat, que és la garantia de les instal·lacions i les infraestructures necessàries de subministrament elèctric.

Aquí podríem afegir un últim punt, també d'una gran importància, que és tot el que té a veure amb tenir actors potents en el sector energètic; vol dir «actors» des del punt de vista empresarial, corporatiu –en un món que és un món cada vegada més globalitzat, no hi ha cap país que no vulgui tenir també protagonistes de primera línia en el món empresarial–, i en el món de la recerca.

Vostè ha parlat específicament de dues qüestions –n'ha anunciat tres, n'ha parlat de dues– relacionades amb el tercer dels eixos que jo ara he anunciat, en l'ordre en què els he anunciat, que té a veure amb les infraestructures. Concretament vostè ha parlat de les infraestructures a les terres de Girona, molt lligat amb la qüestió de la interconnexió i de la línia d'alta tensió, i en segon lloc, de la qualitat de subministrament elèctric, en general, a la nostra xarxa, més lligat amb aspectes ja més de distribució, si vostè vol també de transport, i en concret amb relació a les condicions que estableix, en els canvis que introdueix la nova Llei de qualitat i garantia de subministrament elèctric.

Jo, efectivament, li voldria fer alguns comentaris. Efectivament, les terres de Girona vostè sap que estan en una situació de precarietat, i per això és important que rebin les dues coses: per una banda, l'energia a través de la xarxa de transport –l'únic territori d'Espanya on no hi ha transport de quatre-cents–, i en segon lloc és important també garantir la interconnexió. Són dues qüestions diferents encara que, evidentment, estan interrelacionades, no?; estan interrelacionades perquè, perquè la interconnexió pugui funcionar, hi ha d'haver la línia d'alta tensió, si no, arribaria la interconnexió i no sabríem on connectar-la, no? Però són diferents. I les dues tenen importància per si mateixes.

Primer, la línia d'alta tensió, evidentment, és necessària –és necessària. L'informe Monti, efectivament, l'informe que va encarregar el senyor Monti, confirmava el que nosaltres ja dèiem, no?, i el que ja sabíem, perquè és un tema que el tenim molt estudiat, i amb les empreses subministradores, tant amb l'empresa responsable de la distribució com amb la de la xarxa de transport, que aquí hi ha una situació de precarietat en el sentit que l'actual xarxa de distribució, la que porta electricitat a les terres de Girona, si no hi ha la línia de transport de

quatre-cents, ens podem trobar que fins i tot moderant el consum tendencialment està garantit que no hi haurà un problema..., és a dir, que la demanda, el consum superarà la capacitat de transport i hi haurà problemes a partir de l'any 2010.

De manera que en aquests moments hem de tenir la xarxa de transport que en aquests moments s'està construint. La data límit és el 2010; fins al 2010 es pot anar aguantant, a partir del 2010 hi hauria problemes, segur, per al consum. I sobretot a l'estiu, efectivament; a partir de l'estiu del 2010 la xarxa actual no estaria en condicions d'atendre el subministrament necessari per a la demanda. Per això és imprescindible. Compte, i això vol dir, suposant que no passa res, suposant que no hi ha cap incident que fa que en algun punt d'aquesta xarxa de transport tinguem alguna emergència. De manera que és necessari, i l'informe Monti ho confirma.

Estem treballant per fer front a contingències en cas que es produïssin, en contacte amb les companyies –companyia distribuïdora. Hi ha alguns plans estudiats i en aquests moments, *vamos*, en marxa per tal de mirar que si passés alguna cosa com aquesta que estic dient hi hauria una solució alternativa.

La interconnexió suposa fer arribar aquesta electricitat a quatre-cents des de França; és important, perquè llavors sí que tindríem doble subministrament, el que diem de doble alimentació hi seria, perquè, en cas que en fallés una, hi hauria l'altra.

Vostè diu: «En aquests moments hi ha la proposta ja de...» M'ha plantejat dues qüestions, perdó, parlant de la línia d'alta tensió, diu: «Sentmenat-Bescanó; hi ha hagut alguns incidents...» Efectivament; l'únic que puc dir és que nosaltres estem molt a sobre d'aquesta qüestió. I, evidentment, el que s'està fent és protegir, en els casos on és necessària la protecció, i investigar, evidentment, quan s'han comès actes..., o actes o hi ha hagut situacions que poden donar lloc a la sospita que darrere hi hagi un acte intencionat. Els Mossos estan treballant, i no tingui cap dubte que s'arribarà fins a les últimes conseqüències en cas que hi hagués alguna situació que ho exigís. De manera que protecció i investigació dels actes que s'han pogut produir, dins dels quals, evidentment, vostè diu, podria succeir que hi ha un sabotatge. Doncs, evidentment, totes les alternatives estan obertes; hi ha casos en què sembla que hi ha explicacions del que ha passat bastant clares, però en tot cas s'està investigant.

Bescanó - Santa Llogaia està en aquests moments, com vostè sap, en tràmit d'informació pública, s'estan presentant les alegacions, i el que ha fet el Govern i està fent és el següent. És a dir, és necessari fer aquesta línia d'alta tensió, i el Govern, per tant, té la determinació que es faci; és necessari per poder fer això que hem dit, que l'any 2010 a Girona hi hagi subministrament. I donarem recolzament als ajuntaments..., ens hem vist amb tots els ajuntaments, i ells saben que ens tenen al seu costat per tal de poder atendre totes les alegacions que puguin ser justificades, que n'hi ha de molts tipus: n'hi ha de traçat, n'hi ha que tenen a veure amb la compactació de línies, n'hi ha que tenen a veure amb l'eliminació d'alguna de les línies que hi ha en aquests moments i

que poden esdevenir innecessàries en el moment que hi hagi la línia de transport. De manera que estem treballant amb els ajuntaments, que amb tota la raó ens diuen: «De vegades tenim problemes i ens hem trobat sols durant molt temps.» Estem treballant amb ells, i ells els ho poden confirmar, el que els estic dient.

És cert que en aquests ajuntaments es planteja ara una qüestió, en molts casos, que és la de dir: «Home, si s'està soterrant o es pensa soterrar, s'ha arribat a un acord per soterrar el tram que va de Santa Llogaia a Baixàs, per què no hem de soterrar també aquest?»

Jo haig de dir que l'informe Monti desaconsella fer-ho; l'informe Monti, a la vegada que suggereix el soterrament de Santa Llogaia a Baixàs, també diu: «No aconsellem el soterrament de la resta.» El soterrament de tota la resta, jo l'únic que li puc dir en això... Escolti'm, nosaltres ens hem mirat a fons els informes tècnics. I el que ens diuen els informes tècnics és: no seria possible fer-ho en els terminis en què hem de tenir construïda la MAT, és a dir, aquest 2010, no seria possible, caldria reiniciar tot el procés, i, en segon lloc, no és aconsellable tècnicament, tot el tram, no és aconsellable; no es fa enlloc i no és aconsellable tècnicament, no dic econòmicament, no financerament, tècnicament. I jo em remeto a aquests informes, escolti'm. I, en tot cas, naturalment, amb molt d'interès estudiarem informes que diguin el contrari; de moment, no els hem vist; els que hi ha diuen això.

Obviament, sí que és cert que si poguéssim posar-nos d'acord, entre altres, tots els alcaldes i tots els municipis d'aquest tram, que hi ha alguns punts específics en què es pot produir un soterrament d'una distància molt curta, que és aquella que és tècnicament en tot cas aconsellable, per les raons que fossin, naturalment nosaltres ho defensaríem. Però hi hauria d'haver un acord, hauríem de saber que el conjunt dels municipis hi estan d'acord, que el conjunt hi estan d'acord; és a dir que no prefereixen que no sigui enlloc que no que sigui solament en un lloc i no en el seu terme municipal. Si fos factible això, ens semblaria, si és tècnicament possible, molt bé poder-ho defensar. Aquesta és la posició que tenim. Perquè segurament sí que és veritat que en alguns llocs es podria arribar a plantejar. Això pel que fa a aquesta qüestió.

Jo crec que, francament, és una situació en la qual a mi m'agradaria que el compartís el conjunt de la cambra, un plantejament d'aquest tipus, perquè penso que és summament raonable i el que ens permetria realment avançar amb la solució d'una qüestió com aquesta.

La totalitat no és possible, perquè aleshores hauria de ser amb corrent continu, voldria dir que hi ha unes plantes que són unes plantes d'una dimensió molt gran, que han de posar-se en llocs concrets del territori, etcètera, i acabaria sent pitjor fins i tot des del punt de vista mediambiental.

Qualitat del subministrament, després en el torn següent tractaré de completar-ho.

Home, el que li puc dir és que aquesta llei és una llei que ens permet donar un salt endavant molt gran. Nosaltres hem treballat, per una banda, amb la via de la llei,

la tenim aquí, està a punt d'entrar, doncs, en els tràmits últims des del punt de vista parlamentari; nosaltres hi confiem molt.

Vostè em diu: «Han acceptat esmenes.» Suposo que això ho diu com un elogi a la nostra posició; ja ho vam dir des del principi, que en el tràmit parlamentari teníem intenció de fer-ho. Vostè sap que la vam presentar amb un temps molt breu; ens havíem compromès a fer-ho en començar l'anterior període de sessions i vam tractar de complir amb aquest compromís, però ja vam dir: «Escolti'm, queda aquí per fer tot un conjunt de contactes, voldríem escoltar una mica tothom, no?», i, per descomptat, primer de tot els grups de l'oposició i els protagonistes del sector; escoltar-los, veure què es pot incorporar per millorar la llei. Això és el que tractem de fer ara en acceptar tot aquest conjunt d'esmenes.

I, per descomptat, hi ha un conjunt d'aspectes que després amb molt de gust li acabaré de concretar, especialment el que fa referència al cost.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, senyor Rodríguez, vol fer ús del torn de rèplica? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, bé, en referència a l'últim tema que tractàvem, el de la qualitat, i sobretot també en referència a allò que va originar l'elaboració d'aquest projecte de llei per part del Govern, m'havia quedat, en la meua primera intervenció, una qüestió per preguntar-li que era respecte d'aquesta filtració que hi hagut a l'opinió pública respecte de la proposta de sancions a les empreses, tant transportista com distribuïdora, no?

I en aquest sentit, i sense entrar a valorar, perquè no ho podem fer, perquè desconexem exactament quin és l'expedient i els termes en què es desenvolupa l'expedient..., sí que almenys ens permetem dir-li que en la proposta que ha transcendit trobem que hi ha una incoherència entre les responsabilitats que la Comissió Nacional de l'Energia en el seu informe descriu respecte de cadascuna de les dues empreses i els imports pràcticament similars de les sancions que s'apliquen a les dues empreses, no?

Per tant, aquest també és un element que li agrairia si ens en poguéssim fer algun breu apunt; sé que és extraordinàriament complicat, en el temps que tenim, doncs, poder tractar amb una mica de profunditat ambdós temes.

Abans que em passi, una altra qüestió, també en línia de la seva primera part de la intervenció, i és que realment sobre el conjunt de generació elèctrica, doncs, a Catalunya ens preocupa..., a Catalunya i Espanya, en general, ens preocupa una mica aquesta composició, sobretot pel que fa a Catalunya, que és on es poden impulsar actuacions concretes, no?, amb un 48 per cent de l'energia generada dependent del petroli –i per tant aquí concor-

ren diferents circumstàncies, des de les emissions de gasos d'efecte d'hivernacle fins a l'alça del preu, que té una influència directa, com bé saben els ciutadans, sobre el preu del subministrament elèctric; hi ha una altra part important, un 22 per cent, amb gas natural, i per tant també amb afectacions sobre el canvi climàtic, i després hi ha un 25 per cent d'energia nuclear i un 3,2 per cent d'energies renovables.

Avui veiem a la premsa –permeti'm que li ho digui amb certa satisfacció– com, suposo que és en el marc del congrés que té el Partit Socialista aquest cap de setmana, diuen: «El PSC apuesta por la muy alta tensión, el cuarto cinturón y las nucleares.» Després no s'estranyi que li diguin els seus socis de govern que és un adversari del tripartit, no?

Però en qualsevol cas celebrem que hi hagin aquests posicionaments. I de la MAT ja n'hem parlat; parlem ara del tema de les nuclears. Nosaltres podem coincidir i coincidim en l'aspecte que en l'actual panorama energètic segurament plantejar-se, com planteja algun grup parlamentari dels que formen part del Govern, que s'han de tancar les centrals nuclears –i així ho van explicitar en el Pla d'energia–, doncs, pot comprometre el subministrament elèctric, si no hi ha un canvi extraordinàriament important en la composició de l'energia generada, no?

I, vinculat amb aquesta situació, veiem que l'energia eòlica, que és aquella que té en aquest moment una major capacitat d'increment, veiem que continua avançant molt, molt i molt lentament encara a Catalunya, amb un aspecte afegit que encara ens preocupa més, que és la possible limitació de la capacitat d'evacuació d'energia elèctrica a la xarxa que va intentar el Ministeri d'Indústria molt recentment, i que entenem que això pot comprometre el desenvolupament d'aquesta energia a Catalunya.

Però pel que fa referència a les nuclears, tot i estar d'acord amb el plantejament que vostès fan o almenys que llegim que vostès fan, el que no podem oblidar és l'episodi recent que s'està vivint. I avui surt en un altre mitjà de comunicació que les nuclears catalanes són líders en incidents. I està clar, el que no podem fer és apostar per una continuïtat d'un tipus d'energia, en què, hi insisteixo, nosaltres podem coincidir i coincidim, alhora que s'estan donant una sèrie de circumstàncies que estan creant una alarma i que el que estan generant és una desconfiança encara més acusada envers aquest tipus d'energies.

Respecte a les consideracions que vostè m'ha fet sobre la situació de Girona, sobre el desenvolupament de la línia de molt alta tensió i de la interconnexió, permeti'm que li repregunti si el Govern ha adoptat alguna mesura per evitar alguna incidència. I és que..., escolti'm, és que no ens agradaria haver de tornar el mes d'agost a aquesta cambra, no per interrompre les nostres vacances, que per això estem aquí i si ho hem de fer ho fem, sinó perquè és que si hem de tornar serà perquè hi ha hagut algun incident, que no voldríem que això succeís.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, senyor president. Senyor diputat, li he dit abans que li volia completar els meus comentaris a propòsit de la Llei de qualitat i subministrament. Efectivament, nosaltres hem estat parlant amb vostès a fons, hem estat parlant amb les companyies afectades, sobre el cost que podria suposar l'aplicació de les mesures que preveu la normativa, la llei; són molt inferiors a aquests que han circulat, el cost és molt inferior, i és un cost que és absorbible, perquè del que estem parlant, escolti'm, és que les condicions de la xarxa..., la inversió que s'ha de fer per a la xarxa sigui aquella que s'ha de fer per poder garantir el subministrament adequat, no?

Home, si hi haguessin aquí exigències que anessin més enllà de les que són normals a tot arreu o de les que realment són exigibles, doncs, podríem parlar llavors d'això que vostè diu, però no estem parlant d'això.

Jo el que li haig de dir és que evidentment nosaltres som conscients que no es pot imposar a unes companyies que són companyies privades, que han de respondre davant dels seus accionistes, un cost que fos inassumible. Però en aquests moments també vull recordar que si s'ha fet aquesta llei i si estem on som és perquè *manifestament* aquestes companyies no van complir amb les seves obligacions i això va portar a la situació a què va portar, fa un any a Barcelona i al conjunt del nostre territori; per això. I són companyies que fins ara no han tingut problemes, ni de beneficis, ni de retribuir els seus accionistes, ni de fer..., ni de tenir un compte de resultats molt sanejat.

I jo voldria que el conjunt de la cambra, que és l'expressió de la representació del poble de Catalunya, compartís aquest plantejament. La nostra obligació avui, institucionalment, és dir-los: «Vostès han de fer bé la seva feina.» Aquesta és la nostra obligació. Home, i tots som prou raonables per, a l'hora de fer-ho, no dir: «Miri, com que l'haurà de fer, resulta que haurà de plegar; no tindran beneficis, no podran retribuir els seus accionistes.» Però avui el problema és el contrari, no aquest.

I a mi m'agradaria que vostès, grups de l'oposició, compartissin aquest plantejament, que no resultés que només estan preocupats per veure ara què passarà amb els beneficis de la companyia. Que escolti'm, que ho estem tots, de preocupats, és evident, perquè no es tracta ara que hagin de tancar. Però aquesta és la qüestió avui. M'entén? De manera que preocupem-nos tots que es puguin fer les inversions que s'han de fer.

Home, i som sensats i raonables, i per això s'han introduït esmenes, perquè les coses es puguin fer gradualment. I diguem-ho tot: i la inversió que s'haurà de fer no serà ni molt menys aquesta inversió de la qual s'ha estat parlant.

I després, per dir alguna cosa respecte a les últimes qüestions que m'ha plantejat. Expedient sancionador. Jo no n'hi puc parlar aquí, de l'expedient sancionador; hi ha hagut un instructor, ha actuat amb tota independència i ha enviat la seva notificació a les companyies. Ara estem en període d'al·legacions i cal esperar rebre-les.

Com que per l'import de la sanció és possible que jo, com a membre del Govern, hagi d'entendre en aquest tema, comprendrà que no podré ara jo pronunciar-me

sense contaminar la decisió que després haurem de prendre. De manera que no ho haig de fer, ni ho faré.

Sí que li puc dir, respecte a la qüestió que a vostè l'amoïnava, que, i ara li parlo no de l'expedient sancionador, sinó de l'informatiu; l'informatiu sí que el vaig conèixer. I de l'expedient informatiu es va desprendre que hi havia una responsabilitat compartida i que l'avaria que es va produir no hauria estat possible sense la circumstància concurrent de les... negligències, problemes, irregularitats, digui-li com vulgui, que s'havien produït en part per responsabilitat d'una de les companyies i en part per l'altra. Cada una d'elles per si mateixa no hauria provocat el resultat que va produir; va ser la suma dels dos factors que ho va produir: un, caiguda d'un cable que estava en una subestació determinada i que havia de garantir-ne el manteniment una companyia; l'altre, que aquell cable va provocar una sobrecàrrega de tensió i un curtcircuit que no hauria portat el resultat que va portar si no hagués resultat que l'estat de la xarxa responsabilitat de l'altra companyia no era tampoc l'apropiat. Això és el que deia l'expedient informatiu, hi insisteixo, l'informatiu, que és del que jo puc opinar fins a aquest moment. De manera que no els ha de sorprendre, crec jo, que, donant aquest resultat l'expedient informatiu, després lògicament, doncs, les coses hagin anat en la línia de dir: «Hi ha una responsabilitat per part d'una i de l'altra.»

Respecte a la qüestió de la generació d'energia, jo comparteixo plenament, naturalment, el que vostè assenyalava. Cal que fem un esforç molt important per augmentar el pes de les energies renovables, i, dins de les renovables, la més important és l'eòlica. Quan nosaltres vam arribar al Govern l'any 2003 hi havia una potència instal·lada de 86,7 megawatts, d'eòlica; ara en tenim..., el mes d'abril estem a 375,7, i la previsió per al final d'any és 550,1. És la més important –li podria parlar també de la fotovoltaica. És insuficient, molt insuficient, eh? Al Pla de l'energia (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) preveïem arribar a 1.575 l'any 2010. I aquí s'està fent un gran esforç per realment fer-ho possible.

Pensi que hi ha l'objectiu establert per... –perdoni'm, senyor president; només un segon–, hi ha l'objectiu previst d'acord amb el que són en aquests moments els grans objectius comunitaris d'arribar al 20-20-20, no?: hauríem d'arribar al 20 per cent de renovables l'any 2020. De manera que s'ha de fer un gran esforç. Nosaltres l'estem fent; està a punt de ser aprovat un decret que preveu donar..., agilitar tots els tràmits, entre altres coses, poder-los fer al mateix temps en els diferents departaments, no ara un darrere de l'altre, per tal que realment es pugui anar molt més de pressa del que s'ha anat fins ara en aquesta qüestió, que estic segur que és una qüestió compartida entre tots.

I finalment, per no deixar-ho de dir, amb relació als incidents..., vostè m'ha parlat de la línia d'alta tensió, jo li puc assegurar que aquí s'ha reforçat la vigilància; ho he dit abans: protecció, protecció reforçada i, per descomptat...

El president

Conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...investigació, i fins al final, de les possibles responsabilitats que se'n puguin derivar, si és que se'n deriven.

Gràcies, senyor president. Disculpi'm per haver-me allargat una mica més del temps.

El president

El quinèzè punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre el balanç i les perspectives de futur del desplegament de l'Estatut (tram. 300-00148/08)

...és la interpellació al Govern sobre el balanç i les perspectives de futur del desplegament de l'Estatut. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, dos anys d'Estatut en vigor donen per fer un balanç amb perspectiva i coneixement de com van les coses, és evident, no? Nosaltres sempre hem pensat que vostès no enfocaven bé la negociació i vostès sempre han dit que sí que ho feien, de bé, no? I ara ja ha passat prou temps per poder fer un repàs realment honest i contrastat, no sobre indicis de com s'enfocaven les coses, sinó sobre fets, sobre fets concrets.

Segons un dels seus plans, senyor conseller, de treball... Vostè n'ha tingut –tinc aquesta impressió, vaja, ho constato– diversos, no? Un primer, el 2004, ja fa molt de temps, que fixava l'objectiu de vuitanta-vuit traspassos o de noves competències, si no recordo malament, amb l'Estatut anterior; després, un de segon, amb l'Estatut nou..., i una cosa sorprenent, sempre li ho he manifestat: que amb l'Estatut anterior es plantejaven més traspassos que amb el nou. És una cosa que no s'entén, no? Després sempre em fa aquella precisió que si són els directes o no són els directes, però al final la sensació és estranya, vostè m'ho ha d'admetre.

I, finalment, fa no pas molt de temps, fixava cinc àmbits d'actuació, no? I després tenim documents de l'Institut d'Estudis Autonòmics, que identifica fins a 235 competències noves.

Per tant, una fotografia clara de quin és el full de ruta quant al desplegament de l'Estatut, nosaltres no la identifiquem, per part de vostès.

Bé, doncs, en un d'aquests plans que vostè tenia identificat, de treball, per al desplegament de l'Estatut, deia, venia a dir, havia dit en aquest Parlament: quaranta traspassos, deu per any, en aquesta legislatura.

Doncs, bé, portem dos anys i jo li pregunto –la primera pregunta– on estan els primers vint traspassos, no? Vostè em pot dir: «No, escolti, és que jo porto en aquestes responsabilitats, doncs, no exactament dos anys, perquè vostès van demanar que no comencéssim a fer el des-

plegament abans de les eleccions del 2006», eh? Que jo recordi, no ens varen fer cas, almenys en aquell moment. Després va dir vostè que sí... (*Pausa.*) No, home, no. Senyor Saura, no ens van fer cas. Es va constituir la comissió bilateral, varen generar titulars a tort i a dret el mes de juliol del 2006... (*Pausa.*) Sí, home, sí... Jo li portaré els titulars de diari i les actes de la reunió de la comissió bilateral. Varen anunciar que iniciaven el desplegament de l'Estatut, etcètera. Escolti, no ens discutirem per això; passat està.

En qualsevol cas, deu traspassos per any. Com a mínim, m'admetrà que en portem, de llarg, més d'un, i els deu traspassos no es veuen per enlloc, no? Ara ja no estem en el terreny dels indicis, sinó dels fets concrets, del que es pot avaluar de fets concrets. I el que hi ha hagut durant tot aquest temps són anuncis i promeses, molts anuncis i moltes promeses.

Fixi's bé. Repassant el diari de sessions, eh?, ja no em refereixo ni tan sols a qüestions que surten publicades a la premsa, fent-ne un repàs; m'he entretingut a fer un repàs, com que vostè i jo hem tingut diferents debats en aquest terreny, dels diaris de sessions d'aquest plenari, no?

Anuncis que vostè ha fet. Primer, el 27 de juny del 2007. Vostè anunciava que en compliment de les resolucions d'aquest Parlament s'havien tirat endavant –27 de juny del 2007, és a dir, fa més d'un any, no?– tres importants lleis institucionals: la del Consell de Garanties Estatutàries, la de l'Agència Tributària i la Llei de Presidència. D'aquestes tres, dues encara estan pendents d'aprovar. No em digui després, com diu el senyor Montilla, que vostès ja han complert perquè ja han tramès al Parlament de Catalunya el projecte. No, no; escolti, un govern compleix quan el Parlament li aprova les lleis. Perquè, clar, si no és que vostè m'admet –cosa que em sorprendria molt, a mi i a tots els que l'escoltaríem– que ara resulta que aquest Govern no té suports en el Parlament. I jo, com que em sembla que en té, de suports en el Parlament –i no li discuteixo això, em penso que és prou evident–, si vostès, després d'un any d'anunciar que s'estaven tramitant aquestes tres lleis..., només se n'ha aprovat una; senyal que vostès no han fet la feina que pertocava.

Segon anunci que no ha complert, no?, també del 27 de juny del 2007. Ens anunciava els traspassos –fixi's bé; està aquí, al diari de sessions, eh?– de beques, de comunicacions electròniques, de gestió del litoral, de rodalies i regionals, dels aeroports secundaris i del servei meteorològic. Això està en el diari de sessions i ho anunciava com a quelcom imminent, fa més d'un any, eh? Ara, un any després, exactament tot igual, no?, o pitjor; en les últimes comissions bilaterals, d'aeroports secundaris i de beques almenys no consta que en parlessin.

Tercer anunci, també del 27 de juny del 2007. Va acabar aleshores, fa més d'un any, la seva intervenció afirmant –ho llegeixo textualment, està al diari de sessions–: «No tingui cap dubte» –em deia a mi– «que el 17 de juliol» –de fa un any– «donarem un pas endavant qualitatiu importantíssim.» Deia això vostè; està en el diari de sessions.

I què van abordar el 17 de juliol, de l'any passat? Van abordar un seguit de traspassos, dels quals, escolti, la

pràctica totalitat..., de tots els traspassos que vostès van abordar, d'onze, si a mi no em fallen els números, un està fet; un, vostè pot dir honestament que està fet; un ha passat per la comissió mixta i està degudament tancat. Perquè, clar, si m'hi computa l'Hospital Clínic, amb un deute de més de 130 milions d'euros de seguretat social, com un traspàs ben plantejat i ben fet, doncs, jo no li ho accepto, perquè per aquest mateix motiu durant molts anys els governs anteriors, en aquest cas de Convergència i Unió, varen dir que no.

Però traspassos que es van plantejar i que es van anunciar com a coses fetes, eh?: la gestió del litoral, pendent; l'expedició de títols estrangers no universitaris, pendent; beques, pendent; rodalies, pendent; aeroports, pendent; inspecció de treball, pendent; Museu d'Arqueologia de Tarragona, pendent; inspecció d'embarcacions, pendent... Tot això està pendent. Tot això no ha passat, perquè vostè ho sap i ho ha explicat en alguna ocasió aquí. Fins que les coses no passen per la comissió mixta de traspassos, doncs, no es poden donar per fetes. Com deia aquella vella dita, no?, fins que no està al sac i ben lligat, no es pot dir blat. I vostè ha anunciat blat un munt de vegades.

Més anuncis. Un temps més tard, el 23 de gener, vostè deia, textualment, no?, un altre anunci: «El Govern ha aprovat ja fa més d'un mes la memòria dels avantprojectes de la Llei del Síndic de Greuges i de la Sindicatura de Comptes, i aviat ho trametrem...» Doncs, no; això ho va anunciar el 23 de gener, i tot això ni tan sols ho han tramès, i portem més de sis mesos.

Un altre anunci del 23 de gener: «Hem aconseguit traspassos en comunicacions electròniques, immigració i inspecció de treball.» Ho deia textualment, està en el diari de sessions: «Hem aconseguit tots aquests traspassos.» Doncs, no, no s'han aconseguit aquests traspassos. Escolti, no s'han aconseguit: no han passat per la comissió mixta, no els està gestionant la Generalitat de Catalunya.

Un altre anunci, el sisè, no?, literal també, del 23 de gener: «Els anuncio que en molt poques setmanes» –deia vostè– «remetrem un projecte de llei sobre la Llei del Síndic de Greuges.» Tampoc han remès re; fa sis mesos, no?

Setè anunci, un altre anunci, també literal, del 23 de gener: «Espero que en poques setmanes es pugui reunir la Comissió Mixta de Transferències...» –23 de gener–, «que en poques setmanes es pugui reunir la Comissió Mixta de Transferències...» No s'ha reunit! I han passat més de sis mesos.

Vuitè anunci –encara més anuncis, no?–; aquest, del passat 21 de maig, fa pràcticament, per tant, dos mesos: «Hem modificat el Consell Consultiu» –no és veritat–, «la Llei de la Presidència i del Govern» –no és veritat, que jo sàpiga això no està vigent; vostès no ho han aprovat, això, en aquest Parlament–, «i en les properes setmanes» –deia el 21 de maig– «la Llei del Síndic de Greuges i de la Sindicatura de Comptes.» Em tornava a anunciar el que ja m'havia anunciat en reiterades ocasions, anteriorment; tampoc això ho han tramès al Parlament. De totes aquestes quatre lleis, ni una, ni tan sols una.

Novè anunci. Deia, el 21 de maig: «He demanat a la ministra Salgado una agenda concertada, i li he de dir» —em deia a mi, ens deia a tots plegats— «que la setmana vinent tinc una reunió prevista. Des de fa temps he tingut contactes amb ella no públics» —sort— «per tal que la setmana que ve poguéssim anunciar aquesta agenda concertada.» Va passar la setmana següent i vostè no va poder anunciar aquesta agenda concertada, simplement el que van anunciar és que en parlarien a la comissió bilateral, que no s'ha celebrat. De què s'havia de parlar en aquesta comissió bilateral que no s'ha celebrat? D'un calendari, d'una agenda concertada. Anuncis, promeses, fets que no es compleixen.

I un desè anunci deia, vaja, amb un punt de solemnitat, el passat 21 de maig, literal, també del diari de sessions: «Ja li puc anunciar que a finals de juny, començaments de juliol» —tot això ja ha passat, eh?, perquè estem al dia que som— «hi ha d'haver, d'una banda, una comissió de transferències que tanqui el que ja hem començat; d'una altra banda, una comissió bilateral que abordi noves transferències i nous traspassos.»

En resum, senyor conseller. Durant aquest any —durant aquest any—, en aquest Parlament, deu anuncis de coses que no s'han complert; durant un any seguit, anuncis, en aquest plenari. Està en els diaris de sessions. Un any, eh?; deu anuncis, deu incompliments. I, evidentment, jo, l'altre dia, ahir, particularment, sentia un representant d'Iniciativa que deia que el balanç dels traspassos és molt insuficient. Literal; ho deia en aquests termes, no? I jo ho comparteixo. I afirmava que ara era el moment dels fets, dels traspassos i de la transparència. I nosaltres hi estem d'acord.

I hi afegim dues coses que són conseqüència lògica d'aquesta afirmació, no? Primer, és el moment del rigor i no dels anuncis, senyor conseller. I li ho demano si us plau, perquè després d'un any seguit d'aquest seguit d'anuncis sense que després es puguin complir, doncs, home, li demano un punt de rigor.

Segon —i ho crec fermament—, és el moment de canviar d'estratègia en la negociació. Vostè pràcticament ho ha provat tot: diferents plantejaments, ara per aquí, ara per allà. No li falta voluntat, des d'aquest punt de vista, jo ja li ho reconec. Però de la mateixa manera que ho ha provat tot, ha fracassat en totes les estratègies. Menys una, que hi ha algú altre que sí que intenta, no?, que és buscar un acord amb Convergència i Unió, que és el primer grup d'aquesta cambra.

Nosaltres partim d'una base, d'una premissa, no?: que si anem junts... I si vostè vol, el podem acompanyar a veure la ministra Salgado —pot menysprear-ho, això, eh?, però si vostè vol ho pot fer servir—; estem a la seva disposició. Crec, sincerament li ho dic, que si anem junts a veure la ministra Salgado, a fer un plantejament diferent del que vostè fins ara ha fet, estic convençut que ens en sortirem, no dic definitivament, evidentment que no, però estic convençut, de debò li ho dic, que ens en sortirem millor que fins ara.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, dedicaré una primera part de la meua intervenció a precisar coses que vostè ha dit, que crec que no són absolutament correctes, no?

Per exemple, dir que de l'Estatut anterior es desprenien vuitanta-vuit transferències, no és veritat. És a dir, el llistat de vuitanta-vuit transferències de l'anterior legislatura no era conseqüència de l'Estatut. Hi havien coses de l'Estatut i coses que no hi eren. I, per tant, no em digui vostè que de l'anterior Estatut n'hi havien vuitanta-vuit i que d'aquest n'hi han quaranta. En l'anterior Estatut no hi havien vuitanta-vuit transferències. I la pregunta és: i si n'hi havien vuitanta-vuit, què van fer en vint-i-tres anys? Què van fer en vint-i-tres anys? Per tant, les vuitanta-vuit transferències no eren producte de l'Estatut, sinó que n'hi havien poques de l'Estatut i altres que no es contemplaven a l'Estatut.

I li he explicat diverses vegades, i a la comissió de transferències, que a la primera comissió de transferències després de l'Estatut vaig presentar, a la comissió de transferències, les quaranta i escaig transferències que es desprenien automàticament de l'Estatut, sense que això volgués dir renunciar a altres transferències. I vam obrir un període d'un mes perquè els grups parlamentaris que pensessin que en faltava alguna la diguessin. I no vaig rebre cap aportació. I, fins i tot, l'única que vam rebre —proposta meua— va ser incorporar a aquestes quaranta transferències el tema dels aeroports, que, com vostè sap, no és conseqüència de l'Estatut, eh?, per tant... Repeteix això sovint; no ho digui més! Ni de l'anterior Estatut se'n desprenen vuitanta-vuit, ni estem dient que només en calen ara quaranta-quatre, sinó que ara les quaranta-quatre són conseqüència de l'Estatut.

Després ha dit altres qüestions amb relació a les lleis. Miri, senyor Homs, avui no hem aprovat en aquest Ple la Llei de Presidència i Govern perquè està en el Consell Consultiu —legítimament. I fa, que està aquí, un any. És a dir, el Govern la va aprovar fa un any.

I sap per què no està aprovada la Llei del Consell de Garanties Estatutàries? Perquè no ens podem d'acord amb vostès de quina és la composició numèrica del consell. I no hem volgut tirar recte sense fer cas del que vostès diuen.

És dir, estem intentant negociar amb vostès, per això no s'aproven lleis que fa un any que n'hem aprovat els projectes de llei el Govern, i ara vostè ens acusa a nosaltres que no hem fet els deures. Home! Home, el Consell de Garanties Estatutàries, creiem nosaltres que la xifra de persones que vostès pensen que ha de compondre'l és excessiva, i estem parlant si trobem una solució. Però fa un any que està, el text, presentat. I la Llei de Presidència i Govern fa també un any que està presentada, i finalment vostès han considerat oportú —cosa que jo

no dic el contrari—, en definitiva, portar-ho al Consell Consultiu; bé, l'hauríem pogut aprovar avui.

Després, una altra qüestió, que jo crec que és molt important. No és veritat, senyor Homs, tampoc una cosa que també vostè ha dit. Vostè ha dit: «Vostès van demanar quan es va aprovar l'Estatut que no desenvolupéssim res fins que hi haguessin eleccions.» I vostè diu, vostè m'ha dit: «I vostès van desenvolupar la comissió bilateral.» Fals. La comissió bilateral es va constituir el febrer del 2007, i vam esperar per a la constitució de les comissions fins que hi haguessin eleccions autonòmiques. Ens demanen que no ho fem, no ho fem i ara em diu que ho hem fet. No, no ho vam fer, i vam estar esperant cinc o sis mesos, que hi haguessin eleccions. Fins i tot hi havia una proposta de constitució de comissió bilateral al setembre-octubre del 2006, que la vam anul·lar (*veus de fons*)..., no la vam fer, senyor Homs, no hi ha cap comissió bilateral feta abans de les eleccions autonòmiques, es va constituir el febrer del 2007. Està equivocat, miri-s'ho bé. Ja li ben asseguro, jo, que no és així.

Després, amb relació al tema de les transferències, no?, i dels anuncis, miri, jo vaig explicar la setmana passada —bé, la setmana passada..., fa unes setmanes, en la interpellació que vostè em va fer— el full de ruta del Govern, i el mantinc —i el mantinc. El full de ruta del Govern vol dir... I li ho hem expressat així al Govern central, senyor Homs. I que hi han dificultats..., home, vostè pot llegir el que jo he dit en algunes interpellacions, la darrera del 21 de maig, on jo dic que no només hi han incomprensions polítiques de fons; fins i tot, si m'ho permet, en determinats moments, ignorància de determinats sectors de l'Administració central de l'Estatut. Per tant, que tindrem dificultats? Evidentment, i moltes. I faig un reconeixement en totes les interpellacions de les dificultats de negociació.

Quin és el full de ruta? Li ho vaig dir l'altre dia, li ho torno a repetir: avançar en cinc aspectes. Desplegar l'Estatut vol dir, en primer lloc, avançar en la modificació de lleis estatals que es necessiten perquè l'Estatut, en determinats aspectes, es compleixi. I li vaig dir quines eren les nostres prioritats: poder judicial, els temes de finançament i els temes del català. En segon lloc, la necessitat de buscar un sistema de participació de Catalunya en la designació de membres a entitats autònomes —segon bloc. Tercer bloc: el tema dels traspàsos, que després m'hi referiré. El quart bloc: el tema de la repetida vulneració de les competències estatutàries catalanes, que, com vostè sap, està significat un increment de la conflictivitat constitucional, perquè el Govern català no deixarem que ens vulnerin competències. I en cinquè lloc, determinats temes que no es desprenen de l'Estatut però que creiem que han de ser objecte de negociació, com el tema dels aeroports.

Això li ho vaig dir. No vaig sentir cap contraproposta a això, i m'agradaria saber-la. Pensa vostè que hi ha un altre àmbit d'actuació, d'aquests cinc? (*Pausa.*) Doncs, me'ls diu, i estaré molt encantat d'incorporar-los. No me'ls va dir. En l'anterior interpellació, no només no me'ls va dir, sinó que vam negociar una moció amb aquests punts. La moció que vàrem aprovar, consen-

suada amb vostès, parla d'aquests cinc àmbits, i això és allò que és important.

A partir d'aquí, per què hem anul·lat la Comissió de Transferències i Bilateral? Doncs, per una senzilla raó: perquè no hi havien els acords suficientment madurs per fer-la. I vaig dir públicament i dic aquí avui que, malgrat que el Govern central volia que es fessin, el Govern català, i jo en primer lloc, vam considerar que no es podia fer.

I, per tant, si en els temes d'immigració, de gestió del litoral, que tenim un acord polític sobre les funcions, no hi ha acord de valoració econòmica o de recursos humans, no signarem el traspàs. I vostè en això ens hauria de donar la raó i enfortir... És a dir, no acceptarem una transferència de gestió del litoral que no contempli recursos humans i recursos materials necessaris. I no acceptarem una transferència d'immigració en el mateix sentit.

I, per tant, de les cinc transferències que vaig anunciar el mes de gener sobre les quals hi havia ja acord polític de funcions, no s'ha produït la Comissió de Transferències perquè no hem tancat l'acord. I l'hauria pogut tancar, però hauria fet mal, perquè ens hauríem quedat unes competències sense recursos. I, evidentment, estem treballant perquè abans de l'1 d'agost es produeixi una comissió de transferències on aquestes incompetències, en definitiva, es puguin aprovar. Li dic —i, si no es compleix, vostè em podrà tornar a dir que és un altre anunci— que, d'aquestes cinc, tenim quatre temes tancats i ens en queda un per tancar, des del punt de vista de recursos econòmics i materials. I això ho aprovarem.

Més enllà d'això, home, tenim tres o quatre grans traspàsos pendents que els anuncis de temps no els ha fet mai el Govern català. Qui va dir que l'1 de gener del 2007 hi hauria el traspàs de rodalies va ser el president del Govern, no vàrem ser nosaltres. I, per tant, li estic dient que en el tema de rodalies i en el tema d'inspecció de treball estem col·locant tota la nostra força, en definitiva, perquè es produeixi el traspàs.

Però acabo dient-li el que li..., per on vaig començar la darrera interpellació. Pel Govern central, el desplegament de l'Estatut és un tema cabdal, absolutament cabdal. Però també, al mateix temps, li vull dir que no acceptarem cap transferència ni traspàs que no tingui unes funcions que siguin conseqüència claríssima de les competències que l'Estatut ens dóna, ni acceptarem cap transferència a la Comissió de Transferències que no estigui ben valorada.

I des d'aquest punt de vista així ho hem manifestat al Govern central, i, possiblement, jo crec que, si s'hagués produït la Comissió de Transferències, hauria estat motiu de crítica. El que hauria estat criticable és fer una comissió de transferències, una comissió bilateral, sense acords clars i transparents. I el compromís que tinc amb la ministra —i ja veurem si compleix, espero que compleixi— és que abans de l'1 d'agost puguem tancar aquestes transferències que estan anunciades des de fa temps, que no són fàcils, com vostè sap, però que estic segur que la nostra força important és la llei. Li vaig dir

l'altre dia i vaig dir al Govern central que..., quan demanàvem abans la inspecció de treball, el Govern central ens deia que no. Ara no ho hem de demanar; ara li direm al Govern central que compleixi la llei, eh?

I, per tant, estic convençut que, abans de l'1 d'agost, les cinc transferències que vaig anunciar estaran transferides, i espero donar passos endavant en el tema de rodalies o en el tema de la inspecció de treball.

El president

Senyor Homs, té la paraula.

El Sr. Homs i Molist

Bé, moltes gràcies. Del que em comentava, un apunt respecte a la Llei del Consell de Garanties Estatutàries. Jo li suggereixo: parli amb el portaveu del grup amb el qual vostè està vinculat políticament, i li acabarà d'aclarir on està, diguem-ne, la dificultat pel tema de fixar el nombre entre, em penso, vostès mateixos, no?, entre els grups del tripartit; que no és tampoc, de fet, una novetat, no ha de provocar-li això que li dic cap esglai, perquè està bastant en la línia del que és cada dia, no?

Escolti, diguem-ne, el problema és que vostès són coresponsables d'aquest desplegament que no funciona. I ho són per un fet molt evident. Jo li torno a llegir el que vostè va dir aquí: «Ja li puc anunciar que a finals de juny, començaments de juliol, hi ha d'haver, d'una banda, una comissió de transferències, i de l'altra, una comissió bilateral» –ho va anunciar vostè, eh?– «que, en definitiva, doni un nou impuls no només als traspassos...» Llavors, vostè n'és coresponsable, perquè vostè es dedica a anunciar coses que després no passen, i una certa responsabilitat hi deu tenir, en tot això, m'imagino; si no, per què ho anuncia? Perquè la seva especialitat –si m'ho permet– en aquest terreny és anar acumulant anuncis, i no fets.

Jo li he fet abans una pregunta molt concreta: d'aquells famosos quaranta traspassos que automàticament es desprenen de l'Estatut, deu per any, em vol dir quins són els deu del primer any i sis mesos, situant les coses en termes exactes de calendari? Quins són aquests deu? Fets, eh?, senyor conseller, no pendants de la valoració. Perquè, és clar, si està pendent i després vostè ens ve aquí i ens diu que «si no és bo, no ho signarem», com em pot donar per bona una cosa que encara no està signada, veient el que ha passat aquests últims mesos? No sé si em segueix; segur que sí, no? Per tant, aquesta és la qüestió, no?

I, escolti, i vostès són coresponsables d'aquest fracàs en el desplegament de l'Estatut, bàsicament per tres motius, no? Primer, perquè no tenen un full de ruta clar en tot això, han anat canviant de plans, i ho han anat fent en funció de les circumstàncies i en funció dels calendaris electorals. Digui'm si no és veritat que el mes de juliol hi va haver una reunió de màxim nivell entre el president Zapatero i el president Maragall, on es va anunciar a bombo i platerets que s'iniciava el desplegament de l'Estatut. Digui'm si no és veritat que això va passar el mes de juliol del 2006 i que es constituïa una comissió bilateral per al setembre i octubre –sí, sí,

senyor Saura, això és així–, en ple període preelectoral; no tenia cap sentit.

I aquests anuncis vostès no van deixar-los de fer, perquè quan tenen eleccions al davant són capaços d'anunciar qualsevol cosa, com s'ha vist després també aquest mes de gener passat. Tot el que van anunciar, tot pendent, senyor Saura; en data d'avui, tot pendent. Però com que hi havien unes eleccions el 9 de març..., i fa la sensació –ara m'ho permetrà– que vostè..., com diria un soci seu, aquella funció de «palanganero», no? Un té la sensació que això va d'aquesta manera: com que hi havien unes eleccions a la cantonada, el mes de gener s'havia d'anunciar que tot estava resolt. I que és veritat, davant de la constatació del fracàs brutal del traspàs de rodalies, perquè el termini havia vençut, doncs, s'havien d'anunciar altres traspassos: inspecció de treball, no sé què de la immigració, no sé què de les comunicacions electròniques..., i re; però «re» vol dir «re». I vostè el 23 de gener, vint-i-tants de gener, va venir aquí a dir que en les properes setmanes aquells acords anunciats a la comissió bilateral es concretarien a la comissió mixta. I no ha passat tot això, senyor conseller, i alguna responsabilitat vostè ha d'assumir, si més no dels seus propis anuncis, no? Un cert *mea culpa*, com a mínim, jo crec que vostè l'hauria d'assumir, no?

Vostès no tenen una idea clara de desplegar l'Estatut, perquè vostès tenen, respecte a l'Estatut –tots vostès, tots els que formen part del tripartit–, una visió molt diferent del que és l'Estatut, amb una trajectòria acumulada darrere també molt diferent. Uns ni en volen sentir parlar, de l'Estatut. Els altres, l'haurien volgut diferent i no se'n varen sortir. El senyor Montilla, seixanta-dues esmenes, i, per sort de tots plegats els que som aquí, no se'n va sortir. I vostè, que té la força que té... I aquest és el problema en origen, i és el que vostè hauria d'intentar canviar; jo crec que això ho pot canviar. I això els porta a actuar de manera contradictòria: dir, gesticular gran fermesa i votar en sentit contrari.

Perquè, escolti'm, com pot vostè batallar per la gestió del litoral durant més d'un any seguit –per la gestió del litoral, eh?, que aquí no hi ha en perill ni la unitat d'Espanya ni re que valgui, en aquest sentit, doncs, tanta transcendència, no?–, un any seguit batallant per la gestió del litoral, sense sortir-se'n –perquè encara no se n'han sortit del tot–, i, en un tema tan crucial com són les competències exclusives en polítiques socials, voten a favor de la Llei de dependència? Com poden tenir vostès credibilitat en la defensa de l'Estatut, amb aquests plantejaments tan contradictoris? Aquest...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Molist

...ha estat el problema, no?

I a cavall de tot això, evidentment, doncs, cap resposta: cap resposta al que li plantejava dels deu traspassos, i algun més, que s'haurien haver fet en un any i mig, segons el seu pla de treball, i cap resposta, evidentment, més enllà de «la nostra força és la llei». Senyor conse-

ller, després de dos anys, si aquesta és l'única resposta que ens dona aquí, és veritat que el futur que ens depara és molt poc esperançador, perquè els seus socis de Madrid, la llei, tot fa la sensació que se la passen, com s'ha vist aquest migdia...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Molist

...amb el senyor Solbes... –acabo de seguida, senyor president. M'agradaria que respecte a això, doncs, també faci un pronunciament formal en nom del Govern. El que ens acaba d'explicar el senyor Solbes respecte al finançament és rotundament inacceptable i molt lluny de la llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyor Homs, entenc, per tant, que vostès estan d'acord que el Consell de Garanties Estatutàries siguin nou persones, i per tant entenc que, si no hi ha problemes entre el Govern, tirarem endavant immediatament el projecte de llei amb la composició de nou persones del Consell de Garanties Estatutàries. (*Veus de fons.*) Ara em diu que no? (*L'oradorriu.*) No, no, si el problema és el Govern, deixarà de ser un problema per al Govern, eh?, i per tant tirarem endavant aquest projecte de llei, amb nou persones, del Consell de Garanties Estatutàries, i s'hauran acabat sis mesos de negociació parlamentària.

Miri, vostè em diu: «Vostè va anunciar una reunió per al juny i el juliol», i la teníem convocada per a començaments de juliol. Jo li he donat una explicació perquè no s'ha fet: perquè no hi havien els acords madurs, i hem preferit..., no hem preferit, hem obligat a retardar la reunió, perquè les transferències es facin bé. I això jo crec que és motiu de satisfacció per part de vostès amb relació al Govern català; és motiu de satisfacció, sí. Perquè hauríem pogut fer una reunió de la Comissió de Transferències o de la Comissió Bilateral sense acords madurs, i ajornar la reunió quinze dies significarà, espero que signifiqui que es produeixin transferències importants, que havíem acordat les seves funcions.

Vostè, al tema d'immigració i gestió del litoral sembla que no li dona importància. Doncs, miri, els acords de funcions a què el mes de gener vam arribar són importantíssims; no els desmereixi, són importantíssims. I aquests acords els vam aconseguir el mes de gener. I aquestes dues transferències jo les vaig anunciar com les dues prioritats importants per part del Govern català.

Si vostè em diu: «Què és el que ha passat?», li ho he explicat abans: que en els temes de valoració econòmica i de recursos humans, malgrat que teníem l'acord de les funcions, no hem arribat a acord, i no hem volgut agafar

una transferència de tal manera que els recursos econòmics i humans no siguin suficients. I aquest és el motiu –aquest és el motiu– del retard de la comissió.

I, miri, senyor Homs, si fer la reunió del 14 de juliol el 28, el 29 o el 30 de juliol significa millors recursos econòmics, benvingut sigui el retard. Perquè el que hauria estat irresponsable per part nostra és fer la reunió el 14 de juliol, complir el compromís que havíem dit, però acceptar un mal traspàs de transferències. I, per tant, no acceptarem traspassos en situació difícil.

Vostè ha dit una altra cosa: «No hi ha full de ruta.» Jo li he explicat el full de ruta, l'hi vaig explicar fa unes setmanes, l'hi he explicat avui... Vostè no m'aporta cap nova idea. Vostès estan d'acord o no amb els cinc àmbits de desplegament del full de ruta que hem dit? No hem canviat mai de full de ruta. Mai, senyor Homs, mai. No em pot dir què dèiem d'això fa un any i què diem ara. Fins i tot m'està dient que repeteixo el mateix. Fixi's vostè si hem canviat de full de ruta! M'està dient això.

I, hi insisteixo, full de ruta vol dir desplegament de lleis estatals, participació en entitats i institucions estatals, traspassos, canvi de normativa i temes que no estan contemplats en l'Estatut. Aquest és el nostre full de ruta. I l'estic dient aquí fa un any i mig. I vostè no em diuen, no m'aporten res. Quin és el seu full de ruta? En què no estan d'acord, d'això? Què proposen més, que això? Alguna proposta, senyor Homs? Quina? (*Remor de veus.*)

Bé, la proposta és..., és a dir, el full... Per tant, no estem davant d'un canvi de full de ruta, sinó de qui fa la ruta, ara. No un canvi de full de ruta, sinó que vostès es volen incorporar a la ruta. Bé, parlem-ne; no hi ha cap problema. Però a la Comissió de Transferències vostès hi són, i la comissió bilateral és una comissió entre governs.

D'altra banda, hem pactat, a les diverses mocions i fins i tot al debat de l'Estatut, quins traspassos i competències volem. No tenim discrepància amb relació..., jo no l'he sentida, la discrepància amb relació al full de ruta. Si vostè m'està dient: «Escolti, anem junts, tinguem més diàleg», no hi ha cap problema. Tinguem més diàleg, no hi ha cap problema.

Però vostè sap perfectament –i a més vostè és dels que més ho sap– que quan es negocia entre govern i govern de recursos econòmics i de recursos materials no acostuma a estar l'oposició en aquestes negociacions. No, ni ho estava abans, ni ho està ara. Ni ho estarà mai, independentment que des del punt de vista polític puguem arribar a un acord, que jo crec que ja hi estem d'acord, sobre com s'ha de desplegar l'Estatut.

Per tant, senyor diputat, no hem canviat de full de ruta, tenim el mateix full de ruta. No he sentit cap aportació al full de ruta; el que he sentit és que vostès volen també fer aquesta ruta amb nosaltres, benvinguts siguin. I no acceptarem reunions precipitades que puguin significar agafar competències en males condicions o agafar competències amb recursos econòmics o materials que no es corresponen a la literalitat de l'Estatut.

Gràcies.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, i les conselleres de Treball i d'Acció Social i Ciutadania.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre la política de suport a les famílies durant la crisi econòmica (tram. 300-00149/08)

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política de suport a les famílies durant la crisi econòmica, i té la paraula per defensar-la, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i diputats, honorable consellera, des de Convergència i Unió volem fer aquesta interpellació sobre el suport a les famílies perquè, si sempre, doncs, el tema de donar ajuda i suport a les famílies és important, en un moment de crisi és quan es nota més si hi ha mancances.

Nosaltres veiem que en aquest moment hi ha una crisi que recau sobre el poder adquisitiu de les famílies. També moltes famílies tenen problemes amb el tema de les hipoteques. En són una mostra, d'això, la caiguda del consum, la caiguda de l'ocupació, l'augment de l'atur, i això en contraposició que venim d'un temps d'una relativa bonança. I el que a més a més s'ha produït –i això no ho diem avui, sinó que ja ho hem dit en altres ocasions–..., hi ha hagut un retrocés en les polítiques de suport a les famílies.

A mi sempre m'agrada recordar, i no amb satisfacció, que un membre del primer tripartit, doncs, va definir la família com una unitat de cohabitació, i nosaltres creiem que aquí es deixaven portar més pel continent, per l'embolcall, que no tant pel contingut, pel que ho fa important, que és l'estimació entre persones, persones que comparteixen un projecte vital, que hi ha una transmissió de valors i que a més a més la família com a tal és una estructura social bàsica que el que dona és també consistència a l'estat del benestar i fa que l'estat del benestar també sigui més societat del benestar, perquè hi participa la gent des de la base.

Però passem a exemples concrets d'aquesta falta de suport a les famílies. Per una banda, si parlem de famílies amb infants, vostès, des del primer any que hi ha tripartit, van fer amb la normativa que totes les famílies que tenen criatures de zero a tres anys, o de zero a sis si són famílies nombroses o monoparentals, perdin una paga sencera en tot el procés. I això vostè ho sap, que és així, i ens agradaria que s'hi posés remei. Perquè això no és patriotisme social; potser sí que és pluja fina, és d'aquella fina, tan fina, que no es nota, no?, però la gent ha notat que han perdut en tot el procés una paga sencera.

Si mirem, per a aquest any 2008, les famílies amb què es troben, doncs, és que els ajuts només s'han augmentat un 2 per cent. La inflació del 2003 va ser d'un 4,3 per cent; per tant, globalment hi han perdut un 2,3. És a dir, enguany no han crescut, sinó que han perdut, les famílies, respecte a l'any anterior. I, si mirem la inflació acumulada a juny del 2008, estem amb una inflació del 4,9; per tant, aquesta pèrdua encara és més notable. Però diguem-ho en termes absoluts: les ajudes per a famílies amb criatures de zero a tres anys només han augmentat 13 euros l'any, l'ajuda, i les famílies nombroses i les monoparentals, 15 euros l'any. Això, consellera, és una burla a les famílies, perquè realment, doncs, és un augment ínfim.

Fixem-nos, en canvi, que el seu departament, en lloguers, per exemple, ha crescut un 21 per cent. El seu departament, consellera, en despeses corrents de béns i serveis ha crescut un 38,46 per cent. Els ajuts a les famílies, un 2 per cent. Realment, un contrast, que resulta que vostès estan fent l'Administració més gran per donar menys; o, dit d'altres maneres, per donar menys, gasten més. Aquesta és la situació del seu departament. I veiem que quan es va perdre el nom de «Família» en el seu departament i es va passar a dir «d'Acció Social i Ciutadania», es va perdre molt més que un nom.

També dir-li que vostès, en el seu programa electoral, van dir que s'augmentarien les edats, les franges d'edats: de zero a tres anys, passarien a ser de zero a sis, i, per a les famílies nombroses i monoparentals, passarien a ser de zero a vuit. Els preguntem què esperen a fer-ho. Estar en vigílies electorals? Nosaltres creiem que aquest és un compromís que s'ha de complir.

O, per exemple, si parlem de situacions de dificultat, hi ha moltes famílies amb problemes econòmics derivats de separació o divorci; i això les estadístiques ens diuen que és un sector creixent. Des del 16 de gener de l'any 2004 s'ha de crear el Fons de garantia per impagament de pensions d'aliments o compensatòries. En data d'avui, vostès no ho han fet; han volgut fer-ho en una altra llei, quan ja n'hi havia una, una que reconeixia i creava aquest Fons de garanties amb tots els ets i uts. I mentrestant vostès, amb les teories que vulguin i amb els discursos de patriotisme que vulguin..., aquestes famílies, mentrestant, ho estan passant malament.

Tampoc han fet la llei de famílies nombroses, i demanàvem... Vostès no la van fer, però nosaltres la vam presentar, i vostès hi van votar en contra. I demanàvem una cosa tan senzilla com equiparar les famílies que tenen un infant amb discapacitat o una persona gran amb

dependència, equiparar-les als avantatges, les ajudes de les famílies nombroses. Tampoc ho van voler fer.

Tot això, consellera, són realitats objectives i comprovables, com també ho és que el president Montilla va prometre llibres de text gratuïts, i el primer tripartit ja va dir –i aquí tinc un retall de diari– que l'any 2007 hi hauria llibres de text gratuïts; doncs, estem a l'any que estem, i encara no hi ha els llibres de text gratuïts. O, per exemple, les persones grans, majors de seixanta-cinc anys, amb rendes baixes, també van dir «audiòfons i ulleres», que se'ls hi oferirien. Fins a la data d'avui, nosaltres no hem vist que cap d'aquestes propostes vagi endavant. Per tant, ni llibres de text gratuïts, ni ulleres ni audiòfons per a les persones grans majors de seixanta-cinc anys.

També dir-li que nosaltres, amb gran illusió, vam participar en l'aprovació de la Llei de serveis socials, i avui no tenim sistema català públic de serveis socials. Ho diu Convergència i Unió des de fa molt de temps, però ho diu el Consell de Treball, Econòmic i Social. I ho diu el seu informe; li'n llegiré tres frases: «El Consell considera que la cartera de serveis socials s'hauria d'haver aprovat de forma simultània a la Llei 12/2007. Aquest fet hauria evitat l'endarreriment de l'efectivitat real de la Llei 12/2007, la Llei de serveis socials.» I acaba dient: «Per tant, el sistema públic de serveis socials està buit de contingut, mentre la cartera de serveis no estigui en vigor.» És a dir, hem anat parlant –vostès– de drets socials, i aquests drets socials no existeixen, perquè no hi ha la cartera de serveis socials.

I, a més a més, l'informe del Consell de Treball, doncs, en molts aspectes hi posa moltes crítiques, i bona part d'aquestes coincideixen amb el que va dir Convergència i Unió des dels primers tràmits de la llei. Nosaltres vam acceptar que hi hagués el que era, doncs, no la cartera, sinó tot el llistat de tots els serveis, i vam dir: «Bé, això serà la base.» Però és que aquesta base hi és, però no acaben d'aprovar la cartera, i la cartera, consellera, és cartera de serveis socials 2008-2009, 2008..., 17 de juliol de 2008. Per tant, avui, en data d'avui, no hi ha serveis, aquest sistema públic de serveis socials. I, per tant, això també és desprotecció de la família i de les famílies en general.

Perquè, a més a més, si mirem la Llei de prestacions, en la qual també Convergència i Unió va tenir un paper decisiu, amb què ens trobem? Que vostès utilitzen la família per retallar prestacions. Per exemple, a una persona que cobri un SOVI –que majoritàriament són dones, les persones que cobren un SOVI–, si viu amb una altra persona que té ingressos, no li complementen la pensió. I, en canvi, la llei original que vam aprovar en aquest Parlament deia que sí, i vostès ho han canviat. Utilitzen la família per retallar prestacions. O una persona vídua que cobra el complement, si se'n va a viure amb els seus fills, perd el complement –fills o filles. I això tampoc és normal, perquè aleshores estem tallant la solidaritat i l'espontaneïtat a les famílies de poder reagrupar-se. Allò que diem per a altres col·lectius a la nostra societat els diem: «No, si et reagrupes, et traiem el complement.»

I, per acabar, un exemple: a persones amb dependència de grau II, nivell 2, que vostès ho estan regulant ara, un any i mig després, els donen una ajuda per anar a una residència de 450 euros. És veritat o no, consellera? Sense complement. I a aquesta persona, si ha d'anar a una residència, li costarà 1.807 euros al mes. Qui paga la diferència, els més de 1.300 euros al mes? Això és desprotecció de les famílies.

Amb el tripartit, per molt discurs de patriotisme social que facin, les famílies catalanes estan més desprotegides, i aquesta desprotecció de les famílies, quan hi ha una situació de crisi, es nota més. I, per tant, nosaltres avui fem una cosa tan senzilla com dir: tot allò que ens han explicat aquí, des d'aquesta tribuna, per què no ho apliquen? Fets, i no paraules. Aquí hi ha hagut moltes paraules, però els fets van en sentit contrari de tot el que han predicat en aquests temps.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per donar resposta en nom del Govern, té la paraula la consellera d'Acció Social i Ciutadania, l'honorable senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, d'aquesta interpellació sobre les polítiques de suport a les famílies en un moment de crisi econòmica, jo en voldria valorar l'oportunitat, perquè tanmateix em permetrà poder fer una descripció molt àmplia de quines són les polítiques de suport a les famílies, no només centrada en les pròpies que s'impulsen des del Departament d'Acció Social i Ciutadania, sinó que, com vostè sap, aquest és un tema transversal en tot el Govern de la Generalitat, i crec que els últims anys s'ha fet un esforç molt considerable.

Però, tot i així, jo voldria entrar en la meua intervenció recordant que ahir vàrem tindre un ple, vàrem tindre la compareixença del president de la Generalitat per parlar precisament de quines mesures durà a terme el Govern de la Generalitat, i, com no podia ser d'altra manera, evidentment, totes aquestes mesures tenen una translació directa a les famílies catalanes, perquè és ben cert que cada dia les famílies catalanes tenen més problemes per arribar a final de mes. També ahir, senyor diputat, es va aprovar en aquest Parlament o es va convalidar el Decret llei de mesures urgents en matèria fiscal i financera, que també volen impulsar l'activitat econòmica i financera i, sobretot, atenuar la restricció de liquiditat. Jo crec que totes aquestes mesures van a favor de les famílies.

Però des del Departament d'Acció Social i Ciutadania, jo diria que al llarg de tots aquests anys el que estem fent és adequar-nos, sobretot, a aquests canvis socials i econòmics que es produeixen actualment i que afecten la nostra pròpia economia. Jo li haig de dir, amb relació a les famílies, que per nosaltres la família és l'estructura bàsica, és una estructura bàsica de relacions afectives, de relacions afectives interpersonals, però alhora també

és el factor de cohesió social, i l'acció del Govern, evidentment, s'emmarca sempre en l'impuls de polítiques de suport a les famílies.

És sota aquest plantejament que des del Govern de la Generalitat i des de cadascun dels departaments s'ha treballat per posar a disposició de les famílies catalanes diversos recursos que els permetin fer front als processos de cura i atenció als infants, però també a les persones grans. Però a la vegada també s'han posat en marxa mesures per a facilitar l'accés a l'habitatge o potenciar, entre altres, el lleure familiar, així com també aquelles actuacions que ens permetin, a les famílies, disposar de més temps, de més temps de qualitat..., de més temps personal, de més temps familiar, de més temps de qualitat, com deia. Aquest és el nostre plantejament.

I ara ja li dono resposta en el marc de les prestacions econòmiques a les famílies que vostè diu, que al llarg d'aquests anys no només s'han incrementat els col·lectius, és a dir, no només es dóna la prestació econòmica de caràcter universal per infant a càrrec als zero-tres anys, sinó que aquesta s'ha incrementat per a les famílies en processos d'adopció, de part o acolliment múltiple. Però també s'han incrementat per a totes aquelles famílies amb especial vulnerabilitat pel que fa també a l'adopció o a l'acolliment, i també s'han incrementat a través dels ajuts econòmics per a l'adopció internacional. Jo li vull dir, senyor diputat, que el 2008 nosaltres arribarem a transmetre aquestes prestacions econòmiques de caràcter universal per fill a càrrec a 300.000 famílies catalanes, i aquesta ampliació suposa 25.000 famílies més que les que la van rebre en l'anterior convocatòria.

Hi han altres actuacions. Sobretot jo també voldria destacar totes aquelles mesures de suport en el lleure. I voldria mencionar-li totes les actuacions envers el programa «Vacances en família», que vostè sap que són per a totes aquelles famílies receptores d'ajuts per fill a càrrec, que arriben també fins als sis anys en el cas de les famílies monoparentals o de les famílies nombroses. Aquest any, el 2008, s'han ofertat 11.755 places, fet que suposa un increment de més de sis mil places respecte a les que es varen ofertar l'any 2007.

Però també li voldria parlar del programa «L'estiu és teu». Aquest programa, des de feia catorze anys, no havia tingut mai en consideració la singularitat de les famílies nombroses o de les famílies monoparentals. És aquest any, per primer cop, que es dóna una beca a les famílies nombroses, una beca del 10 per cent de l'import total, perquè puguin els seus fills i les seves filles gaudir dels programes «L'estiu és teu». D'aquestes famílies nombroses, se n'han beneficiat més de mil; 1.022, concretament, famílies nombroses s'han pogut beneficiar d'aquesta beca perquè els seus fills assistissin a aquests programes de lleure.

El Fons de garantia per cobrir l'impagament de pensions, de pensions alimentàries. Vostè sap que aquest Fons de garantia per cobrir les pensions alimentàries entrarà en vigor el primer trimestre de l'any 2009. Jo li recordo, senyor diputat, que quan vostès van aprovar la Llei de suport a les famílies, en la qual sí que van incloure el fons de garantia, vostès no van adjuntar ni

pressupost, ni memòria econòmica perquè es pogués tirar endavant. Ara –ara–, a través de la Llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista, aquest fons està dotat de dotació pressupostària, i tal com li he dit, el primer trimestre del 2009, tal com és preceptiu, entrarà en vigor.

També dir-li que en aquests moments s'està fent la revisió del Decret de desenvolupament parcial de la Llei 18/2003, de suport a les famílies, que suposarà una millora per al que és l'agilització dels tràmits, però també en el reconeixement de les famílies monoparentals, una consideració de família monoparental molt més àmplia de la que tenim ara. Per tant, hi haurà moltes més famílies que podran beneficiar-se dels ajuts universals per fill a càrrec.

Respecte al tema del suport a les famílies en l'àmbit de l'educació. Entre altres coses, jo crec que no podem deixar de banda l'impuls que s'ha donat per a la creació de llars d'infants, també al programa de reutilització de llibres de text o també a la formació de professors en temes de la relació família-escola i en mediació, o també, senyor diputat, a serveis de transport i menjador escolar per facilitar l'escolarització de nens i nenes que tenen dret a la gratuïtat d'aquest servei.

Però jo voldria recordar-li que dintre del marc de l'acord estratègic hi ha l'impuls d'avançar cap a aquesta educació de qualitat i alhora integradora, per impulsar, i per tant hi ha un programa que permetrà impulsar la inclusió i l'èxit escolar i reduir l'abandonament prematur de l'alumnat en el qual s'invertiran 1.048 milions d'euros en diferents actuacions programades entre l'any 2008 i el 2011, però també, entenc, com a mesura adient en uns moments de crisi econòmica..., que és tot aquell treball que puguem fer per tal de reduir el fracàs escolar en tots els processos formatius. I no cal dir d'una altra manera que també és important tota la millora de la qualitat de la formació professional, en la qual s'incrementarà un 40 per cent els seus usuaris, establint un horitzó en el 2010.

Pel que fa a les actuacions en l'àmbit de les famílies que també recull el Pla de polítiques de les dones –que són moltes, les actuacions, permetin que només faci menció d'una d'elles–, també en el marc de l'acord estratègic, es preveu l'impuls de la igualtat entre gèneres en el món del treball a través de la millora d'inserció laboral de les dones que estiguin en situació més vulnerable davant de l'atur, prestant especial atenció a les víctimes de la violència de gènere, i també es fomentaran totes aquelles actuacions formatives en què la presència de les dones en aquest moment és molt..., és petita i són sectors molt masculinitzats o bé són sectors emergents, i també es donarà suport i capacitació, perquè les dones accedeixin a càrrecs directius.

Passem ara, si em permet, i, si no, ja tindrà temps en la rèplica de donar-li resposta, si em permet, a la Llei de prestacions. La Llei de prestacions..., vostè sap que en aquests moments s'ha actualitzat l'indicador de renda de suficiència de Catalunya; hem incrementat dels 7.444,00 euros de l'any 2007, l'hem actualitzat a 7.737,10 euros en la data actual, l'any 2008. Jo en voldria destacar, com vostè sap, que aquest és l'indicador

que és la base de càlculs per a totes les prestacions que es deriven de la mateixa Llei de prestacions econòmiques. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Només dir-li –ja acabo, senyor president– que en aquests moments la prestació complementària als pensionistes no contributius està beneficiant més de quaranta mil persones, que 32.000 persones són beneficiàries de la prestació per al manteniment de les despeses de la llar, igual que la prestació per atendre les necessitats bàsiques.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyora consellera. Per a la rèplica té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, com dimarts, li pregunto moltes coses i vostè em parla d'unes altres. Vostè em parla de «L'estiu és teu», però a les famílies els interessa saber si la tardor serà seva o no, perquè a la tardor vindran moltes despeses, com els llibres de text, i vostè no m'ha respost. O dels audiòfons, les ulleres, etcètera. Molt parlar de l'estiu, però el que hem de parlar és per quan torni a començar el curs, de quina manera comença el curs, consellera. No m'ha respost.

Conciliació, m'ha parlat de conciliació. Com sempre, explica el mateix, però mesures que s'estiguin portant a terme reals, no.

Llei de prestacions. L'indicador de renda de suficiència, si es va actualitzar, li ho recordo..., perquè és que hi va haver una iniciativa de Convergència i Unió que els va treure de la son, que els reclamava Comissions Obreres i UGT, i els va treure la son de les orelles i van presentar aquí el projecte de llei, perquè vostès no hi pensaven i anaven passant dies i dies. I, a més, li recordo que no té dotació pressupostària per pagar tots aquests milers de pensionistes..., perquè, això sí, la memòria econòmica de la llei, vostè que parla tant de memòries econòmiques, diu que ja està, que vostè ja té la dotació econòmica per cobrir-ho. I vostè no la té, perquè els números devien estar mal calculats abans, si no.

I em parla del fons de garantia, i diu: «Ara sí que té memòria econòmica i té dotació econòmica.» Ha dit això, consellera, i em diu: «S'aplicarà el 2009.» Què ja l'hem aprovat el pressupost del 2009? Esperem aprovar-lo, però esperem a aprovar-lo. Per tant, no hi ha dotació econòmica i per això no apliquen el fons de garantia. I avui les famílies amb separació o divorci estan desprotegides pel Govern de la Generalitat. Des de 16 de gener del 2004 ho podien aprovar i crear, ho han fet? No. Ho han fet? No. I no em digui que hi ha dotació econòmica per a l'any 2009, perquè l'Administració no funciona així. Vostè no té cap dotació per a l'any 2009.

I, per tant, tot el que ha dit corrobora que el canvi de nom del departament, en perdre's el nom de «Família»,

tenia tota una connotació ideològica, que era aquesta idea que la família és una unitat de cohabitació. Aquí, en el Parlament, si fem gaires plens de dos dies, acabem sent una família, amb la seva definició, perquè cohabitarem moltes hores, no? (*Remor de veus.*) Perquè al final això és el que val, sembla, consellera. (*Alguns aplaudiments.*) Per tant, doncs, el que li demanem és que es tingui en compte el que s'ha de tenir en compte, que una família són valors, és estimació, és un projecte comú, és transmissió de valors. Això és una família; allò altre és una altra cosa.

Vostè també ens parla, i si vol li ho recordo, perquè no n'ha parlat, més ben dit, de la Llei de la dependència. Tot el tema dels drets socials..., vostès han fet un discurs de drets socials. I avui l'únic que hi ha és frau social amb la Llei de la dependència, frau social, perquè les persones que necessitaven el que és un assistent personal, l'han pogut tenir en aquests anys i mig? No. Perquè fins ahir no va sortir la normativa. Si no va sortir fins ahir, vol dir que durant un any i mig vostès han estat negant un dret social reconegut per llei. I van dir que vostès donaven suport a la Llei de la dependència perquè donava drets socials. Doncs, no. El que ha donat és moltes insatisfaccions a molta gent que hi ha perdut i que hi està perdent. I vostès en això han de reconèixer que tenen un doble llenguatge: en l'àmbit nacional i en l'àmbit social, perquè en l'àmbit nacional van fer un frau a la sobirania de Catalunya i en l'àmbit social també, perquè no estan donant els drets que el poble de Catalunya i la gent de Catalunya es mereix.

I, a més a més, li ho he dit abans, és cert que una persona de grau II, nivell dos, si necessita una residència, li donen 450 euros i n'haurà de pagar 1.807, sí o no? I qui pagarà la diferència? Ens ho pot dir, consellera? Perquè ni les seves ordres ni els seus decrets ni res preveu qui paga aquesta diferència. Per tant, hem parlat, consellera, en la meua primera intervenció i en la segona de fets objectius que demostren que les famílies catalanes amb el tripartit estan més desprotegides.

I el tema del fons de garanties expliqui'l a qui vulgui, expliqui-li molt allò del 2009, però jo el que li dic és que avui les famílies amb separació o divorci troben a faltar aquest fons de garantia, i vostès el van defensar molt quan es va tramitar la llei aquí; el van defensar per no fer-lo –el van defensar per no fer-lo. I després, ja que s'han d'estrenyar el cinturó, li recordo això: a les famílies catalanes, amb vostès, han crescut un 2 per cent, els ajuts, i en canvi, les despeses generals un 38 per cent; més Administració per donar menys. I això, consellera, no té cap sentit en un departament com el seu.

Vostès tenen un doble llenguatge a nivell nacional i social, i amb vostès les famílies estan desprotegides.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat... (*Veus de fons.*) Sempre..., fins que no

arriba al seu lloc. Bé, el que jo volia dir és que les famílies, en aquest país, en aquests últims cinc anys, han vist molt millorat no només el seu suport, sinó també el desplegament de totes les polítiques socials.

Parlem de la Cartera de serveis socials. La Cartera de serveis socials està en el seu procés de participació, com vostè sap, i esperem aprovar-la de manera molt ràpida. Però jo li recordo –aquestes exigències...– que vostès, quan van aprovar la Llei el 85, el primer decret –el primer decret– que vostès van aprovar de desplegament de la seva llei, van tardar dos anys i que el 2003 encara estaven desplegant decrets que vostès van aprovar l'any 85.

Nosaltres tenim la voluntat que abans de marxar de vacances, si tot..., i no hi ha res en contra, puguem aprovar la cartera de serveis socials. I permeti'm dir-li una altra cosa, la llei..., és evident que necessitem la cartera de serveis socials, però també li haig de dir que al llarg del 2007, al llarg del 2008 en totes les actuacions que s'han fet en el Departament d'Acció Social i Ciutadania s'ha pres com a marc de referència la nova Llei de serveis socials. I vostè això ho sap perfectament bé.

I, per exemple, ja que em parla del suport a les famílies, durant molt de temps –durant molt de temps–, i això està regulat per la nova Llei de serveis socials, quan nosaltres teníem en consideració les rendes de les persones per ingressar-les en una residència o per accedir a qualsevol prestació social, vostès tenien en compte no només la renda de la persona, sinó la de tots els seus familiars.

És amb la nova Llei de serveis socials; però és, senyor diputat, amb la instrucció que es va fer ja l'any passat, el 2007, en el Decret d'acolliments, en la qual només es té en consideració la renda de l'usuari i no es té en compte la renda de la unitat familiar. Això també expliqui-ho, senyor diputat; això també ho expliquin. Perquè sap que aquest era un problema molt important, no per a la gent gran, sinó per a les persones amb discapacitat i per als seus familiars.

Però jo li voldria dir que a través de la Llei de serveis socials..., aquesta llei, a més de donar la protecció social que es mereixen totes les persones, ens ha de permetre també una reactivació de l'economia catalana. I ens ha de permetre una reactivació de l'economia catalana, precisament, perquè s'impulsarà la contractació de nous professionals en els serveis bàsics –vostè en coneix les ràtios–; també es crearan altres figures professionals –entre elles, per exemple, el professional de referència–, però alhora es donarà d'alta en règim de la seguretat social a tots aquells professionals no cuidadors que tenen cura de les persones amb dependència.

En aquest moment, senyor diputat, hi han 47.040 persones valorades, amb dret, que percebran aquesta prestació econòmica o aquesta prestació de serveis vinculada a la Llei de la dependència, amb una inversió de suport a les famílies i de suport a la dependència de 901 milions d'euros per a l'any 2008, dels quals 585 són per prestacions en serveis, 161 milions d'euros són per prestacions econòmiques i 152 milions d'euros, senyor diputat, són per prestacions econòmiques en el marc del sistema català dels serveis socials.

El temps no m'ho permet, però sí que també voldria fer incís en tot el Programa de la renda mínima d'inserció, o bé en d'altres mesures que s'estan donant amb molta força en aquests moments, que són totes les línies específiques que hi ha avui arbitrades per a millorar sobretot l'oferta, l'accés i l'ajuda al lloguer o a la compra dels habitatges per part de les famílies. Vostè ho sap, en aquests moments s'està treballant per augmentar tot el parc públic de lloguer, s'està fent un foment important de promoció d'habitatges protegit, amb lloguers privats; s'han fet diversos acords amb l'Institut Català de Finances, el qual actuarà també com a entitat financera especialitzada en aquest camp, o s'està treballant en la mediació, amb propietaris d'habitatges ocupats, però també..., no només amb les persones, perquè vostè sap que aquest programa agafa no només la gent jove, sinó també totes les famílies...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...amb especial vulnerabilitat, i les persones de més de seixanta-cinc anys. Com mai, senyor diputat, s'està donant suport a les famílies catalanes.

El president

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre política lingüística.

Interpel·lació

al Govern sobre la política lingüística (tram. 300-00150/08)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Carles Puigdemont.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller, la interpellació que faig en nom del Grup de Convergència i Unió és especialment oportuna avui, no només per la preocupació del nostre grup i d'una bona part de la ciutadania d'aquest país entorn dels atacs que està patint la nostra llengua, sinó sobretot a partir de l'anàlisi de la seva acció o no-acció, com a govern, en l'àmbit de la política lingüística, de la qual vostè és el màxim responsable, i que ens porta a una conclusió, a aquestes alçades de la legislatura, que ens serà senzill de demostrar. Una conclusió que queda resumida amb una frase fàcil d'entendre: amb el tripartit, el català recula.

Hi ha dades que ho demostren, dades estadístiques i sociolingüístiques, les que vostès mateixos subministren a través del Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat. Des que el fan fins a l'última dada disponible –mes de juny del 2008–, en els tres indicadors que vostès segueixen, el català recula: recula com a llengua habitual a la família, recula com a llengua habitual en les relacions

d'amistat i recula, i de quina manera, com a llengua habitual a la feina.

Ja sé que estem pendents de l'enquesta d'usos lingüístics, que ens definirà una fotografia molt més nítida del que aquestes estadístiques ens poden oposar, i que podem contrastar molt bé la darrera enquesta d'usos lingüístics, de l'any 2003, amb la que, si vostès compleixen els terminis, ens han de presentar abans d'acabar l'any. Però les estadístiques del CEO o l'estudi recentment presentat sobre els alumnes d'ESO del 2006, en què s'apunta clarament la pèrdua de l'ús social del català en els patis dels instituts, em sembla que són dades que demostren això que jo li deia, que amb el tripartit el català recula.

Però també hi ha dades que ho expliquen, per què això és així, a partir d'una gran conclusió, i és que vostès, senyors del Govern, incompleixen els seus propis compromisos. Li posaré un exemple revelador d'això que li afirmo, i que és molt entenedor de fins a quin punt vostès incompleixen els seus propis compromisos.

La primera gran actuació que figura en el Pla d'acció lingüística per a la vuitena legislatura –la primera que hi és, en ordre fins i tot de la llista– és el curs en línia Parla.cat. Vostè el va presentar el març del 2007 en una roda de premsa; hi ha un vídeo magnífic penjat a la xarxa d'aquella presentació. A aquestes altures, aquest curs hauria de tenir mil alumnes. El curs no existeix, el curs no funciona, zero alumnes en una iniciativa que vostè va presentar fa més d'un any, i aviat farà un any i mig.

El Pacte nacional per a les habilitats lingüístiques. Amb qui l'estant pactant, aquest pacte nacional, que vostès consideraven..., i, efectivament, tenen raó de pensar que és un element important en la política lingüística d'un país?

Les noves tecnologies. Hem de parlar molt a fons de les noves tecnologies, perquè vostès ho situen –amb encert– com un dels punts on el català es juga el seu futur com a ús social. El que van fer amb el programa Acrobat Reader és d'autèntic escàndol: el presenten, el presenten al costat del conseller delegat d'Adobe Systems, i resulta que no funciona; i resulta que totes les versions posteriors d'aquest programa són incompatibles amb aquest paquet de teòrica versió lingüística d'aquest programa.

La reforma del Consell Social de la Llengua. El Consorci per a la Normalització, que havia de ser el tronc a partir del qual bastir tota una política potentíssima i ambiciosa d'acollida lingüística, en uns moments que tenim una situació de feblesa de la llengua catalana per l'arribada al nostre país de molta gent que no parla ni el català ni el castellà, i sobre el qual havíem de bastir tota una política ambiciosa d'acollida lingüística, vostès n'han congelat els fons el 2008 i hi han donat pocs euros més que allò que hi donaven el 2007.

Parlem, si vol, de l'aranès; l'incompliment de portar en aquest Parlament un projecte sobre l'estatut de la llengua occitana a l'Aran, que havia d'estar el 2007, que no se'n sap ni gall ni gallina.

Parlem del traductor automàtic, que havia d'estar en funcionament el mes de març del 2008, català-occità /

occità-català, que tampoc se'n sap res, més enllà que s'ha constituït una comissió.

Bé, i tot això, per què és així? Sincerament, senyor conseller, això és així perquè vostès han tret de l'agenda política d'aquest Govern la política lingüística. En lloc d'estar debatent avui, gairebé a l'equador de la legislatura, com adaptem el corpus jurídic, el corpus legislatiu de Catalunya a l'enorme potencialitat que dibuixa l'Estatut, que ja fa més de dos anys que és en vigor, en lloc d'estar debatent això, vostès ens parlen de despolitització de la llengua catalana. Es limiten a aplaudir declaracions de principis, que compartim, del president de la Generalitat, però que precedeixen sempre la inacció. I ens parlen de línies vermelles, però s'obliden de parlar que a vostès també els han posat línies vermelles. I l'existència d'aquestes línies vermelles, que, com les *meigas*, encara que no es vegin, *haberlas*, *haylas*, explica la seva paràlisi en la seva política lingüística, el fet que no tinguin vostès a l'agenda política la llengua catalana.

I com sap molt bé, senyor Carod, quan no tens política lingüística, quan no poses tu a l'agenda la política lingüística, te la fan els altres, la política lingüística, te la hi posen els altres, la política lingüística. De quina manera? La tercera hora de castellà. El decret del senyor Zapatero de la tercera hora de castellà és el pròleg del Manifiesto, inaugura una era d'atacs a la llengua catalana, davant de la qual cosa vostès callen. Callen i es dirigeixen al seu company de gabinet, conseller Maragall, traspasant-li tota la responsabilitat i assumint, a partir de les seves declaracions invocant el president Zapatero perquè retiri el decret, que el decret serà efectivament d'aplicació aquest setembre; i això vostès ho saben. Com li fan l'agenda lingüística a vostè, perquè vostè no la hi posa? Doncs, dimarts, el conseller Maragall aprova un decret, ha aprovat un decret de batxillerat, en el qual se certifica la regressió en l'ensenyament de la llengua catalana: una hora menys de llengua catalana, a partir d'aquest curs que ve, en els instituts de batxillerat.

Li voldria recordar dues afirmacions potents, que contradiuen la seva manera d'actuar en el Govern. La primera forma part del pla de la vuitena legislatura, que vostè dirigeix i que té la responsabilitat d'executar. Allà es comprometen a atorgar una atenció preferent al paper de les llengües en l'educació. I li recordaré una frase del president Montilla a la presentació del pacte de govern de l'actual Govern; el president deia: «Millorarem la competència del conjunt dels estudiants en català, castellà i anglès.» Francament, deuen haver anat a buscar el significat d'«atenció preferent» i «millorar la competència» en el mateix diccionari on figuren els traspasos, els transvasaments i totes aquestes paraules a què vostès els donen un sentit diferent del que té per a la majoria dels ciutadans. Perquè com es pot atorgar una atenció preferent a les llengües, com es pot millorar la competència del conjunt dels estudiants en català, castellà i anglès a partir de suprimir hores de català al batxillerat? És compatible, això?

Vostè, en lloc d'invocar tant el president Zapatero, vostè hauria de demanar també als seus companys de gabinet que no li entressin o que no li dibuixessin tan clarament la política lingüística. Perquè vostè no ha obert la boca

quan la consellera de Salut diu en aquest Parlament, no fa tantes setmanes, que en els cursos obligatoris que faran els metges estrangers que vinguin a treballar a Catalunya no hi figurarà la llengua catalana, cursos que serveixen per explicar la realitat del sistema sanitari català. Vostè no creu rellevant que un metge que vingui i que conegui i que hagi de conèixer la realitat del sistema sanitari català no hauria de conèixer la llengua en què s'hi adreçarà una gran part de la població d'aquest país? Li puc recordar les paraules que aquest matí ha dit el conseller Huguet amb relació a la universitat, que subscriu: per poder garantir els drets d'opció lingüística dels ciutadans catalanoparlants que s'adreçaran a aquests professionals, quines garanties ofereixen vostès? Vostè li ho podria dir a la consellera, per tant, en lloc de callar i de deixar que siguin els altres, per la seva renúncia, qui li marqui, qui li col·loqui la política lingüística allà on vostès deserten de poder-la marcar.

Li recomanaria finalment, senyor Carod, que seguís l'exemple del conseller Castells, que ha vetllat –i hi ha vetllat d'una forma que el Grup de Convergència i Unió li farà costat, en la mesura que les coses es facin ben fetes– per l'equilibri de les balances fiscals. Jo li recomanaria que vostè vetllés per les balances lingüístiques, perquè la balança lingüística catalana està tant o més desequilibrada que la balança fiscal. I la responsabilitat no és de Madrid aquí; la responsabilitat és seva, i dels seus companys de gabinet. I vostè hauria de fer i de prendre el compromís, ara que ja hem passat pràcticament la meitat de la legislatura, de posar en marxa... Tampoc calen grans qüestions, sinó simplement que compleixin allò que vostès mateixos s'han compromès a fer i que es posin a treballar, que ens queda poc temps.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula el vicepresident del Govern, el senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El conseller de la Vicepresidència (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo estava perfectament convençut que quan el senyor diputat es referia que avui era un dia adequat per parlar de política lingüística i de la funció de la llengua i del paper de la llengua en una societat que necessita progressivament ser cohesionada, estava convençut que es referiria a les declaracions que un destacat dirigent del seu grup parlamentari ha fet, en matèria de política lingüística, amb relació al president de la Generalitat. (*Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments.*)

Deixi'm dir-li que, amb actituds sectàries, demagògiques i excloents amb relació a la llengua, el català no avança. Deixi'm dir-li que aquestes declaracions, fetes no per una persona menor en l'estructura de la seva organització parlamentària, signifiquen, en primer lloc, una manca de respecte institucional al president de la Generalitat, respecte que vostès només han tingut pels presidents de la Generalitat posteriors al president Pujol, justament, quan han plegat de presidents. En segon

lloc, és un factor clar de dissuasió i desencoratjador cap a tots els no-catalanoparlants que han fet l'esforç, lliurement, civilment, democràticament, voluntàriament, d'incorporar-se a la societat catalana.

Què hem de sortir..., cada vegada que algú que no és catalanoparlant de primera llengua, cada vegada que algú no té el català com a primera llengua i no és la llengua que parla a casa seva, ha de sortir segons qui a dir-li que no pronuncia bé o cita el nom amb aquesta llengua o amb aquesta altra? S'ha de sortir a reclamar-li un determinat nivell de coneixement del català? (*Remor de veus.*) No estaria malament... (*Remor de veus.*) És un tema excitant, la llengua! No estaria malament que algunes d'aquestes persones que reclamen nivells C –no C (*l'orador en remarca la pronúncia amb ce interdental*), com aquells que parlen del CEO (*l'orador en remarca la pronúncia amb ce interdental, e tancada i o tancada*); potser són els primers que haurien d'anar a tenir el nivell C – hi passin, pel nivell C.

Com volen que algú s'apunti a una llengua que no és la seva si cada vegada que fan el pas per parlar-la hi ha qui els retreu que no tenen el pedigrí fonètic de l'autenticitat? (*Forta remor de veus.*) Això és un element...

El president

Senyors diputats!

El conseller de la Vicepresidència

No, senyora, no...

El president

Senyor vicepresident, un segon si us plau. Els demano que mantinguin..., silenci.

El conseller de la Vicepresidència

Això... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyor vicepresident, un segon. (*Pausa.*) Pot continuar. Pot continuar, senyor vicepresident.

El conseller de la Vicepresidència

Moltes gràcies, senyor president; el senyor Carod-Rovira continua.

Què té a veure això amb aquella concepció civil feta pública, socialitzada pel mateix president Pujol, en la millor tradició democràtica de l'Assemblea de Catalunya, que és català qui viu, treballa a Catalunya i en vol ser, i fa el gest civil i voluntari d'aprendre la llengua? No som conscients que segons quins passos fem estem convertint en antipàtica la llengua i en desagradable el seu ús? No en som conscients, d'això? Perquè, és clar, és molt fàcil, molt, carregar contra la caixera colombiana que parla castellà en el supermercat... (*Forta remor de veus.*)

El president

Senyors diputats... Senyors diputats! Senyors diputats..., estem en una interpellació i hi ha una exposició per una

part i per l'altra; el que no es pot fer és una interpellació directament des de l'escó sense tenir la paraula.

Els prego que mantinguin el silenci. *(Pausa.)* Gràcies.

Pot continuar.

El conseller de la Vicepresidència

És molt fàcil fer un discurs carregant contra aquella gent que ha vingut de fora, que acaba de venir aquí i potser no sap ni que aquí es parla una llengua diferent, i en canvi ningú pensa en quins són els productes que es venen en aquell establiment, quins industrials han fet aquells productes i en quines diverses llengües els han etiquetats, aquells productes, sovint amb l'absència del català.

Amb un discurs derrotista, pessimista i negatiu sobre la llengua no anirem enlloc, perquè a una llengua moribunda no s'hi apunta ningú; una llengua que els mateixos del país que la tenim com a pròpia no animem els altres a parlar-la i no els diem amb claredat que volem que s'incorporin a la nostra societat i per tant volem compartir amb ells també la nostra llengua, aquesta llengua sí que tindrà dificultats de futur.

Per això vull celebrar aquest manifest que avui es presenta –aquest manifest que avui es presenta–, en el qual diversos col·lectius d'immigrants aposten per la llengua catalana com a llengua comuna i llengua de cohesió.

Al llarg de tot aquest temps el Govern de Catalunya ha avançat per convertir l'idioma català en un idioma de cohesió i en un idioma d'identificació col·lectiva. Ho ha fet, per exemple, en uns moments on hem aconseguit per primera vegada en la història que el nombre de ciutadans i ciutadanes catalanoparlants, segons les dades oficials, i és mèrit del conjunt de la societat de llengua catalana, superi els 9 milions de parlants. Una llengua que té deu mil títols diversos publicats cada any; una llengua que és la desena llengua que més tradueix del món; una llengua que té en aquests moments 7 milions de pàgines web penjades a internet; una llengua que té 162..., des de dilluns, quan gràcies al Govern d'Andorra, a través de l'Institut Ramon Llull, s'hi va incorporar la Universitat de Columbia, a Nova York, té 163 universitats que es dediquen a la docència del català, molt més que la meitat de llengües que són oficials a la Unió Europea; una llengua que gràcies a l'Institut Ramon Llull..., que avui ja no és només un institut de projecció exterior de la llengua del Govern de Catalunya, sinó també del Govern d'Andorra, del Govern de les Balears, on ha demanat l'entrada l'Ajuntament de l'Alguer, el Consell General dels Pirineus Orientals i un col·lectiu de municipis del País Valencià i de la Franja.

La projecció de la llengua té aquesta dimensió clara, però la té també la projecció de prestigi de la llengua, cosa que ha fet que diversos governs hagin vingut a Catalunya a assessorar-se i a mantenir contactes i convenis amb nosaltres. Em refereixo als acords amb les cases del neerlandès, a Holanda i a Flandes; als acords amb l'oficina de la llengua francesa del Quebec; amb la llengua gal·lesa al País de Gal·les, o bé més pròximament amb el Govern de França, o, encara més recentment, amb el Govern de Polònia.

S'està fent, doncs, una activitat molt intensa en aquest àmbit. No ens podem permetre, doncs, que la llengua catalana, que és la llengua més feble, és aquella que encara no ha sortit del procés de minorització, es converteixi en un instrument de confrontació. I això tots hauríem de ser conscients del que significa. Si no la re-vestim d'estima, i l'estima es demostra també amb l'actitud personal de cadascú, si no es demostra també amb això, aquesta llengua difícilment podrà prosperar.

Per això és evident que..., vostè s'ha referit a alguns àmbits, com, per exemple, què havíem fet exactament amb l'occità, què havíem fet exactament amb l'aranès. Doncs, bé, havíem fet allò que vostès no havien fet mai, per començar, que és crear l'Oficina «Occitan en Catalonha», del Govern de Catalunya, perquè un cop convertit en oficial aquest idioma a l'Estatut de Catalunya, en col·laboració amb el Conselh Generau d'Aran, el Govern de Catalunya tira endavant aquesta oficina per tal de situar aquesta llengua en l'àmbit d'oficialitat que li correspon, tal com vam fer amb l'aprovació del programa «Occitan en Catalonha» el juliol del 2007, tal com estem fent, preparant l'estatut, l'estatus lingüístic d'oficialitat que haurà de donar cobertura a aquesta nova presència de la llengua occitana, de l'aranès, en el marc català.

Vostè s'ha referit al tema de Parla.cat; no tenim cap inconvenient a reconèixer-li que dificultats diverses de complexitat en el procés d'implementació d'aquest projecte han fet que es retardés sobre el termini que nosaltres havíem previst; s'haurà retardat un curs; esperem que estigui operatiu a l'inici del curs 2008-2009. Entenem, a més a més, que el producte que tindrem finalment, i d'aquí ve la complexitat, serà un producte d'un alt nivell, tant pel que fa a la metodologia i continguts didàctics, com als recursos tècnics i tecnològics que suposa.

Però és que a més a més fa ben poc, no fa ni tres setmanes, que vam tenir oportunitat de presentar Optimot, el servei unificat d'atenció de consultes, creat per la Secretaria de Política Lingüística, amb la col·laboració del Consorci per a la Normalització Lingüística, el Termcat, l'Institut d'Estudis Catalans, que té com a objectius bàsics fomentar l'autonomia lingüística i millorar l'atenció de consultes lingüístiques per a les empreses i la ciutadania en general. S'hi accedirà a través d'un servei d'internet automatitzat, i, per tant, és un nou pas endavant que posa en qualsevol punt del món l'accés a la llengua catalana i a la seva qualitat al servei del conjunt d'usuaris i d'usuàries que s'hi vulguin sumar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Puigdemont...

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller, estic d'acord amb vostè que el català dona per molt, fins i tot per fer un discurs com el que ha fet vostè aquí, d'una demagògia que segurament tardarem molt de temps a oblidar. *(Remor de veus.)*

Vostè va ser el primer que va atiar aquesta polèmica –vostè va ser el primer que va atiar aquesta polèmica. Cal que li recordi que no va ser precisament el senyor Felip Puig que en un programa de màxima audiència de la televisió va dir que un espanyol que no sap pronunciar correctament José Luis té un problema? Cal que li recordi que la setmana passada vostè va denigrar una diputada d'aquest grup parlamentari perquè se li va escapar un «algo» i es va atrevir a citar Pompeu Fabra, en una compareixença en la comissió d'exterior?

Vostè va atiar aquesta polèmica i, per tant, no ens doni lliçons amb un full de serveis..., que Convergència i Unió pot presentar un expedient molt net i polit. De manera que, si us plau, respongui a allò que ha estat objecte de la interpellació. Que el català no avanci no és culpa del senyor Felip Puig, de les declaracions d'ahir; que el català no avanci és culpa del seu incompliment, dels incompliments que..., cap ni un, excepte el de Parla.cat, que per sort el secretari de Política Lingüística ja s'havia encarregat de demanar-ne excuses i esmenar-li la plana, perquè vostè encara no ho havia fet fins avui, excepte en aquest cas, vostè no ha respost ni ha justificat cap ni un dels incompliments rellevants, perquè figuren en el Pla d'acció de la vuitena legislatura i figuren en el pacte de govern, que el seu departament està demostrant a meitat de la legislatura en un àmbit tan sensible com és la llengua catalana.

Escolti'm, estic d'acord amb vostè també que..., i si vol li puc parlar de la seva tendència a la humiliació lingüística dels cambrers que no l'entenen i que li acaben parlant en francès. Vostè és el que atia aquesta polèmica. (*Remor de veus.*) I em sembla que al país no li convé. Al país li convé saber per què vostès en els pressupostos de la Generalitat es vanen que a l'entorn del Consorci de la Normalització Lingüística construïran tota la política d'acollida lingüística, que és el que s'ha de fer en un país que té la quantitat d'immigració que té..., i com és que d'un pressupost de 16.624.000 euros el 2007, en aquest marc d'una gran potenciació d'aquesta eina com a arbre d'acollida lingüística, passen el 2008 a 16.956.000, 300.000 euros més, menys d'un 2 per cent d'increment, en un moment que el país no es pot permetre flaquejar en aquest punt essencial.

I ja que parlem d'immigració, senyor Carod, m'agradaria molt conèixer la seva opinió, que expliqués per què en un document fonamental per definir la política del Govern en l'àmbit de la immigració, com és el Pacte nacional per a la immigració, el document de base, versió d'abril del 2008, en la relació d'experts que hi han col·laborat no n'hi ha ni un que políticament, acadèmicament o científicament estigui vinculat a la llengua catalana; per què en la relació dels trenta documents de referència –els trenta documents de referència– que vostès van fer servir per elaborar les bases del Pacte nacional per a la immigració no figura el Pla d'acció lingüística per a la vuitena legislatura, i en canvi hi figura el Pla d'acció en matèries de joventut, que hi ha de figurar, naturalment; quina és la raó que explica que en el document que ha de servir de base per marcar les pautes de treball del Govern en l'àmbit de la immigració –i si ens creiem allò que vostès diuen que la política lingüística és una política transversal– no hi figuren i

no hi són consultats ni els experts ni els documents que elabora el mateix Govern per definir la seva política lingüística davant de la immigració. Que és que no hi compten, amb vostè? Que tampoc hi compten els membres del Govern a l'hora d'elaborar els documents clau per al país?

Cal que li recordi els incompliments dels seus membres d'executiu en un assumpte que també figura en el pla de la vuitena legislatura i que vostès exhibeixen quan els convé, com és el famós clausulat lingüístic? Vostè encara no ha respost les raons per les quals el conseller Castells, el seu company de gabinet, també del PSC, ves quines coses!, convoca un concurs per contractar serveis i es passa pel «forro» de la camisa el famós clausulat lingüístic que havia de garantir que posaríem tota la maquinària, poderosíssima, de contractació del Govern de la Generalitat al servei de garantir que el català fos present almenys en les compres i els contractes de l'Administració.

A vostè..., li ho vaig llegir en una pregunta parlamentària en el Ple de no fa tantes sessions –les bases d'un concurs del senyor Castells...–, en la qual deia clarament que atès l'objecte del concurs –curiosament era sobre qüestions econòmiques; es veu que fa com aquell ministre que deia que de física nuclear no se'n pot parlar en català–, que atesa la naturalesa de la convocatòria, els treballs es podien fer en qualsevol de les dues llengües oficials, contravenint totalment el clausulat lingüístic que vostès van aprovar.

Això és el que hauria hagut de respondre aquí i no fer com els calamars: escampar una gran taca de tinta i escapar-se de les explicacions que ha de donar en aquesta cambra; les que hagi de donar en una tertúlia, en un mitjà de comunicació és ben lliure de fer-les, però aquí ha de respondre a la interpellació parlamentària perquè estem en el Parlament.

Moltes gràcies, senyor conseller.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

El senyor Carod té la paraula.

El conseller de la Vicepresidència

Bé, vostè s'ha referit, entre altres coses, senyor diputat, als temes del consorci i a la funció del consorci i l'increment o no pressupostari d'aquest instrument de normalització lingüística i de cohesió social. I jo amb molt de gust li responc que, des del 2003 fins al 2008, els recursos públics destinats a l'activitat del Consorci per a la Normalització Lingüística s'han multiplicat exactament per quatre; en cinc anys, o en menys de cinc anys, em sembla que no està absolutament gens malament.

Però no només s'han multiplicat per quatre, sinó que ha estat al llarg d'aquest temps on hem centrat justament el tema dels nous catalans i catalanes com un element bàsic d'incorporació a la nova societat catalana i on hem anat dotant-nos d'un seguit de cursos de català que podem qualificar com de «cursos a mida», pensats en

horaris i en llocs tal com venia la demanda dels diferents col·lectius que requerien, que exigien la presència d'aquests cursos.

De tal manera que, si mirem els cursos que es feien l'any 2003, es feien exactament 1.191 cursos, mentre resulta que en l'actualitat se n'estan fent 2.301. O, per ser més exactes, en matèria d'alumnes en els nivells inicials i bàsics, l'any 2003 aprenien català 23.500 persones, aquest any aprenen català gairebé 53.000 persones. Per tant, el canvi és més que evident; pràcticament estem parlant de doblar les xifres de cursos i les xifres d'assistents.

Però crec que en aquest sentit hi ha unes dades que encara són més enormement positives. Si anem a veure quin és el percentatge de població adulta que en aquests moments està aprenent català, el percentatge més elevat, el 44 per cent de la gent que estudia avui català, és gent procedent de l'Amèrica Llatina; els primers, el primer col·lectiu de persones que estudia avui català a Catalunya, són els catalans i catalanes d'origen equatorià. El 44 per cent crec que és una xifra molt destacada, a la qual cal afegir-hi pràcticament el 16 per cent de la resta de l'Estat espanyol, un 11,5 per cent procedent de la Unió Europea, un 10,6 per cent de l'Àfrica del nord, un 4 per cent de la resta d'Àfrica, un 3,6 per cent de l'Àsia i únicament un 2,3 per cent procedent del territori de Catalunya.

Per tant, estem davant d'una realitat que, més enllà dels cursos que s'ofereixen o dels cursos que plantegem, s'hi ha d'afegir un altre element que ha estat objecte de reconeixement per part dels organismes lingüístics de la Unió Europea, com és l'experiència positiva del Programa de voluntariat per la llengua. Vol dir això que en cadascun dels vint-i-dos centres de normalització lingüística de què disposa el consorci s'està potenciant efectivament aquest ús de la llengua, aquest element fàcil d'incorporació a la llengua, com és l'estratègia del voluntariat.

Voldria dir també que..., vostè parlava de fins a quin punt en els programes del pla nacional per a la immigració, del Pacte nacional per a la immigració, hi és present el tema de la llengua. Hi és present de tal manera que no només en parlen prou aquestes dades, amb les quals resultaria que gairebé el 97 per cent dels alumnes que acudeixen als cursos de català són procedents de fora del territori de Catalunya, sinó que a més a més en la llei d'acollida que s'està preparant, llei d'acollida pensada precisament per als nous ciutadans i ciutadanes procedents dels cinc continents, la llengua catalana hi juga el paper essencial que hi ha de jugar com a llengua d'acollida, com a llengua comuna de relació, com a llengua que no la volem tancar només a aquells parlants que ja la parlaven fins ara, sinó que la volem fer compartir amb aquelles persones que s'hi vulguin afegir de cara al futur.

Té raó vostè quan diu que en algun element concret, el mateix conseller a qui abans veia que elogiava, doncs –tothom pot tenir moments més afortunats i d'altres que potser no ho són tant–..., en un moment concret, aquesta clàusula lingüística no és present, vaig parlar-ho amb el conseller corresponent, i, per tant, això queda

resolt amb la seva paraula de cara al futur en qualsevol altra iniciativa que vagi en aquesta línia i que vagi amb aquest objectiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Puig demana la paraula.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, senyor president. Per allusions mentre estava absent, que no s'han produït en el moment que m'he incorporat a la cambra.

El president

Té un minut.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies. Ja suposo, senyor conseller, que deu ser més fàcil corregir i violentar una cambrera d'un restaurant que no pas aquell a qui deu vostè el càrrec i el sou que cobra. Però, des de la seva trajectòria com a professor que ha estat fins i tot del català, esperàvem una resposta més honesta sobre la seva actuació com a responsable de política lingüística en uns moments en què l'ús social del català o les amenaces –que no ha contestat com hi farà front– de la tercera hora o en el cicle de batxillerat..., pensa fer-hi front.

Deixi'm, en tot cas, per acabar, que manifesti, com sempre he fet, que, més enllà de la rivalitat política, sempre he tingut tot un gran respecte al fet que aquest país tingui com a valors els de la cohesió i la integració, i pel fet que una persona que es català per adopció i per convicció, i no pas per naixement, acabi sent el president d'aquest país. Però em sembla també obligat reconèixer que, més enllà de la utilització d'un comentari en un programa d'humor, pensí que el president de la Generalitat tampoc és un becari ni un estudiant d'Erasmus, no és un immigrant nouvingut, ni un directiu d'una multinacional de pas, i que, en tot cas, com a primer servidor, com a primera autoritat institucional d'aquest país, hauria de tenir un nivell de major auto-exigència, per predicar també amb l'exemple el nivell d'exigència a què obliguem els més de tres-cents mil servidors públics que hi han en aquest país.

(Veus de «Molt bé!»)

El president

Senyor Carod.

El conseller de la Vicepresidència

Deixi'm dir-li, senyor diputat, que jo tinc també la mateixa visió de cohesió civil i social de Catalunya; que entenc que hauríem d'entendre com un element positiu que una persona que no ha nascut a Catalunya, que va venir aquí d'adolescent, hagi arribat democràticament a presidir aquest país, i que, com correspon, no només perquè hi té el dret, sinó perquè entenc que democràticament hi té el deure, cada setmana faci classes per

millorar l'ús de la llengua catalana. Classes que, dit sigui de passada, tampoc estaria malament que les fessin altres membres d'aquesta cambra. Perquè tots, en tant que servidors públics que som tots, hauríem de fer un ús correcte i qualitatiu de la llengua.

Però al mateix temps deixi'm dir-li que el fet de determinades afirmacions que qüestionen no tant l'ús de la llengua, sinó la qualitat fonètica de l'ús de la llengua, crec que són més dissuasòries que no pas animen que gent que no té encara el domini de la llengua pensi, si realment ho ha de fer tan malament, doncs, que aquesta llengua que la parlen ells, la continuïn parlant ells tots sols.

Com deia el primer Govern Pujol, amb un adhesiu que mai no va arribar a ser publicat però que comparteixo, més val parlar malament el català que no parlar-lo, perquè aquells que el parlen malament un dia l'acabaran parlant bé; els que no el parlen, no el parlaran mai.

(Remor de veus i alguns aplaudiments.)

El president

El divuitè punt de l'ordre del dia és la Moció (*persisteix la remor de veus*)..., és la Moció sobre les mesures de lluita contra la crisi econòmica.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures de lluita contra la crisi econòmica (tram. 302-00118/08)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Maria Ángeles Olano. (Pausa.)

Senyors diputats... Senyors diputats... Senyors diputats... (*Forta remor de veus.*) Senyores diputades i senyors diputats, no m'obliguin a suspendre la sessió! Senyores diputades i senyors diputats, els crido a l'ordre a tots plegats, si us plau.

Senyora Olano, comenci.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, per presentar la moció del Grup Parlamentari Popular subsegüent a la interpel·lació al Govern relativa a les mesures de lluita contra la crisi econòmica. Tal com vam poder manifestar ahir amb relació al Decret Llei de presentació de les mesures del Govern en matèria econòmica, el Grup Popular va considerar que les mesures presentades en el seu moment pel Govern, quaranta-dues mesures, part de les quals van ser recollides al decret llei, eren mesures insuficients i mesures que de cap manera eren una bona recepta per afrontar el futur econòmic.

Des del Grup Popular, un cop fetes aquestes manifestacions, vam anar més enllà i vam fer la proposta que avui els portem per al seu coneixement. Dintre del que són les mesures econòmiques, nosaltres considerem que hi ha una proposta substancial, que és aquella que va adre-

çada a restaurar la confiança en l'economia catalana. Naturalment, no es tracta d'una recepta que tingui una aplicació immediata, però que sí que té un contingut mínim indispensable per afrontar el futur.

En aquest sentit, nosaltres presentem alguna de les mesures o compromisos que ja va abordar ahir el president de la Generalitat, que és limitar el creixement de la despesa pública de la Generalitat atenent a dues variables que estan marcant la nostra economia, com són l'evolució de la inflació i del PIB català –fèiem nosaltres la referència a l'últim semestre del 2008–, i l'altra, presentar al Parlament el projecte de llei d'estabilitat pressupostària abans que fineixi el 2008, per afrontar el que seran els dos anys de previsió de futura crisi econòmica.

L'altra mesura proposada en el punt número 3 de la nostra moció feia referència a aquelles mesures de suport i de creació d'ocupació de Catalunya, amb les quals no només demanàvem un compromís del Govern de la Generalitat, sinó que anàvem més enllà perquè el Govern de la Generalitat, a través del Parlament, instés també el Govern de l'Estat a prendre una sèrie de mesures, una de les quals anava adreçada a l'adquisició d'habitatge. I ahir el Govern ens va plantejar una mesura de reducció de l'IRPF en el tram autonòmic que anava exclusivament adreçada a la rehabilitació d'habitatges. Com també va dir el nostre grup parlamentari, també l'adquisició d'habitatge ha de ser objecte de deducció per part del Govern de l'Estat.

I per això nosaltres considerem que no només en el tram estatal, sinó també en el tram autonòmic, s'ha d'apujar el percentatge; hem de recuperar el percentatge de l'IRPF que ja teníem previst per a aquestes adquisicions d'habitatge prèvies a l'any 2006. Però, naturalment, si es fa sobre la mateixa base, és a dir, amb el límit de 9.015 euros, i els tipus d'interès van pujant, de cap manera farem cap favor al contribuent. És necessari que s'apugui aquest topall, i nosaltres hem considerat que els deu mil euros eren una quantitat significativa i que no comprometia econòmicament el Govern per tal d'aplicar aquest percentatge.

També una altra mesura fiscal adreçada al tipus impositiu de l'impost de societats per a pimes, amb una reducció del 20 per cent.

També impulsar que el Govern de l'Estat pugui reduir, a través de mesures estructurals, la cotització a la Seguretat Social. I nosaltres fèiem una proposta, en concret, adreçada a la reducció de la cotització en el Fons de garantia salarial, amb una política de potenciació i de bonificació dels contractes laborals.

Tanmateix, demanàvem amb el punt número 1 el compliment de la moció, aprovada per aquest plenari, que anava adreçada, doncs, a la modificació..., que el Govern presentés el projecte d'impost de successions i donacions, tal com s'hi havia compromès, i a desenvolupar les mesures de manera anual, previstes ja a l'acord estratègic i a la revisió d'aquest. Part, és veritat que en data d'avui han estat complertes pel Govern, però queda la proposta de portar a la cambra la modificació, també compromesa per part del Govern, de l'impost de successions i donacions.

També la competitivitat de les empreses catalanes es pot potenciar de dues maneres: desenvolupament dels plans d'investigació, recerca i desenvolupament, però també una mesura que ja vam anunciar ahir, que també és complementària al decret presentat pel Govern...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Olano i Garcí

Sí, ja acabo, senyor president. Són aquelles mesures que puguin concretar el grau, el nivell de la competitivitat de les nostres empreses, per evitar situacions concursals que de cap manera vénen a solucionar-se amb la política d'aval.

Moltes gràcies.

El president

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb brevetat, en aquest tràmit parlamentari... Senyora Olano, de fet, compartim —i sigui aquesta la primera declaració— la lletra i l'esperit de la moció i, en bona mesura, de la seva intervenció. Jo vaig tenir l'oportunitat, com tants altres diputats i diputades d'aquest Ple, de seguir atentament la seva intervenció quan va interpellar el conseller Castells, fins i tot la resposta del conseller Castells, i he de dir-li que compartia la seva preocupació, i també dir-los, també amb la mateixa franquesa, que compartia la resposta del mateix conseller, amb la voluntat..., recordo que el conseller deia: «Si són tan ambles, ens aporten propostes i ens aporten solucions.» I la intervenció del conseller va girar sobre aquest fil: «Compartim la diagnosi, la situació és molt complicada, les dificultats són molt grans, el Govern hi treballa, però agrairem molt que els grups parlamentaris puguin aportar-hi solucions.» I vostè el que ha fet ha sigut justament donar resposta a la petició del conseller, moguda per la voluntat de trobar un conjunt de solucions per a l'economia catalana.

La nostra primera manifestació, doncs, és que compartim l'esperit i la lletra de la seva intervenció, i la moció del seu grup parlamentari. I ja li avanço que votarem a favor tot el conjunt de la moció i presentarem unes esmenes que creiem, sincerament, que la milloren en allò que es pot millorar.

Dos. No crec que sigui ara el moment, li ho dic sincerament, de reobrir el debat d'ahir. Tenim un debat ben recent; no és el tràmit parlamentari per fer-ho. Vàrem tenir el debat tant en l'àmbit..., doncs, amb el president i els diversos grups parlamentaris, com en la convalidació del decret, per fer-ne una anàlisi. Però sí que dir-li que justament el que compartim és el que ahir vam poder dir des d'aquesta tribuna. Ho va dir vostè i ho vaig dir jo mateix, i ho va dir el president del nostre grup parlamentari: el pla de xoc és un pla limitat; el decret és

la concreció tardana d'aquell pla de xoc, i també és limitat; les insuficiències i les mancances són evidents; no hi estem en contra, només faltaria, però demanem al Govern que, en definitiva, doncs, espavili i pugui treballar sobre un conjunt de mesures més ample.

I que això és així ens ho va confirmar el mateix president Montilla. Ens ho va dir el conseller Castells, però el mateix president Montilla va dir: «Necessitem més mesures.» I en va anunciar algunes..., si més no alguna de sorprenent. O sigui, l'afirmació genèrica que «reduïrem el 25 per cent de la despesa pública, perquè hi ha una part d'aquesta despesa pública» —va dir textualment— «que no és imprescindible», és, si més no, diputada, diputades i diputats, bastant sorprenent. Però, doncs, està dit, al diari de sessions.

O aquella altra proposta, de dir: «Si les coses van com van, haurem de tenir nous mecanismes perquè tinguem liquiditat en l'àmbit del crèdit» —diu—, «en pensarem de nous.» Estant les situacions com estan, un hauria de pensar que aquests mecanismes haurien d'estar ja al carrer. Però no ho va dir vostè ni ho vaig dir jo, ho va dir el president de la Generalitat de Catalunya. I un té la confiança que serà capaç, tard o d'hora, de posar en marxa nous mecanismes respecte a les entitats financeres per tenir més crèdit per a les empreses que ho estan patint i de quina manera.

O quan va parlar de l'austeritat. Va fer un cant a l'austeritat que ja ens agradarà contemplar-ho des del punt de vista, no de les mesures que endegaran, sinó del pressupost que ens presentaran. I veurem si totes aquelles afirmacions del president, doncs, les podrem recollir encertadament.

Si més no, vostè fa aquí un plantejament, nosaltres el compartim, però ens ha semblat que podíem fer quatre esmenes, que les enumero perquè vostè pugui prendre partit respecte a això, si ho creu vostè convenient.

Una de finançament, que ja sé que serà difícil que puguem compartir, però sabem, com vostè sap, que nosaltres entenem que aquest és un element clau de tota aquesta batalla en contra de la crisi. És a dir, no és l'únic element, però és un element importantíssim. És a dir, tancar els ulls que un bon finançament per a Catalunya ajudaria a resoldre en part la crisi, no l'estructural, en part la conjuntural, em sembla, senyora diputada, vostè ja em perdonarà, una obcecació. O sigui, no reconèixer que el finançament ajudaria, un millor finançament, les nostres empreses i les nostres famílies a superar aquest tràngol, em sembla, vostè ja em disculparà, una autèntica obstinació. «No ho volem reconèixer.» Doncs, bé, nosaltres sí que volem que ho reconeguïn vostès; ho intentem amablement, ho intentem cordialment, vostè i el seu grup faran el que creguin convenient.

I tres propostes específiques per acabar, senyor president. Una, relativa a l'impost de societats, l'hem defensat per activa i per passiva, és la reducció en l'àmbit dels tipus, tant a les pimes com a les microempreses, el 20 i el 15. Una que ens sembla de sentit comú: la deflactació de l'IRPF, que crec que, evidentment, com recordava una diputada, la diputada Carreras..., diu: «És que això no ens correspon, no ens correspon, no ens correspon...»

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

És una moció –acabo, president– per portar-la conjuntament al Parlament espanyol.

I una darrera, que té a veure amb la presentació de l'acord estratègic en aquesta Comissió d'Economia. Que vull dir, i vull, doncs, que també sigui conscient d'això el conseller Castells, que en la reunió que va organitzar el Departament d'Economia amb els grups parlamentaris justament aquesta setmana –vostè hi era present i jo també– vam arribar a la conclusió d'una jornada específica de la comissió on fariem tres coses i només tres: el balanç de l'acord anterior, la presentació del nou acord i la constitució de la comissió de seguiment. Però que vostè ho reculli a la seva moció a mi em sembla positiu, i també demanaria que vostè ho inclogués i ho poguéssim votar a favor.

Gràcies, senyora diputada; gràcies, senyores i senyors diputats; molt amable, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició dels grups, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Judit Carreras.

La Sra. Carreras Tort

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, coincideixo, en aquest cas, amb el senyor Teixidó a no entrar a analitzar la situació econòmica, perquè, senyora Olano, hem tingut ocasió en aquesta sessió plenària, doncs, de parlar-ne extensament. I jo crec que, per una altra banda, coincidim també a analitzar que la situació de l'economia catalana és complexa, i, per tant, no m'estenc més en aquesta qüestió.

Penso que també hem coincidit que el que cal és prendre mesures urgents, per un cantó, i prendre mesures de fons per fer front a la situació econòmica, per l'altre. I en aquest sentit –i aquí és quan discrepo dels grups de l'oposició–, des del nostre grup parlamentari –ja els ho vaig comentar ahir i els ho torno a reiterar avui– considerem que el Govern de Catalunya està fent la feina ben feta, perquè ha pres, està prenent i prendrà les mesures necessàries que estan al seu abast per fer front a aquesta situació, per fer front a una situació difícil per a moltes famílies catalanes i també per a moltes empreses d'aquest país. El Govern ha d'actuar responsablement, i això és el que s'està fent; ho està fent aquest Govern: afrontar una situació econòmica complicada, actuar amb rigor, amb fermesa i rapidesa.

De fet, senyora Olano, valorem positivament la voluntat de fons de la moció presentada pel seu grup parlamentari, és a dir, la voluntat de contribuir a treballar amb el Govern, reforçar l'acció que està fent el Govern per fer front a la situació econòmica. Ara bé, discrepem en alguns dels punts que presenta la moció. Discrepem en el fet que algunes de les mesures que proposa siguin

les adequades per ajudar les famílies a fer front a la situació adversa que estem vivint o que siguin les mesures adequades per ajudar les empreses perquè mantinguin o millorin la seva capacitat competitiva, la seva competitivitat.

En concret, respecte al punt 1 no podem..., d'altra manera, sinó que estar-hi d'acord; és obvi.

Respecte al punt 2 de la moció, ja els anuncio que hi votarem en contra.

Està clar que en una situació com l'actual és més necessari que mai ser extremadament escrupolosos amb l'ús dels diners públics i, per tant, amb tot el que tingui a veure amb una administració eficient de la despesa. No podem demanar eficiència al sector privat si el sector públic no és el primer a donar exemple. Però tampoc ens podem permetre retallar discrecionalment la despesa, tota la despesa, en un moment en què la situació econòmica no és bona; de la mateixa forma que no s'ha de fer un ús discrecional de l'augment de la despesa en èpoques de bona situació. Seria molt difícil retallar discrecionalment despeses com les d'inversió, atès que no impliquen llocs de treball directes, amb l'ànim d'intentar equilibrar el pressupost en una situació com l'actual, però a la vegada aquesta decisió suposaria un error en un moment com l'actual.

Tampoc ens sembla raonable la reducció discrecional de serveis públics essencials per als ciutadans, com la salut i l'educació. Sí, però, que sembla raonable contenir determinades despeses. I, de fet, el molt honorable president va presentar ahir un nou paquet de mesures del Govern per afrontar aquesta situació de crisi, fent referència a l'austeritat. I aquí és on..., amb la idea de contenir la despesa corrent.

En aquest sentit, li volia precisar també al senyor Teixidó que no és que aquesta despesa, aquesta despesa corrent, es consideri..., es considera imprescindible, però també, a la vegada, es considera necessària. El que va dir el president és que aquesta despesa és necessària, però no imprescindible, eh? Això no vol dir que no sigui necessària, però, diguem-ne, la voluntat és d'aquesta austeritat, d'acord? Per tant, no és una despesa supèrflua tampoc, eh?, i volia deixar-ho clar.

Per tant, calen dues coses: eficiència, com mai, i control de la gestió, com mai, però no fer retallades discrecionals, genèriques, com és el que presenta el punt 2 de la moció.

Respecte al punt 3. Cal dir que la situació econòmica no és l'apropiada per augmentar impostos, però tampoc per reduir-los. En aquest sentit, la situació actual i el model de finançament actual no aconsellen fer modificacions impositives com les que presenta aquest punt.

Per tant, doncs, hi votarem en contra.

Amb relació al punt 4 de la moció i al punt 5, que són mesures referents a la competitivitat de les empreses catalanes, creiem que..., aquí fariem una remissió a tot allò que vam dir respecte a l'Acord estratègic per a la competitivitat i a la seva revisió i impuls aquest mes de juliol.

I acabo, doncs, fent aquesta referència que les mesures s'estan prenent. I, per tant, doncs, algunes no les compartim, perquè creiem que no és el que pertoca en aquests moments, i altres, perquè el Govern creiem que ja les està portant a terme.

I, per tant, senyor president, des del nostre grup parlamentari demanàriem votació separada del primer punt de la moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Només del primer punt, oi?, entenc? *(Pausa.)* Senyora Carreras, només el primer punt, separat? *(Pausa.)* Gràcies.

En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des del nostre grup parlamentari vam seguir amb atenció la interpellació que va efectuar la diputada Olano al conseller d'Economia, i, de fet, en certa manera, en el debat d'ahir es van ja poder debatre i parlar moltíssimes qüestions que poder hauria volgut que s'haguessin debatut en aquesta moció, però tampoc ens podem abstraure del fet que ahir hi hagués un debat, profund, i després, amb una posterior aprovació d'unes mesures impulsades pel Govern.

Abans es parlava, des del Grup de Convergència i Unió, que compartien la filosofia –la filosofia– que des del Partit Popular els guiava a presentar tota aquesta sèrie de mesures. Si bé des del nostre grup parlamentari també agraïm que es vagi a construir, per tant a proposar, però, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no compartim la filosofia econòmica que hi ha al darrere d'aquestes propostes plantejades pel Partit Popular.

Més enllà del primer punt, el segon punt crec que és important en el sentit que vostès plantegen limitar el creixement de la despesa pública de la Generalitat atenent una sèrie de variables d'evolució. Vostès parlen, doncs, d'una limitació del creixement d'aquesta despesa pública sense especificar. I crec que aquí, en aquest punt s'hauria hagut d'especificar, s'ha d'especificar. I en aquest sentit no hi podem donar recolzament.

Perquè què vol dir limitar el creixement de la despesa? Estem parlant també de salut i d'educació, sí o no? Estem parlant de salut i d'educació, sí o no? Ahir, sí que es va especificar. Ahir es va especificar quin tipus de despesa pública es retallava, quina es congelava, quina no creixia més, però en cap cas es va parlar a nivell genèric. Parlem d'educació? Parlem de salut? Estem en disposició en aquests moments de retallar despesa pública en aquestes matèries, sí o no? Des del nostre grup parlamentari la resposta és clara: no podem –no podem.

Quant a les mesures fiscals que vostès proposen, entenem que el nou model de finançament, el nou sistema de finançament que desenvolupa aquell model establert en l'Estatut i que abans del 9 d'agost hem de tenir, si

més no, una idea clara de cap a on anirem... –i no serà pas per l'anunci fet avui pel ministre Solbes, perquè més aviat ha posat més dubtes dels que ja teníem i no més qüestions clares.

Precisament per això, i ja que parlem de finançament, deixi'm dir-li i insistir en la posició del nostre grup parlamentari: unitat, unitat i unitat per la part catalana. Aprenguem dels errors, aprenguem dels errors del 2006. El 2006 no va haver-hi unitat i així ens va anar amb l'Estatut. Que hi hagi unitat ara –que hi hagi unitat ara. És l'única manera de tenir un sistema de finançament que desenvolupi el model de finançament que estableix l'Estatut. És precisament aquesta unitat la que ens ha de permetre... I, un cop tinguem clar quin és aquest sistema de finançament que ha de desenvolupar allò que fixa l'Estatut, aleshores sí que podrem parlar amb major coneixement de causa i podrem establir i podrem debatre a nivell parlamentari quines són aquelles mesures fiscals més adients.

Quant a les mesures de competitivitat que vostè proposa, evidentment, hi ha un acord, hi ha un acord per a la competitivitat, l'ocupació i la internacionalització de l'economia catalana; no podia ser d'altra manera. Aquest acord existeix i, a més a més, aquest acord ara vindrà desenvolupat i reforçat pel que serà o el que pràcticament és el Pacte nacional per a la recerca i la innovació, que el Govern..., està ja en una fase final d'aprovació. Per tant, no ens podem abstraure de l'Acord per a la competitivitat i del Pacte nacional per a la recerca i la innovació en un moment com aquest, i precisament arriba en un moment oportú.

Bé, per tots aquests motius, ja he dit que, tot i agrair al Grup Parlamentari Popular que sigui constructiu i hi aporti la seva filosofia –la seva, no compartida, però en tot cas és la seva filosofia–, nosaltres no hi donarem suport, a aquesta moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Jo crec que la compareixença d'ahir i el debat que vam tenir faciliten el debat de la moció que avui ens presenten. És a dir, ahir va haver-hi temps de parlar, de fer la diagnosi de la crisi, de què va passar abans de la crisi, de qui es va beneficiar del període de bonança abans de la crisi i qui, en canvi, doncs, no en va gaudir, no?

Jo crec que de la manera que vostès plantegen la seva moció hi han dues idees subjacents, no? La primera, fer creure –o potser ho creuen, i és legítim, no cal dir-ho– que el Govern no ha pres cap determinació –vostè ha utilitzat, em sembla, la paraula «suficient», «cap determinació suficient»; hi ha hagut qui ha utilitzat les paraules «s'han pres mesures limitades»–, i després, ens presenten un seguit de mesures que apareixen, d'alguna

forma, com aquelles mesures que realment són les que farien falta.

Jo no puc estar d'acord amb cap de les dues afirmacions. Pel que fa a la primera, el paquet que va presentar el Govern és ambiciós, és complert i és oportú. No m'hi vull estendre, però haig de recordar la inversió en obra pública, 12.800 milions; habitatge, el desenvolupament de les àrees residencials; finançament i impuls de l'activitat empresarial; l'increment de la deducció per despeses de rehabilitació –que és el que ens fa falta ara, una obra que crea lloc de treball, que crea riquesa–; les polítiques actives d'ocupació; la facilitació dels tràmits; les actuacions estructurals, etcètera.

Però, a més a més, és que les mesures que avui ens proposen sí que són parcials, i d'abast força més reduït que el paquet que ha proposat el Govern, i en algun cas extemporànies, en el sentit que..., o almenys que no ens pertoquen a nivell competencial, i en algun cas, a més a més, inefectives per lluitar contra la crisi.

Perquè, quan vostès ens parlen de limitar el creixement de la despesa pública, allà on és possible ja s'ha fet. I jo ahir vaig dir una cosa: escolti, són aquelles partides que molt bé, i farem l'esforç i es farà la feina de retallar-les, però són el que són, eh?; són el que són i donen pel que donen. Però la major part de la despesa de la Generalitat, si diem i ens creiem, com dèiem ahir, que la crisi no es pot pagar en termes de trencament de la cohesió social, escolti, de retallar partides d'ocupació, ni parlar-ne; o les socials, d'ensenyament i sanitat, o aquells serveis que ens han de permetre atendre la gent que ho passa malament amb la crisi. No podem estar d'acord amb aquesta proposta.

La proposta de presentar la llei d'estabilitat pressupostària. És un vell dogma seu, i d'altra gent; no el compartim. De debò que creuen que ara l'objectiu de la política econòmica ha de ser el dèficit zero? Bé, jo sóc dels descreguts que creu que, com a objectiu prioritari, ni ara ni pràcticament mai. Però, en tot cas, ara, en un moment de crisi, aquest ha de ser un objectiu que ens ha de guiar?, o disposar dels fons públics suficients per fer aquelles polítiques que són absolutament imprescindibles?

Les mesures fiscals. Vostès ens tornen a presentar una rebaixa genèrica, sense topalls per dalt. Diuen: «No, és que aquelles famílies que no...» Escolti, jo els faig la pregunta al revés: i a aquelles famílies que estan en els nivells més alts de benestar, aquelles que no tenen problemes per *capear el temporal*, que es va dir ahir, aquesta rebaixa fiscal que vostès ens proposen els beneficia? I la resposta és «sí». I això què ens aporta per lluitar contra la crisi? Res. Però, en canvi, què comporta? La pèrdua de recursos públics per poder fer aquelles polítiques que són imprescindibles.

L'impost de societats. Les empreses que ho passen malament, ho passen malament perquè no poden pagar l'impost de societats? És aquest, el problema..., és aquest, l'objectiu que en aquests moments hem de plantejar? Escoltin... I això vostès ho estan plantejant en un país –i els ho recordo cada vegada– que té, en percentatge dels ingressos tributaris sobre el producte interior

brut, un 10 per cent per sota del que és la mitjana europea. Així tindrem els elements que necessitem?

Però, a més a més, totes aquestes coses que ens presenten són contradictòries. Dèficit zero, destrucció de les bases fiscals i mantenir la despesa en matèria de crisi, és una cohesió que no té resultat. Jo crec que aquestes són unes propostes a què en cap cas els podem donar suport.

Un pla específic anual de la competitivitat. Però si tenim l'Acord per a la competitivitat!, pactat, que és un gran avantatge. A més a més, no poden dir que no és objectiu. És absolutament objectiu, i és ambiciós amb l'import del qual disposa. Un pla que no admet comparacions –ja els ho he dit alguna altra vegada–, perquè fa uns anys, d'acord, no n'hi havia.

Mirin, les propostes que vostès ens fan, en primer lloc, comprometen l'acció pública eficaç davant de la crisi; en segon lloc, erosionarien les bases fiscals, incrementant la inequitat del nostre sistema fiscal, i en tercer lloc, no aporten absolutament res en matèria de concertació estratègica que no s'estigui fent. Per tot això –i amb això acabo– han de comprendre que no donarem suport a la seva moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Bé, abans de començar la moció sí que deixin-me que els digui que l'espectacle que hem viscut fa uns instants és més propi d'un altre tipus de parlament que no del Parlament de Catalunya. Per tant, des de la tribuna i des de l'alçada del nostre escó, sí que ens agradaria, doncs, demanar també als nostres il·lustres diputats, en aquest cas, que aquestes picabaralles per temes que suposadament no preocupen a ningú –en paraules dels mateixos presidents sobre el tema lingüístic–, sembla que sí que preocupen i de quina manera, i fins i tot arriben als insults entre diputats. Tant de bo això no torni a passar per un tema que, com vostès diuen, no preocupa a ningú. I, dit això –i espero que no molesti a ningú el meu accent mig de la Barceloneta, mig de la Garriga–, doncs, parlarem d'aquesta moció d'economia que ens presenta la senyora Olano.

Bé, nosaltres votarem a favor d'alguns punts i, en altres, ens abstindrem. Votarem favorablement aquells punts en què creiem que des de Catalunya, des d'aquest Parlament, sí que hem d'entrar a parlar, i en altres punts ens abstindrem perquè ens sorprèn, sincerament, que el Partit Popular, que té un grapat de diputats al Parlament de Madrid, a les Corts, doncs, porti alguns punts aquí per instar el Govern de la Generalitat que porti una proposta sobre l'impost al Congrés dels Diputats. Jo els demanaria que, si tenen bona relació amb els seus companys de Madrid, doncs... (*Veus de fons.*) Sí, sí que me n'assabento; és el que diu la moció, vull dir que... Jo, per tant, nosaltres ens abstindrem en aquells punts en què vostès demanen a aquest Parlament i a

aquest Govern que instin el Govern de l'Estat. Jo crec que el més fàcil és que els seus portaveus a Madrid demanin això. Per tant... Estic parlant, lògicament, de propostes que fan referència, per exemple, a la reducció, en aquest cas..., estem parlant d'instar el Govern, per exemple, que s'apliquin reduccions sobre el tram estatal de l'IRPF. Ho torno a dir, això no és competència de la Generalitat.

Hi han altres casos que sí que són de Catalunya, en els quals sí que entrarem. Estem parlant, per exemple, de la presentació del projecte de llei d'estabilitat pressupostària abans del final de 2008; hi donarem suport, a aquest punt. I donarem suport al que fa referència a la inflació, és a dir, a limitar el creixement de la despesa pública; és la nostra línia, des de Ciutadans, que hem mantingut tant a l'àmbit pressupostari com ahir mateix en el debat. Per tant, a aquests dos punts, hi donarem suport.

Hi ha un altre punt que no hi podem donar suport, tot i que fa referència a Catalunya, que és el de les deduccions per habitatge, perquè creiem que falta un punt de temporalitat. És a dir, nosaltres no creiem que sigui positiu per sempre donar suport a la compra respecte al lloguer d'habitatge. I ho hem dit i ho mantenim, i és el que diem en el nostre programa. Hi hem de donar un volt important, un tomb, a la truita de l'habitatge –si em permeten l'expressió–, i passar també que a Catalunya hi hagi una cultura de l'habitatge de lloguer i no només de la compra. En aquest país estem acostumats des de fa molts anys a ser propietaris; jo crec que hem de canviar la mentalitat si volem tenir dret a l'habitatge i no ser propietaris d'un habitatge. Per tant, nosaltres no hi donem suport aquí, ens abstindrem, tot i que temporalment és cert que hi han famílies que ho estan passant malament, ciutadans que no poden pagar el seu habitatge, i per això també demanem altres tipus de mesures, com vam demostrar ahir en el nostre debat sobre el tema de la crisi.

Per tant, la nostra posició serà en general d'abstenció, tret d'aquests punts concrets i tret d'aquells –ho torno a dir– que fan referència a qüestions que poden portar vostès perfectament a les Corts.

I sí que vull també –com que s'ha comentat aquí i ja s'ha comentat en altres ocasions...–, doncs, dir a alguns portaveus que han intervingut anteriorment que ja sé que hi ha la temptació de vincular qualsevol situació econòmica de crisi, qualsevol situació, al model de finançament. Però, mirin –em refereixo ja a paraules que s'han dit des d'aquesta tribuna–, ni la crisi és a Catalunya només, ni és només a tot Espanya, ni fins i tot és a Europa: és a tot el món. Per tant, no deixa de fer gràcia que, quan intentem dir que el Govern no fa els deures, ens remetin al petroli i al Fons Monetari Internacional, però, en canvi, quan parlem de finançament, diguem que amb el millor finançament, doncs, les famílies catalanes passarien molt millor la crisi. Doncs, home, de moment, amb l'increment de pressupost, del doble de pressupost, en cinc anys, no hem vist que les famílies catalanes millorin la seva situació; i, si no, que ho diguin a milers i milers de ciutadans que han vist incrementat el seu pressupost de la Generalitat i, en canvi,

no han vist incrementat el seu benestar. Per tant, no les tenim totes en aquest sentit.

És un tema, un debat que tindrem segurament aquest estiu, i per tant allà podrem parlar tranquil·lament del finançament. Aquí ja hem manifestat el nostre suport a reajustar els paràmetres de finançament a tot Espanya, a reajustar, a adaptar a la realitat de la immigració, població, PIB..., però no estem parlant ni de canvis de models ni de reivindicacions, des d'aquest punt de vista, de suposats i inventats espolis i dèficits i companyia que hem sentit aquests dies, amb la demagògia que acompanya alguns portaveus que ja coneixem d'altres manifestacions. Per tant, nosaltres no parlarem d'espolis, parlarem de reajustos, parlarem d'adaptar a la realitat del segle XXI a Catalunya i a la resta d'Espanya, i aquí tindran el nostre suport d'aquella unitat que es parla. La nostra «unitat» –entre cometes– anirà a aquests reajustos, a parlar dels paràmetres reals de la Catalunya real d'avui, no a mites ni suposats espolis que no compartim ni creiem, perquè creiem en el benestar i en la redistribució de la riquesa dintre d'un estat. Perquè, si no, no seríem un estat; seríem un conjunt de tribus que aniríem a portar al senyor feudal el que ens toca. I som un estat i, com que som un estat, volem contribuir a redistribuir la riquesa.

Per tant, en aquesta línia ens hi trobarà...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...la conselleria –sí, acabo senyor president–, i no en una altra.

Per tant, nosaltres anunciem i demanem el vot separat del punt 1 en el cas... No, perdó, del punt 2, en aquells dos primers punts que fan referència a limitar el creixement i presentar al Parlament el projecte de llei d'estabilitat. I a la resta ens abstindrem.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

La senyora Olano es pot posicionar sobre les esmenes.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Per posicionar-me sobre les esmenes presentades per Convergència i Unió.

Senyor Teixidó, esmena número 1 –hem tingut l'oportunitat de comentar-ho personalment–, nosaltres també estarem amb el tema d'aconseguir un millor finançament. De fet, estem totalment d'acord que, si s'hagués fet cas del Partit Popular de Catalunya –i això va per al portaveu d'Esquerra Republicana– i el tema del finançament hagués quedat fora de l'Estatut, en data d'avui no només tindríem un sistema de finançament nou, sinó que, a més, tindríem els diners ja per afrontar la crisi. Tenim un recurs plantejat; per coherència, nosaltres, doncs, no podem agafar la proposta que vostès ens presenten a l'esmena número 1.

Totalment d'acord amb el que s'ha plantejat a les esmenes números 2, 3 i 4, que és veritat que complementen part de la moció presentada per nosaltres. Nosaltres, a diferència d'alguns grups, hem presentat –a més, va coincidir el mateix dia– les mateixes mesures al Congrés dels Diputats i al Parlament de Catalunya. Ho dic perquè el senyor Rivera sàpiga que anem amb una total coordinació, i va coincidir que aquesta diputada interpel·lava presentant les mesures, i el senyor Montoro, al Congrés dels Diputats, estava plantejant les mateixes mesures econòmiques. A títol que tinguin coneixement que fem el plantejament perquè, com s'ha dit, la crisi és global.

Lamentem l'actitud dels grups que donen suport al Govern; no s'han llegit la moció. I que quedi molt clar als ciutadans de Catalunya que des del Parlament de Catalunya, i en aplicació del tram que tenim autonòmic de l'IRPF, es fa immobilitisme; no volen ajudar les famílies catalanes en el tram autonòmic a pagar les hipoteques. Aquest és el missatge que des del Partit Popular volem adreçar a les famílies catalanes, perquè no s'ha fet cap moviment en aquest sentit, no que es vulgui ara imposar una altra política d'habitatge, sinó de les famílies que ja han contret aquesta obligació. Estem parlant de l'habitatge i estem parlant d'un element indispensable per poder gaudir i tenir una vida al nostre territori.

Per tant, nosaltres, com hem dit, doncs, agraïm al Grup de Convergència les esmenes plantejades. La primera..., segurament tindrem ocasió de veure, doncs, aquest mecanisme de finançament que ens planteja el Govern dels senyors Solbes i Zapatero, però incorporem les altres tres propostes.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Olano... Senyora Olano...! Senyora Olano! Deia: ha acceptat la 2, la 3 i la 4, d'esmenes, eh?, entenc? (*Pausa.*)

Senyor Rivera, vostè ha insinuat una votació separada. Podríem concretar de quins punts?

El Sr. Rivera Díaz

Sí, senyor president. Demanava el punt 2 de la moció, els dos primers apartats, que parlen de «limitar el creixement» i «presentar al Parlament el projecte de llei d'estabilitat».

El president

Aquests dos punts per separat?

El Sr. Rivera Díaz

Per separat.

El president

Però poden anar junts, eh?

El Sr. Rivera Díaz

Poden anar junts.

El president

Ja està. Cap més. Gràcies. (*Pausa. Veus de fons.*) El punt 1 per separat, sí; ha quedat clar.

(*Pausa llarga.*)

Hi ha hagut demanda de votació separada, en primer lloc, del punt primer d'aquesta moció.

Per tant, començaríem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquest punt ha estat aprovat per 128 vots a favor.

Votem seguidament el punt segon –el punt segon.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquest punt ha estat rebutjat per 59 vots a favor i 69 vots en contra.

I votem finalment la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

La resta de la moció ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'immigració (tram. 302-00119/08)

El dinovè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política d'immigració. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Bé, gràcies, senyor president. Avui continuem amb la moció de la interpellació sobre el tema d'immigració que va presentar l'altre dia el meu company, senyor Josep Lluís Cleries.

Hem presentat una moció extensa, perquè voldríem que en aquest punt –i ho hem intentat així amb el senyor Bosch, com a portaveu dels grups que donen suport al Govern– donar una imatge d'unitat, que permetés una esperança a la gent, a Catalunya, en matèria d'immigració. Ho hem intentat, ens hem atansat tot el que hem pogut i hem arribat fins a on hem pogut.

Per nosaltres, partir del reconeixement de la situació que viu Catalunya en aquest moment és bàsic. Sabem que és un moment difícil, ho mirem amb esperança. El secretari d'Immigració l'altre dia va reconèixer que en aquest moment el tema del reagrupament familiar és la primera via d'entrada de nous immigrants a Catalunya. Sabem que estem en un moment de crisi. Sabem moltes coses. Però ens falten encara molts passos per fer.

D'entrada, necessitaríem, i això ho va reconèixer també el senyor Oriol Amorós, compartir amb l'Administració de l'Estat i amb totes les administracions unes bases de dades mínimes que ens permetessin saber exactament, en cada moment, de quins fluxos de població estem parlant. Únicament quan tenim el problema centrat numèricament podem afrontar solucions. En aquest moment, ho desconeixem, i això és bàsic. I això és bàsic per poder parlar amb l'Estat, i necessitem que l'Estat ens doni aquestes dades. Quan tenim la informació, és quan hem de començar a pensar cap a on volem anar com a país, quina solució volem donar als temes, com ho enfoquem, entre tots plegats.

Però és bàsic, i en això convindran vostès, que el Govern, que és qui té la primera responsabilitat, tingui una postura unitària. Primer, de què és lo que entén pel país, cap a on vol anar i quin són els instruments que vol esmenar. Això és lo que nosaltres no veiem en aquest moment suficientment resolt.

Després, necessitem competències. L'Estatut ens va donar competències. No totes les que volíem, hi estem d'acord, però vam haver d'assumir les que Madrid ens va voler reconèixer. I aquí, Madrid no és algú aliè a nosaltres, sinó que hi ha el Govern socialista, que és el que diu quines competències es pot permetre a Catalunya en matèria d'immigració. Ja no en tornarem a parlar, perquè ja és de sobres conegut.

Reclamem més..., reclamem, per tant, respecte de les competències que se'ns van reconèixer, que se puguin fer efectives. I fem-ho aviat. Perquè els necessitem, perquè ja anem tard en aquest tema. I sobretot necessitem el finançament adequat.

Des del Govern català, i ens consta, s'està fent una proposta a Madrid que tingui en compte el volum d'immigrants i el volum de serveis que s'estan prestant. Però Madrid sembla que té un problema d'oïda i no entén..., en aquesta proposta catalana.

Des de l'oposició, li donem suport, amb aquesta proposta. Necessitem aquests recursos per poder gestionar bé el tema de la immigració. Però després necessitem que l'Administració actuï en la xarxa social, que actuï coordinadament amb l'Administració local, també, perquè l'Administració local necessita recursos per fer front als serveis d'acollida, als serveis d'educació, de la immigració, que té plantejada.

L'increment poblacional, està reconegut que des de l'any 2000 aquí –ho dona les mateixes xifres del Govern en el document de bases del pacte nacional– hem passat d'un 2 per cent que hi havia sobre el total a un 40 per cent. Estem parlant d'un problema seriós.

Últimament ens hem centrat en dos temes: les aules de benvinguda, els espais de benvinguda educativa... I aquí nosaltres hem demanat una posició unitària; hem demanat que es rectifiqués..., primer, vam dir les declaracions del senyor Oriol Amorós, però és que després unes declaracions s'han anat sobreposant sobre les altres. Va començar el senyor Amorós, en comissió, anticipant-se a lo que va dir després al Consell d'Educació, parlant de «màxim un mes i només la secundària». Després, el senyor Maragall el va desmentir. Després va venir

el senyor Corbacho i va dir: «Em sembla molt valent.» I després, ja l'última, el senyor Montilla, ahir, va dir: «Bé, aquests espais són voluntaris.» Massa declaracions per a una necessitat.

El mateix passa amb el tema del reagrupament familiar. Ja en parlarem després, perquè aquí no ens hem pogut posar d'acord amb els grups que donen suport al Govern. Però no m'estranya, perquè entre ells mateixos no es posen d'acord. No es posen d'acord dintre d'Esquerra Republicana amb què accepten respecte del reagrupament familiar: el senyor Oriol Amorós deia que per ell els ascendents era bàsic que també hi fossin; la consellera diu que ella està d'acord amb els ascendents, però no amb els descendents.

Bé, tenen un problema, i aquest no és un problema de l'oposició. A nosaltres ens semblen bé les propostes serioses i responsables. Vostès ens diguin quina és la seva proposta i després nosaltres ens podrem posicionar.

Gràcies.

El president

El senyor Pere Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, pot defensar les esmenes presentades pels tres grups que donen suport al Govern.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre diputada, intentaré fer una anàlisi –perquè el temps, lògicament, és escàs i en cinc minuts és impossible pràcticament, doncs, resseguir punt per punt els vuit de la seva moció– un xic transversal de la seva moció.

I intentaré fer-ho de forma conciliatòria. Segurament que per a una part de la gent que ens ha sentit, si la gent ha parat esment en alguna part de la seva intervenció, potser s'ha portat la impressió que no hem arribat a cap acord. I la veritat és que hem arribat a un acord, del qual em felicito, del qual ens felicitem i del qual, també, li agraeixo a vostè la disponibilitat que ha tingut per arribar-hi.

I em sembla que és oportú i especial que ho fem així perquè ens trobem en uns moments, jo diria, crucials, a nivell del que és la immigració. Coincidirà amb mi que al Pacte nacional per a la immigració, del qual tenim aquest document de bases i, per tant, és un document que ja està a l'espai públic, l'única cosa que queda és l'acord dels partits polítics, que jo crec que hi arribarem, i estic convençut que amb el seu com a primer partit de l'oposició hi arribarem. Però, en tot cas, ho repeteixo, és especialment oportú que en aquests moments busquem punts de trobada en el tema de la immigració. I els busquem, a més a més, perquè els vents –ho comentava l'altre dia amb motiu de la compareixença del secretari d'Immigració– que bufen en matèria d'immigració no són gens favorables.

Darrerament, a nivell d'Unió Europea –la Unió Europea que ha estat sempre un referent des de finals del segle XVIII a nivell del que són els drets i les llibertats

del nostre país, un referent, sempre, per a drets i llibertats—, darrerament, algunes de les iniciatives que s'estan empenyent són iniciatives que semblen més impulsades per algun dels països de la Unió Europea d'una opció més conservadora que pas d'una política conciliadora, de drets i deures, com la que ha estat tradicionalment de la Unió Europea.

Tenim una sèrie de condicionants, lògicament, negatius, a nivell d'incidir en el fenomen de la immigració. Jo en voldria subratllar tres. En primer lloc, aquest escenari complex a nivell europeu. En segon lloc, les limitacions, que vostè les subratllava, en la seva intervenció, a nivell de competències. Nosaltres som partidaris que el nostre país tingui un estat propi, entre altres raons per poder fer una política integral d'immigració; és a dir, que no només hàgim de fer la part que estem fent actualment, acollida i integració, sinó que també el nostre país pugui intervenir a nivell de fluxos. I sabem que això no és possible i que tampoc és possible, tot i que hi havia alguna porta oberta, a nivell de l'Estatut que inicialment va aprovar aquest Parlament.

Però, en tot cas, també tenim una altra limitació, que és un insuficient sistema de finançament, que ens afecta sobretot perquè en aquest país en els últims vuit anys hi ha hagut un increment notable de població, que no ha vingut per la via vegetativa, sinó que ha vingut sobretot per la via de la immigració. I això propicia que hi hagi un tensionament de serveis que fa especialment potent i necessari —i a més jo crec que ho hem de remarcar, avui, que han aparegut algunes veus precisament sobre el tema del finançament—, especialment necessari que cobrim d'una forma adequada aquest finançament. Perquè ens hi juguem moltes coses. No només infraestructures; ens hi juguem la cohesió social del nostre país, i amb això sí que nosaltres no volem jugar-hi.

Al marge d'aquests condicionants, l'actuació del Govern per nosaltres ha estat potent en aquests últims anys, a immigració. Sé que probablement no coincidirem amb vostè, però les aules d'acollida, els plans educatius d'entorn, el fons que s'ha creat per ajudar molts ajuntaments i que ha permès reconèixer la tasca que estaven fent des de feia molt de temps; iniciatives a nivell, doncs, per exemple, de l'impuls al Pla d'ajut al retorn... Tot això han estat iniciatives que ha impulsat aquest Govern. I no ho faig..., sense cap tipus d'ànim de retret amb el passat, però sí per subratllar que en aquests moments Catalunya —i això ens ho comenten gent de fora— és un referent a nivell del que són polítiques d'immigració.

I l'altre dia vostè va ser present, doncs, precisament, en aquest moment..., l'altre dia compareixien en aquesta mateixa cambra entitats que agrupen immigrants de les comarques gironines. I moltes de les intervencions, al marge de subratllar l'element, lògicament, de reivindicació a nivell de drets, tenien una posició comuna: aquest Govern està fent bé la seva feina en matèria d'immigració. Tot i les limitacions que subratllàveu al principi, ho està fent de forma adequada.

Tot i això, tenim un repte important. La seva moció, tot i que, inicialment, doncs, lògicament, no la compartíem, perquè hi ha un escenari bastant més potent en aquests moments, com és el Pacte nacional per a la

immigració..., hem volgut fer un esforç notable per incorporar-hi alguna de les seves propostes. Però tot això no deixaria de subratllar un element que per nosaltres és substancial: el repte fonamental que hi ha en aquest moment és aquest Pacte nacional per a la immigració. Que ens parla de moltes coses: ens parla de serveis que s'han d'adequar a la nova realitat, ens parla d'una única societat, ens parla d'una llengua, la catalana, vehicular, per garantir la cohesió d'aquest país. I ens parla també de recursos, ens parla fins i tot d'adequar la legislació espanyola a una realitat que en aquest país, sigui per les xifres d'immigració, o sigui, lògicament, per la nostra tradició com a país acollidor, veiem d'una forma notablement diferent. I en aquesta necessitat del pacte volem que el seu grup hi participi, necessitem que el seu grup hi participi.

Jo voldria acabar, lògicament, amb aquesta crida: una crida que el seu grup s'hi afegeixi, a aquest pacte, perquè, ho repeteixo, necessitem la cohesió, i en això volem que hi siguin.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, algunes reflexions també al voltant d'aquesta moció, que de fet el diputat Bosch hi ha fet referència, Jo crec que no era necessària, aquesta moció, no era i necessària ni oportuna. I no perquè no sigui necessari gestionar la immigració, que ho és, i sempre ho hem defensat, sempre, sinó perquè en aquests moments precisament estem treballant en el Pacte nacional per a la immigració. Vostès ja ho saben, i saben també que tenen totes les portes obertes per fer les seves aportacions, crec que en el marc d'aquest pacte, i no a través d'una moció. Perquè amb aquesta moció el que fan és tirar en solitari, vostès, i crec que trenca, d'alguna manera, amb aquesta voluntat del pacte.

Crec que no ho han entès del tot, sincerament, ho crec. Perquè el pacte significa diàleg, significa negociació, significa acord; però negociació, diàleg, acord no només amb el Govern o amb els grups de la majoria, que donem suport al Govern, sinó també diàleg, negociació, acord amb els altres grups parlamentaris d'aquesta cambra, amb els agents socials, amb els agents econòmics, amb la societat civil organitzada, amb el món local, amb totes les persones que estan treballant i que jo crec que no es pot menysprear tota la feina que han fet, que estan fent, des d'experts, entitats i persones que formen part de tot el procés de participació, que ha comportat, que està comportant aquest Pacte nacional per a la immigració.

I és per això que crec que van errats, perquè no crec que la manera de posar-nos d'acord en les qüestions d'immigració, tenint com tenim aquest marc del pacte, sigui a través d'una moció que adrecen al Govern, que

d'alguna manera s'adrecen als grups de la majoria, sinó que ha de ser en el conjunt de tots els agents que formen part del pacte, precisament.

Sí que vull aprofitar també, vull aprofitar per remarcar, no?, quins són els objectius que té aquest pacte, almenys pel nostre grup parlamentari. Amb aquest pacte el que volem és conèixer i reconèixer –conèixer i reconèixer– la realitat, les realitats del nostre país i de les nostres ciutats, quins són els impactes, quines són les transformacions i, per tant, quins són els mecanismes, també, que hem de tenir en compte, que hem d'acordar entre tots plegats, no només el Govern, sinó tota la societat, per poder gestionar aquesta realitat. Només coneixent, reconeixent i assumint quines són les nostres realitats, les realitats del nostre país, només d'aquesta manera serem capaços de governar-la i de marcar quins són els mecanismes, els instruments, els objectius per poder arribar, doncs, a una societat integradora i cohesionada.

Jo crec que amb aquest pacte, en definitiva, també, el que anem definint és quin és el model de societat que volem. I, molt breument, jo crec que també..., vull aprofitar per explicar el nostre model, sobretot després d'algunes de les intervencions que hem escoltat aquesta tarda.

El nostre model de societat és plural, és dinàmica, és optimista, és inclusiva, és una societat sense complexos, és una societat que es basa en els drets i en els deures, a crear les condicions perquè tothom –tothom– se senti, pugui sentir-se identificat, des del sentiment de pertinença, es pugui adherir a un projecte que és comú, que és col·lectiu, que pensa més en el futur que no en el passat. I, si tothom s'hi ha de sentir adherit, des d'aquesta adhesió, amb aquest sentiment de pertinença, és perquè volem una societat que sigui capaç de donar oportunitats perquè la gent pugui realitzar-se a nivell personal i, al mateix temps, també pugui formar part d'un projecte, més enllà, més col·lectiu i més comú.

Jo crec que amb el pacte, en definitiva, el que volem, d'alguna manera, és treballar per aquest model de societat, que sigui inclusiva, amb totes les transformacions, tenint en compte totes les transformacions que estem vivint en la nostra societat.

Saben, per això, que és voluntat del Govern, que és la nostra voluntat, dels grups que donem suport al Govern, dels grups de la majoria d'aquesta cambra..., que hem de treballar des de l'acord, i és per això que hem proposat, els proposem una sèrie d'esmenes. I amb aquestes esmenes els convidem a diverses coses: a reconèixer aquestes realitats i, des d'aquest reconeixement, a continuar donant suport als treballs del pacte, en dos eixos que vostès també identifiquen, la llei d'acollida, el desplegament de l'Estatut en matèria d'immigració. Els convidem a recolzar el Govern en aquest nou model de finançament, que és cert..., que tingui en compte els impactes de la immigració a la nostra societat. Els convidem a treballar seriosament en matèria de reagrupament i de previsió que significa per a la nostra societat. I convidem a tothom també en aquesta voluntat de treballar des de la coordinació, cooperació imprescindible entre les administracions i entre tots els diferents agents de la societat, per treballar, com deia, en aquesta societat que volem inclusiva i amb cohesió.

Suposo que –vostè ja ho ha expressat– des d'aquesta voluntat, aquest desig d'arribar a acords, ens voten a favor, se senten convidats, amb aquestes esmenes, a continuar treballant des del pacte.

Moles gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Senyories, estem acabant el darrer Ple d'aquest període de sessions, i, encara que el tema és molt seriós, tinc la sensació que podríem posar una miqueta d'humor, perquè, malgrat que el tema és la immigració, tinc la sensació que sobre aquest tema, com sobre tants altres, a banda de la contradicció en els termes entre els membres del tripartit, també hi ha una certa correspondència irònica amb el que es fa des del Govern de Madrid, que des del meu punt de vista beneficia molt, sobretot, el Grup Socialistes, però que també treu els problemes del lloc on es troben als altres grups que donen suport al Govern.

Un dels temes en què el Partit Socialista més clarament ha deixat de banda el seu electorat ha estat la immigració, i ho saben perfectament. Aquesta és la raó per la qual el senyor Corbacho en l'àmbit de l'Hospitalet del Llobregat, a nivell municipal, de la mateixa manera que el nostre senyor García Albiol a Badalona, emetien en l'àmbit municipal un missatge que ara el primer, com a ministre de Treball, es permet continuar fent i, fins i tot, enfortir revisant de forma draconiana els permisos de treball, acotant la família que es pot reagrupar a la família nuclear, activant al màxim els mecanismes de repatriació en la mesura del possible. I això ho diuen, evidentment, a banda de posar en el XXXVII Congrés del Partit Socialista totes aquestes mesures d'estatus de ciutadania en l'àmbit local per als immigrants que arriben a casa nostra i que tinguin una situació irregular. Veure el senyor Corbacho dir aquestes coses que no deia abans de les eleccions, i comprovar com s'assembla aquest discurs al discurs que feia i que fa el Partit Popular, no deixa de generar en algun de nosaltres un cert somriure irònic. Si no fos perquè creiem que la política ha de ser una altra cosa, diríem: «*Chapeau*, senyor Corbacho», perquè això és un paradigma del polític líquid, un polític líquid.

Però vet aquí que en el Govern de la Generalitat la cosa és més complicada, perquè hi ha el «buenisme» comunista, l'identitarisme d'Esquerra Republicana..., i els socialistes què han de fer amb tot això?, què han de fer? Doncs, intentar passar-hi de puntetes. Tenen un problema entre el senyor Amorós i el senyor Maragall, un problema greu, perquè no sabem exactament què és el que volen fer amb aquestes aules de benvinguda educativa que es vénen a sumar a les aules d'acollida, i no sabem exactament què farem o què no farem amb les competències que tenim en matèria estatutària, les competències estatutàries; no sabem què fer, per tant, en l'atzucac en què es troben els diversos departaments

del Govern respecte d'un tema tan important i en què tan clarament nosaltres havíem dit que és un fenomen, però que genera problemes, a més de generar beneficis i oportunitats.

Per aquesta raó, la nostra posició respecte de la moció és..., tot i compartint la diagnosi que ha fet la senyora Prados, que probablement ens hauríem d'haver posat d'acord, però que sembla que és impossible perquè els mateixos membres del tripartit no es posen d'acord, la nostra posició és triple.

Hi ha un seguit de punts de la moció en què nosaltres donarem el nostre suport. És a dir, tenim una posició positiva respecte de la llei d'acollida –que ja seria hora que ja estigués en marxa–; de la coordinació amb l'Estat per a la prestació dels serveis, per a la reclamació d'uns diners que, evidentment, a banda de les balances fiscals..., que no és més que una cortina de fum, perquè no tenim unes balances, tenim un sac de balances diferents, i ara trobarem segurament un problema a determinar quin és el criteri que més ens interessa. Per tant, deixant de banda balances i finançament i altres, està clar que necessitem diners per cobrir els serveis, i sobretot a veure si ens posem d'acord respecte del desconcert de què són aquestes aules de benvinguda educativa. Per tant, en tot això, nosaltres hi donarem el nostre suport.

Per ser coherents amb el nostre manteniment dels recursos d'inconstitucionalitat respecte d'aquells aspectes que fan referència als permisos de treball, a les autoritzacions de treball, nosaltres, en aquests punts, votarem en contra.

I ens abstindrem respecte d'uns punts que tenen a veure amb un posicionament de Convergència i Unió que podem compartir en el fons, però no en la forma. Hi han moltes coses respecte de les quals el que passa és que l'Estat no compleix allò que ha de complir. No cal defensar davant de l'Administració de l'Estat que el reagrupament es ceneixi a la família nuclear, perquè el senyor Corbacho ja diu. No creiem convenient l'extensió del permís de treball a tots els reagrupats, perquè ens podem trobar un problema, ara que tenim atur, i perquè no sabem exactament què passa amb la política de frontera, que això depèn de l'Estat, senyor Bosch, depèn de l'Estat i, més enllà de l'Estat, fins i tot depèn d'Europa. La política migratòria ja no és una política estatal.

I també farem abstenció del punt novè perquè, malgrat que entenem que es vulgui assegurar la repatriació de les persones que estiguin en atur, dels immigrants que estiguin en atur, el cert és que els mecanismes ja existeixen. El problema és que no es compleixen.

Per tant, positiva respecte d'allò que es pot fer, negativa respecte d'allò que fa referència a competències que tenim sotmeses al Tribunal Constitucional, i una abstenció respecte de la qual el que nosaltres diem és que voldríem dir a aquelles persones que donen suport al Govern i que tenen relació amb el Partit Socialista, és a dir, el PSC, que posin d'acord les seves forces polítiques respecte d'aquests temes.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Bé, senyora Ribera, la interpellació i la moció les podríem abordar de dues maneres: una, des de la necessitat de trobar un punt de trobada, o simplement cridant a votació i majories i minories, reconeixent –perquè n'hi han– diferències respecte al que vostès van explicar i presenten com a moció i el que defensem nosaltres i volem legislar. Hi han dues maneres: punt de trobada o votacions.

Nosaltres hem optat per la primera, que és un punt de trobada, tot i que és la primera vegada en aquest període de sessions que portem els temes de la immigració al Ple del Parlament –no dic a les comissions corresponents–, i sens dubte no se'n escapa –no ens llepem el dit– per què hi van portar la interpellació en aquell moment, quan hi havien debat en temes migratoris a Europa, també en el Govern espanyol, i també, sens dubte, doncs, una situació econòmica de crisi, que hem analitzat, que afecta el conjunt de la ciutadania de Catalunya, i, per alguns, sembla que hi hagin alguns responsables majors a l'hora de tractar la situació econòmica, que tenen color o noms diferents dels autòctons.

Perquè vostè ha defensat la moció, però un altre membre del seu grup va fer la interpellació. I un membre del seu grup, el que va intervenir, deia textualment..., perquè algunes coses de les que he llegit per preparar-me la intervenció m'han posat els pèls de punta. En llegiré alguna que me'ls ha posat una miqueta menys, perquè en tot cas és una concepció de com vostès veuen el fet migratori, i això no treu que puguem arribar a un punt de trobada. Perquè tampoc ens enganyem: quan diuen i s'omplen la boca del tema de països..., hi han visions diferents del país. Per tant, hem de buscar aquest punt de trobada, perquè, si no, és difícil, no des del bonisme o alguna qualificació que deia la diputada que ha intervingut... Perquè al final jo no he entès el que ella ha dit; cadascú sap com s'ubica amb la qualificació del que diuen els altres, no?

Bé, deia el diputat que intervenia en la interpellació: «A Catalunya hi ha 311.000 persones en atur, hi ha 1.097.000 persones immigrants, i d'aquestes hi ha un 10 per cent sense papers; 100.000 més i 311.000 fan més de 400.000 persones que no tenen feina d'una forma regular. Per tant, aquest tema ens ha de fer pensar» –textual, transcripció de la intervenció del diputat que feia la interpellació en nom del seu grup.

Què ens ha de fer pensar? Que hi han uns responsables que ens han portat a aquesta situació? Que les persones que estan en atur, migrades, o aquest milió noranta-set mil persones, aquests nous catalans i catalanes, els nostres nous veïns, que han de tenir drets i deures..., s'han parat a pensar quina aportació han fet a la seguretat social? S'han parat a pensar quina aportació han fet a l'economia del nostre país? S'han parat a pensar quina aportació han fet en els temes del consum al nos-

tre país? S'han parat a pensar quina aportació han fet en el tema dels impostos al nostre país? S'han parat a pensar quina aportació han fet a la nova diversitat de la Catalunya d'avui, del segle XXI –no del segle XVIII, del segle XXI?

Bé, això marca que sí que ens fa pensar. Ens fa pensar i ens confirma –la qual cosa no treu que busquem aquest punt de trobada; per això hem fet aquestes transaccions– que la part dreta de la cambra té una visió de la immigració, i els altres en tenim una altra. Amb matisos, és clar que sí! Perquè vejam quan s'adonen, i més des d'un projecte nacional –no nacionalista espanyol, sinó nacional–, que aquells que no estem governant Espanya, des d'un projecte nacional, allò que no compartim del Govern espanyol ho diem. Vejam si des d'una força nacional o nacionalista s'ho incorporen. Qui governa Espanya és el Partit Socialista Obrer Espanyol, i hi han algunes qüestions que fa en matèria d'immigració que les compartim, i d'altres que no. I en polítiques europees com la directiva de la vergonya, que el seu grup va votar a favor –el seu grup hi va votar a favor–, nosaltres hi estem en contra, i ho diem. I ho diem no només el nostre grup: moltes entitats d'immigrants que hi han al nostre país, i els sindicats...

Hi han dues línies: la que vostès defensen, que és la immigració que és estrangeria, més mà d'obra, més contracte perquè siguin catalans i catalanes. És la seva. Nosaltres no la compartim. La nostra és una visió de drets de ciutadania, amb tots els drets i tots els deures. Són posicions diferents, és veritat: vostès representen unes coses, nosaltres en representem unes altres; i no passa re. Ho hem d'explicar a la ciutadania, i, en allò que ens podem posar d'acord, fem-ho, perquè no defensem el mateix projecte, no tenim la mateixa visió.

Això sí, és una realitat, la immigració, que està al nostre país, que ha vingut per quedar-se, que té molts reptes, moltes contradiccions, és obvi, i que cal que en aquelles coses en què tenim punt de trobada ho fem; per això hem transaccionat. I en aquelles que no veiem igual, doncs, no passa re. Democràcia, ens diferenciem, i, en tot cas, la realitat, la ciutadania i els vots decidiran qui té noves responsabilitats per aplicar unes polítiques o unes altres.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Antonio Robles, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas, diputados, estamos ante un fenómeno social que en los últimos siete años ha ridiculizado todas las políticas interesadas de gobiernos y de partidos. De los «papeles para todos» a la reducción de la agrupación familiar exclusivamente en los descendientes menores de edad, han pasado menos de cinco años. El realismo mágico de Zapatero se esfuerza ahora por ocultar el realismo trágico de miles de emigrantes abocados al paro sin el colchón económico familiar que los autóctonos tenemos.

Más de un millón de personas conviven ya con nosotros sin tiempo material para que las decisiones políticas hayan podido metabolizar su realidad. Aun así, nuestro Gobierno de Entesa y, por lo que se ve, la oposición de CiU se empeñan en no ver lo evidente: las políticas de inmigración no pueden ser abordadas parcialmente por las autonomías ni por las comunidades parciales, ni siquiera por los estados miembros de la Unión por separado. Es una realidad compleja que ha de ser planificada, legislada y gestionada por una política común europea.

Sin embargo, la moción que nos presenta CiU comienza por exigir la aprobación inmediata del Plan nacional de inmigración, presentado recientemente por nuestro Gobierno de Entesa como un documento de bases, sin tener en cuenta que la mayoría de las medidas afectan a problemas comunes de toda la Unión Europea y que, en todo caso, son competencia exclusiva del Estado, según dictamina el artículo 149.2.a de nuestra Constitución.

La realidad es que el pasado 17 de junio, la Comisión Europea presentó un comunicado con los diez principios comunes en que se basará la política común de la inmigración, agrupados de acuerdo con los tres principios capítulos de la política de la UE: prosperidad, solidaridad y seguridad. Se presentó junto al plan de política de asilo. Ambos documentos abordaron los elementos pendientes sobre inmigración y asilo del programa de La Haya, y deberían ser aprobados por el Consejo Europeo el 15 de octubre del 2008 e incorporarse a la legislación de todos los estados miembros en el curso que viene, en el 2009.

Dejen de jugar –y lo he repetido más de una vez en esta cámara– a ser un estado. Somos una comunidad autónoma, con dificultades para integrar a la mayor ola de inmigración de toda la historia de Cataluña. Pero no es un problema particular; es un fenómeno general de toda la Unión Europea, que ha de solucionarse con las aportaciones de todos, pero con la dirección común de la Unión.

Esta frivolidad de jugar a ser estados no es, sin embargo, nuestra única crítica al Plan nacional de inmigración. Mi grupo parlamentario quiere aprovechar esta intervención para denunciar de este plan nacional de inmigración lo que se explicita también en la *Guia pràctica d'acollida lingüística*. Si esta guía está diseñada para inducir al inmigrante a que interiorice que el catalán es el único idioma de Cataluña y para utilizarle como materia prima de construcción nacional, en el Plan nacional de inmigración los toman como meros objetos susceptibles de ser convertidos a una, y solo a una, de las lenguas de Cataluña, para que la nación catalana sea su referencia existencial.

Dice así el plan –entre comillas–: «Per garantir que la societat diversa, diferenciada, tingui un espai compartit de convivència i cohesió a través d'una cultura pública comuna, hi ha cinc reptes» –la *llengua catalana comuna* es uno de ellos; se cierra..., se abre–, «per tal que la nació catalana continuï sent el referent de tota la població.» Es decir, «per tal que la nació catalana continuï sent». ¡Santo cielo! Todo el afán de este Plan nacional de inmigración es la nación, no las personas

y su felicidad, no las personas y su integración, no las personas y su bienestar, solo la nación.

Quiero repetirlo bien alto: «Per garantir que la societat diversa, diferenciada, tingui un espai compartit de convivència i cohesió a través d'una cultura pública comuna, hi ha cinc reptes» –la *llengua catalana comuna* es uno de ellos–, «per tal que la nació catalana continuï sent el referent de tota la població.» Es la nación, el objeto de nuestros desvelos, mientras la inmigración y sus problemas vitales, solo el instrumento para fortalecerla. El acto fallido freudiano. Debería llenarles de vergüenza a quienes los han diseñado, y si la tienen, dimitir.

¿Para esto van a servir también los espacios de bienvenida educativa? Confiaba en que estos espacios fueran una fórmula para facilitar la integración de quienes tuvieran especiales dificultades para incorporarse al sistema escolar directamente. No creo en esos sambenitos que se cuelgan de salida ante cualquier novedad para evitar el argumento que no tienen o erosionar al Gobierno. Rechazarlos de salida, por segregadores, es tan estúpido como calificarlos de extraordinarios de salida sin comprobar su eficacia...

El president

Senyor diptuat...

El Sr. Robles Almeida

...o razonar su sentido –acabo, señor presidente. Ciudadanos, mi grupo parlamentario, no los contempla como espacios fuera de los recintos escolares al uso, pero no los rechaza por sistema. Quien quiera erosionar al Gobierno, a cualquier gobierno, sin razones contrastadas, que no cuente con nosotros.

No sé, señor presidente, si me da tiempo a posicionarme sobre las enmiendas...

El president

Francament, no. (*La Sra. Prados Martínez demana per parlar.*) Senyora Prados?

La Sra. Prados Martínez

Per contradiccions, senyor president.

El president

Sí, fem una cosa, si li sembla. Deixem que intervingui la senyora Ribera per posicionar-se sobre les esmenes, i després fem les contradiccions.

Senyora Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. La veritat és que, quan sentim totes aquestes paraules, no perdem l'esperança, perquè és veritat que s'ha treballat molt durant molt de temps, molta gent en aquest país, perquè arribem a on som, perquè ens puguem sentir catalans, perquè tinguem un futur i un ideal per mirar cap endavant, per viure dignament, lliurement, responsablement, solidàriament. Però ens hem de voler sentir catalans.

Quan sentim el company que acabe..., amb aquest problema que denote que no hi ha una bona integració, vol dir que hem d'aprendre a fer-ho millor, que això no es pot tornar a repetir, que les pròximes generacions de catalans han d'estar orgullosos de pujar a aquest faristol i de defensar el lloc on estan perquè s'hi senten persones ben vingudes i ben acollides. Això ho hem d'aprendre tots. En alguna cosa hem fallat.

Respecte del pacte, és evident –i ho agraeixo a tots els grups– que hi ha hagut una voluntat d'entesa. Pensem que és un bon moment perquè plantegem el tema i que no ens esperem al pacte, perquè els estem fent un toc d'atenció. Com a govern tenen una responsabilitat, que és donar una sola posició única. El senyor Miralles diu: respecte de Madrid, diem en què no estem d'acord. Molt bé, però aquí a Catalunya han de dir una sola cosa. Després, com a partit, diguin el que vulguin, però com a govern ens han d'oferir una mà a la qual ens puguem agafar, no tres mans diferents. I la nostra posició sí que està clara, i això és el que els estem reclamant avui. Per això en aquests punts no hem pogut arribar a acord, perquè no han definit el reagrupament familiar, vostès, perquè els espais de ben vinguda tampoc s'han aclarit... Aclareixin això, i el pacte nacional serà possible.

Per tant, respecte de les esmenes, hem acceptat les esmenes i hem fet una transacció que hem portat incorporada. De totes formes, moltes gràcies per l'esforç, senyor Bosch, perquè esperem que encara pugui ser possible un altre dia.

(*El Sr. Robles Almeida demana per parlar.*)

El president

Sí, primer l'havia demanat la senyora Prados; després... Senyora Prados.

La Sra. Prados Martínez

Sí, és amb referència..., una resposta a la senyora Nebrera. La primera contradicció és que, si els socialistes han abandonat el seu electorat, com s'expliquen els resultats de les darreres eleccions generals? I la segona contradicció és que no compari ni polítiques ni polítics, perquè el Partit Popular no ha fet, no fa política d'immigració, sinó que fa política de la immigració; i, mentre el senyor García Albiol el que fa és crear alarma però no buscar solucions, perquè s'alimenta precisament de l'alarma i del conflicte, el ministre Corbacho el que fa és buscar les solucions i governar-les.

Gràcies.

El president

Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

Sí, por contradicción, señor presidente. Señora Ribera..., señora Ribera, por favor, no necesitamos ningún plan extraño para que yo me sienta orgulloso de estar allí. El que usted no piense como yo no quiere decir que eso que yo estoy haciendo ahí con orgullo no pertenezca a Cataluña. Yo soy tan catalán como usted, y estoy tan integrado como usted; solo que no pienso como usted.

El problema que tienen ustedes es que todos los que no piensan como ustedes no los consideran catalanes, son malos catalanes. Acostúmbrense: va a haber muchos más malos catalanes en Cataluña. Somos mejores, y además nos lo creemos.

(Xiulets en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyora Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, a veure, jo, respecte de les seves intencions, jo no m'hi pronunciaré; això ho sap ell. Jo només he dit que aquí a Catalunya tothom és benvingut, però només falta voler sentir-se català. Res més.

El president

Molt bé. Plantegem els termes de la votació, i demano als portaveus que parin atenció, per veure si ho fem correctament.

La transaccional que s'ha lliurat aquí a la Mesa contempla que hi queden integrats el punt 1, el punt 2, el punt 4, el punt 5 i el punt 7; aquests punts, en funció de la transacció, els votarem conjuntament. I després votarem la resta de punts, que, per tant, són el 3, el 6, el 8 i el 9, tot i que en faríem dues votacions separades, perquè el Grup Parlamentari del Partit Popular ha demanat votació del 3, votació del 6, del 8 i del 9, d'acord.

Comencem, doncs? *(El Sr. Robles Almeida demana per parlar.)* Senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

Perdón, señor presidente. Volíem, el punt 3, separat.

El president

Sí, sí, ja ho he dit. Votarem el 3 separat. *(Veus de fons.)* El 9... Molt bé.

Primer votarem la transacció, que són els punts 1, 2, 4, 5 i 7. La pregunta és: el punt 7 de la transacció el volen separat, també? *(Pausa.)* Conjuntament amb la transacció, eh?, queda clar. La transacció que afecta els punts 1, 2, 4, 5 i 7.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

Aquests punts han estat aprovats per 112 vots a favor, 1 vot en contra i 14 abstencions.

(El Sr. Pujol i Ferrusola demana per parlar.) Senyor Pujol?

El Sr. Pujol i Ferrusola

Si us plau, el 8 i el 9 separats, si us plau...

El president

Sí, sí, ja m'ho ha dit –ja m'ho ha dit–; ha quedat clar.

El Sr. Pujol i Ferrusola

No, li he dit el 9 només...

El president

Sí, però és...

El Sr. Pujol i Ferrusola

El 8 i el 9.

El president

Bé, no pateixi.

Votarem seguidament el punt número 3.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

El punt número 3 ha estat rebutjat per 43 vots a favor i 84 vots en contra.

Ara votem el número 6.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

El punt número 6 ha estat rebutjat per 55 vots a favor i 72 vots en contra.

Votem seguidament el punt número 8.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

El punt número 8 ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 72 vots en contra i 12 abstencions.

I finalment votarem el punt número 9.

Comença la votació.

Senyor Iceta? *(Pausa.)*

El punt número 9 ha estat rebutjat per 42 vots a favor, 72 vots en contra i 12 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques actives de lluita contra l'increment de l'atur (tram. 302-00120/08)

Passem seguidament al punt vintè de l'ordre del dia, que és la Moció sobre polítiques actives de lluita contra l'increment de l'atur. Té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'altre dia presentàvem una interpel·lació *(remor de veus)* que feia referència a...

El vicepresident primer

Perdó..., perdó, senyora diputada, un moment. Si us plau, prego que permetin substanciar la interpel·lació en condicions suficients. *(Pausa.)*

Segueixi, senyora Borràs. Gràcies.

La Sra. Borràs i Solé

Sí. Presentàvem una interpellació on demostràvem la nostra preocupació per la situació que viu el país; no, evidentment, només la que viu al país, sinó la situació en general, d'una situació econòmica difícil, sense dubte, i on també hem pogut veure en els darrers dies com se'ns van anunciar, doncs, diferents notícies no pas positives per a empreses com Roca, Pirelli, Sony, Martina, etcètera, i en alguna de les quals un té la sensació que el Govern no ha acabat de fer la feina que li corresponia.

En aquest sentit hi ha una eina molt bàsica que el mateix Govern té, que és el Servei d'Ocupació de Catalunya. I tenint clar que cada dia, doncs, ens trobem sobre la taula amb més de 250 persones que, doncs, queden aturats, nosaltres presentem aquesta iniciativa per tal de millorar la situació.

Els dèiem que feia falta, primer de tot, per tirar endavant les coses, una bona anàlisi de quina era la situació. Vam poder observar que l'anàlisi que havia fet el Govern no era la correcta; ens deien que disminuiria l'atur l'any 2008 i això ha anat al contrari, està augmentant i d'una forma molt important, i ara per primera vegada vostès ens parlen que això és així, i inclús el Govern central anuncia que és, doncs, una de les crisis més difícils que caldrà abordar. Per tant, en pocs mesos han passat del blanc al negre.

Per una altra banda, hi ha un reconeixement, jo crec, a través de les seves pròpies accions, que el SOC l'única eina, hi insisteixo, i nova i moderna, de què disposa la Generalitat per tal de fer polítiques actives d'ocupació, no funciona, no? Això ho demostra l'edecte que era publicat el 13 de maig i que, per tant, reclamava una reorganització i una reorientació del mateix SOC.

En aquest sentit nosaltres, doncs, reclamem tota una sèrie de mesures concretes que creiem que són vitals per poder tirar endavant, per mirar de gestionar el millor possible..., no per canviar la situació de crisi –la situació de crisi és la que és–, però, evidentment, sí que en funció de les accions que faci el Govern el nostre punt de sortida serà un o serà un altre.

En aquest sentit què reclamàvem nosaltres, no? Doncs que es presenti en el termini de tres mesos un projecte del SOC en el qual hi hagi, en aquest sentit, un pla individualitzat de recol·locació de totes les persones que queden aturades, amb un temps raonable, i que es podria, doncs, fer a través d'una entitat d'intermediació laboral.

Què demanem també? Que tot això s'obri, doncs, a empreses alienes al mateix SOC i que, per tant, a través de la negociació amb els agents econòmics i socials, puguin, entitats relacionades amb aquest àmbit, ajudar a aquesta intermediació i a aquesta recol·locació de les persones en atur.

Hi han altres mesures també molt concretes, com és el fet d'elaborar un protocol de recol·locació per a treballadors en àmbits on sabem d'antuvi que aquesta cri-

si la pateixen d'una forma podríem dir estructural en el nostre país, no?, com és l'àmbit del tèxtil, com és l'àmbit auxiliar de l'automoció i el relacionat amb la construcció. Potser en podríem posar més, però aquests tres segur que hi han de ser.

Demanem també una altra eina bàsica, i que ens ha reconegut el Tribunal Constitucional, gràcies, doncs, al fet que en el seu dia el Govern de Convergència i Unió hi va posar els seus recursos, davant del Tribunal Constitucional lògicament, i és que els diners en polítiques formatives, i que se'ns ha reconegut que són nostres, doncs, siguin transferits en la seva totalitat i que, per tant, puguin ser distribuïts per als catalans, per al conjunt de catalans que es troben en situació difícil.

Demanem també dues mesures molt concretes, i són les mesures perquè es pugui capitalitzar el que és l'atur bàsicament per dos col·lectius, creiem nosaltres, molt importants: per una banda, els immigrants, perquè puguin tenir una situació de sortida i en moltes ocasions, per què no?, de la mateixa necessitat de retorn en el país quan en aquests moments el nostre pot ser que no els doni una sortida laboral, i per què no poder-los facilitar, doncs, aquesta retornada, si és desitjada? I per una altra banda també pel fet de poder, les persones, aquesta capitalització, poder-la fer en l'àmbit dels autònoms, no?; per tirar endavant una iniciativa d'aquestes característiques és evident que cal un principi de capital, i això, lògicament, ho pot donar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) precisament aquesta capitalització de l'atur.

Per tant, deixi'm –sé que em passo del temps– dos segons més, si em permet, president, per citar dos dels temes que em queden pendants, que és..., escolti'm, va haver-hi el compromís que el 30 de juny hi hauria l'acord pel que era, doncs, el traspàs de les competències en matèria d'inspecció de treball; això a dia d'avui no és així, i nosaltres creiem que és una necessitat vital.

I finalment, doncs, demanem, lògicament, que s'estableixin els mecanismes de control i d'eficiències necessàries per tal de garantir que els pressupostos del SOC com a mínim es duguin a terme amb el mateix nivell d'eficàcia que la resta dels pressupostos de la Generalitat. No pot ser que quedem sempre els darrers en un tema tan important com és precisament poder donar sortida laboral a les persones, als treballadors i a les treballadores de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per presentar les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, diputades i diputats, la senyora Borràs, de fet, ens té acostumats a fer interpellacions que després es tradueixen en moció que no reflecteix ben bé el que plante-

java a la interpellació. Ho dic perquè ens ha semblat una mena d'escudella barrejada: parlava del model del SOC, pel qual sembla que té una mena d'obsessió, de la intermediació, de l'execució pressupostària, i ara ens parla de recol·locació, de capitalització de l'atur i d'inspecció del treball, tot barrejat.

A la moció es fan uns plantejament que obvien algunes qüestions que la consellera ja va explicar i que són a bastament conegudes; per tant, no podem estar d'acord amb la literalitat d'aquesta moció. Tampoc no hi veiem idees ni aportacions noves.

Per això hem presentat una esmena, perquè és clar que el Govern –i ahir ho va deixar clar el president– està preocupat per les dades de l'atur i per la situació econòmica; per això al febrer el SOC ja va plantejar un pla de xoc; per això a l'abril es va presentar un pla de mesures per afrontar la situació, entre les quals hi ha un reguitzell d'accions per al reforç de les polítiques actives d'ocupació, perquè al Govern i als grups que donem suport al Govern, i ahir el president ho va deixar clar, ens preocupen les persones que pateixen més la situació de la crisi, i en aquest cas les persones que han perdut la feina.

També li vull recordar que l'acord estratègic, refermat el passat 7 de juliol, fa un especial èmfasi en tots els aspectes de recol·locació i millora de l'ocupabilitat de les persones aturades, que provenen justament dels diferents sectors afectats per la crisi i que cada vegada són més i diferents. I en aquest li recomano la lectura del bloc 6, de qualitat de l'ocupació; les mesures de la línia 19, d'immigració i mercat laboral; la línia 20, polítiques actives d'ocupació. Allà crec que veurà recollides moltes de les preocupacions que vostè planteja a través d'aquesta moció, així com el model territorial del SOC, això que vostè acusava el Govern que no preveia, no feia previsió.

Li hem de dir que som testimoni que el SOC està orientant les seves convocatòries justament a abordar tots aquests temes, i per això no estem en absolut d'acord amb l'afirmació que fa la moció que el SOC no funciona.

Sí que estem d'acord que segurament el que cal és accelerar la modernització i el procés de millora dels procediments en què està immers el SOC per front a la situació en millors condicions. Per això aquest edicte que vostès s'obsessionen a dir que és de reorganització i el que és, de fet, és una reenginyeria de processos que el que pretén és la simplificació administrativa que tant es reclama des de tots els fronts i que el Govern ha afrontat des de fa uns quants mesos.

De fet, hem presentat una esmena amb voluntat de trobar punts d'acord, perquè és un tema que ens ocupa i ens preocupa i perquè creiem que cal estar tots plegats al costat del Govern i de la conselleria per reforçar al màxim la seva acció.

Per això en el punt primer creiem que no és necessària una reforma de cap llei perquè ja les mesures que estan en el Pla d'actuació del SOC, doncs, 2008-2009 ho recullen i perquè donar millor servei vol dir simplificar. I això..., em remeto altra vegada a aquest obsessiu edicte que vostès plantegen.

Del punt 2 també en proposem la supressió, perquè actualment ja existeixen entitats privades que fan intermediació i que ja complementen les que es fan des dels serveis públics, i els ciutadans hi poden anar exactament igual. I, de tota manera, sabem que aquesta actuació també està en curs; li recordo el que li esmentava abans: el pla de xoc, les quaranta-dues mesures, l'acord estratègic... No em repetiré.

Al punt 3 proposem un canvi de redactat, en aquest sentit, perquè cada vegada hi ha més sectors, i per tant no només hem d'atenir-nos als que vostè especifica, sinó que justament l'acord estratègic ja està elaborant un protocol de mesures per abordar aquesta recol·locació fent èmfasi en tots els sectors dels quals vostè fa esment i dels que no en fa esment que també es veuran afectats.

També altres esmenes de modificació en el punt 4, en els diferents punts. I, en aquest sentit, al punt 5 proposem la supressió perquè hi ha un edicte d'ara, del mes de juliol, en què això ja queda recollit i ja és una realitat que els treballadors en actiu poden acudir als cursos de formació ocupacional, i a la inversa, els aturats, als de formació contínua.

Pel que fa al punt de pressupost, que també vostès hi insisteixen, li proposem una supressió per dos motius. Un, perquè el Govern ja té des de l'any 2005 uns mecanismes d'absoluta transparència pel tema pressupostari, i, per l'altra banda, perquè vostè coneix a bastament que els recursos que executa el SOC tenen un cicle pressupostari diferent de l'any natural com la resta de departaments.

Per tant, això vostès ho coneixen, vostès ho saben..., i el SOC sempre ho va arrossegant als exercicis posteriors, perquè una cosa és el compromès, que en aquests moments està fins al 90 per cent, i l'altra cosa és el que realment les entitats que l'executen poden justificar.

Per tant, per tot això, doncs, us proposem aquesta sèrie d'esmenes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per intervenir en nom dels grups, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyor president. Bé, a la senyora Borràs ja se li ha comentat el posicionament respecte a les esmenes que hem presentat. En qualsevol cas ja es va parlar ahir amb profunditat, en el debat que va haver-hi durant el matí, de quines eren les arrels de l'actual crisi econòmica, que evidentment i malauradament implica un increment de l'atur.

En qualsevol cas, nosaltres el que pensem és que, evidentment, les solucions també han de ser pensades per a l'arrel del problema i, per tant, estructurals. Sincerament, som de l'opinió que en aquests moments el que són els mecanismes d'intermediació en el mercat laboral de Catalunya funcionen raonablement bé. Tot allò

que s'hagi de millorar del SOC..., nosaltres hi estem d'acord, i, de fet, les esmenes van en aquesta direcció, i en qualsevol cas les persones que busquen feina utilitzen també altres tipus d'intermediació per aconseguir un lloc de treball.

L'arrel del problema, repetim-ho, ahir es va dir, és un dèficit fiscal cada vegada més greu a Catalunya; un espoli fiscal que en aquests moments no ens permet fer el canvi de model que necessita aquest país, el canvi de model productiu, passar d'una economia en què té un excés pes la construcció i en què el sotrac que s'ha vist aquests dies d'aquest sector està provocant evidentment l'increment de l'atur i està provocant una desacceleració econòmica que acabarà segurament en pocs mesos en recessió..., necessita enormes recursos per poder passar a un model de valor afegit, a un model d'exportació de tecnologia, a un model en definitiva que necessita una enorme inversió en infraestructures i en capital productiu. I, per tant, això només es pot fer amb recursos econòmics, que en aquests moments no tenim perquè se'n van a Madrid i no tornen.

Pensem que cal injectar en el sistema financer capital perquè pugui una altra vegada incrementar-se i facilitar el que és la dotació de préstecs per a la inversió productiva, evidentment, no per a sectors en desacceleració com la construcció.

I cal també un control de la inflació, que malgrat que depèn de l'increment dels preus del petroli i del preu dels aliments, cosa que no podem controlar des de Catalunya, però, sí que és veritat que es poden controlar altres factors que també estan incrementant la inflació, cosa que –el fet que hi hagi una inflació alta– no permet abaixar els tipus d'interès; imprescindible, aquesta política, per activar l'economia.

Per tant, què volem dir amb tot això? Hi ha uns problemes estructurals, que són els que hem d'abordar; la seva moció no els aborda, no planteja solucions per a cap d'aquestes problemàtiques.

Respecte a les qüestions d'intermediació –que per nosaltres són de caire menor, els problemes que hi hagi vinculats a aquesta qüestió–, hem presentat una sèrie d'esmenes. En qualsevol cas, li agraïm que ens en pugui acceptar alguna, com sembla que així serà.

I és evident que dos aspectes importants són que hi hagi un traspàs efectiu i immediat de la inspecció de treball. Ja fa massa temps que s'hauria d'haver realitzat aquest traspàs que encara no s'ha efectuat. I en aquest sentit hem presentat una esmena per, una vegada més, exigir al Govern espanyol que es procedeixi a aquest traspàs.

I també, evidentment, la territorialització de la despesa en formació contínua per part de l'Estat. Perquè no té cap sentit que una despesa que s'hauria de fer al més a prop possible de les persones que necessiten aquesta formació contínua, és a dir, des de la Generalitat de Catalunya, en aquests moments encara s'estigui fent des d'un estat espanyol que és incapaç d'arribar de forma eficient al que són les diferents casuístiques i problemàtiques que hi ha a cada un dels territoris, que tenen estructures productives substancialment diferents.

I, per tant, en aquests aspectes, doncs, hem presentat esmenes; agraïrem que les puguin acceptar.

I la resta de la moció, doncs, el que li diem és que no aborda els problemes estructurals que en aquests moments té l'economia catalana. I, per tant, doncs, bé, aprovarem i votarem aquells punts que siguin assumibles per part de tots i a la resta hi votarem en contra.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula el senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora Meritxell Borràs, nosaltres hem escoltat el darrer dia 2 de juliol la interpellació que vostè li va fer a la consellera de Treball, la consellera Mar Serna, que avui ens acompanya també aquí, i vàrem escoltar atentament també la resposta que la consellera li va fer, i hem, també, en fi, llegit atentament el contingut de la moció.

Jo li he de dir, com d'altra banda és habitual en les iniciatives que vostè presenta, que estan carregades de sentit comú, que són iniciatives assenyades. I no li ho dic només perquè comparteixi en bona mesura en contingut d'aquestes, sinó perquè a més a més és una iniciativa, és una moció que guarda similituds importants amb la moció que el nostre grup parlamentari, el del Partit Popular de Catalunya, va presentar també en aquest hemicicle arran de la interpellació que va presentar el dia 8 de maig del 2008 a la consellera Mar Serna, que avui ens acompanya, com he dit, i que va ser substanciada, la moció subsegüent, el dia 7 de maig.

Aquella moció no va comptar amb el vistiplau dels grups que donen suport al Govern, però era una moció que tenia una finalitat, com li he dit al començament, similar a la finalitat que persegueix la moció que avui el Grup Parlamentari de Convergència i Unió presenta, que és promoure, incentivar mesures en la línia de les polítiques actives de foment de l'ocupació. I que també són mesures que d'alguna manera vénen a posar de manifest, i en la intervenció de la interpellació es va també poder copsar, posen de manifest, com deia, aquesta ineficàcia que nosaltres també denunciàvem en la nostra intervenció el dia de la interpellació, com he dit, el dia 8 de maig, del que és el Servei d'Ocupació de Catalunya, que al nostre entendre no respon en absolut a les finalitats, a l'objectiu pel qual va ser constituït.

Per tant, anuncio ja d'antuvi que el nostre posicionament, el vot del Grup Parlamentari Popular serà favorable als punts d'aquesta moció, evidentment sense saber encara quina és l'opinió del grup parlamentari proposant amb relació a les esmenes que han presentat els grups que donen suport al Govern.

En qualsevol cas, aquestes esmenes pel que hem vist vénen a matisar el contingut de la moció. I en la nostra opinió, doncs, si el Grup de Convergència i Unió les accepta, nosaltres també hi donaríem el nostre suport.

Tot això amb excepció feta del punt número 7, que, com vostès saben, fa referència al traspàs de la inspecció de treball, matèria de la qual coneixen sobradament quin és el nostre posicionament perquè n'hem parlat ja en altres ocasions.

I, per tant, aquí, senyor president, ja li anticipo també que demanarem votació separada d'aquest punt, pel motiu que els acabo d'explicar. I, per tant, mantindrem també una votació diferenciada en aquest sentit.

El tema és massa important, senyores i senyors diputats, perquè hi passem de puntetes. És cert que és l'última intervenció ja, l'últim punt, d'aquest ple llarg que dona final, que dona punt final a aquest període de sessions, però realment nosaltres considerem que és important el que estem parlant.

I vull repetir només una qüestió que vaig anunciar, que vaig denunciar també, en la interpellació que vam presentar en el seu moment, no perquè ho digui el diputat Enric Millo, no perquè ho digui el Grup Parlamentari Popular, sinó perquè els principals agents socials de Catalunya –la Unió General de Treballadors, Comissions Obreres de Catalunya– denuncien el mes de desembre i el mes de gener en compareixença pública en aquest Parlament de Catalunya que el Servei d'Ocupació de Catalunya no funciona i que cal reformar-lo, que cal reestructurar-lo. No cal que ens faci vergonya acceptar això, no cal, perquè tota la reforma que es pugui fer i tota modificació que es pugui fer, si és a fi de bé, serà positiva per a tothom, i no cal avergonyir-se'n.

Avui vostès encara diuen que no, però com en tantes altres coses, com ha estat en el cas de la crisi econòmica, arribarà el moment que vostès pujaran a aquesta tribuna i ens explicaran quina és la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya que cal fer, ens l'explicaran. I aleshores els direm «gràcies» per haver-ho fet. Hauré perdut temps. Com ha passat amb tantes altres coses, com amb la convocatòria dels ajuts de formació contínua, que vostès la fan el mes de maig, massa tard. O les accions de formació ocupacional, que vostès les presenten el dilluns d'aquesta setmana. Set mesos de retard! On van? Set mesos de retard! Les accions per al 2008 de formació per als aturats..., vostès l'han tret, la convocatòria, el dilluns d'aquesta setmana, set mesos de retard, per a l'any 2008. Aquesta no és una manera eficient de funcionar.

El Govern té un problema, al nostre entendre, que és l'impuls i aplicació de les mesures de les polítiques actives d'ocupació. I les competències són competències de la Generalitat. I nosaltres estem d'acord amb l'aplicació del principi de subsidiarietat, que sigui la Generalitat qui gestioni aquestes competències. Però el principi de subsidiarietat implica eficàcia en la gestió d'aquest principi. I aquesta eficàcia avui no es produeix, no es produeix en absolut.

Per tant, senyora consellera, nosaltres no volem, jo personalment no vull haver de pujar a aquesta tribuna mai, ni al proper període de sessions, a demanar la dimissió de cap equip del Departament de Treball per la ineficàcia dels serveis que presta, perquè el tema de l'ocupació, el tema de l'atur és massa important, i vostè ho sap.

Jo li demano que reflexioni, que mediti, que prenguin les mesures, que reformin el que s'ha de reformar...

El vicepresident primer

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

...i que tinguin en compte el que avui es demana en aquesta moció.

Senyor president, acabo, només per no fer-ho amb un to amargant, en aquest punt de l'ordre del dia d'aquest període de sessions, desitjant a totes les diputades i als diputats d'aquest Parlament que tinguin bon estiu, que tinguin bones vacances, que descansin, que carreguin les bateries i que al setembre ens puguem tornar a retrobar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Millo. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Consellera, senyores diputades, senyors diputats..., benvolguda diputada Borràs, com vostè, el nostre grup també veu amb preocupació la crisi, o les crisis, o la crisi global, la crisi interna, fins i tot pot haver-hi una crisi social. I vam tractar-ho extensament i intensament a la sessió d'ahir. De fet, les dades de l'atur comparatives amb els mateixos mesos de l'any anterior són d'un augment significatiu, important i preocupant.

Però també va quedar molt clar que el president de Catalunya, els grups que donen suport al Govern enfoquen les seves mesures a acotar i a donar suport als col·lectius més vulnerables, i aquests, en aquest moment, són també els aturats i els aturades. I hem de fer que comptin amb totes les eines i amb tot el suport del Govern, perquè en aquest cas es tracta de no pagar els plats trencats del model productiu. Recordem-ho: és fruit d'un model productiu instal·lat, benaurat, amb beneplàcit, potenciat, inclús alabat, en la seva precarització salarial..., que és el que teníem instal·lat en aquest país. Per tant, potser hi ha una oportunitat de canvi de model, i és aquí on ens hem d'agafar també. I aquí també els demanaria que en fossin còmplices.

Per tant, crec que hi ha idoneïtat en les mesures, en el decret; jo no m'hi vull estendre, també s'ha dit. Esperem que sigui efectives, igual que l'acord estratègic en aquest sentit, que és vital, com ho és el pacte de la recerca.

I és cert que totes aquestes polítiques, aquest acord, l'acord estratègic, les mesures adoptades per Iniciativa Verds - Esquerra Unida han de fer que siguin creadores d'oportunitats per dotar-nos d'aquest nou model on inserir aquests col·lectius. Perquè nosaltres entenem, des del nostre grup, que l'ocupació, o sigui, el treball, eh?, el treball, la formació, juntament amb l'habitatge, són

unes de les condicions bàsiques per a la independència i la realització plena de les persones i també per a l'emancipació dels sectors amb majors necessitats, i aquí hi podem comptar dones, joves, persones amb discapacitats i immigració.

I creiem que el SOC havia estat aplicant aquestes polítiques, perquè estàvem partint d'un supòsit que era que l'atur era estructural. I estàvem treballant sobre això. I vam crear una direcció general d'igualtat, perquè treballàvem sota aquest supòsit i sobre aquest supòsit.

Per tant, parlàvem d'estructural, residual. I aquí, jo entenc –i els diputats de l'Entesa també ho han dit, responent a la moció–, s'ha fet una bona feina en qualificació professional, en orientació a les persones, en suport a emprenedors, a l'emprenedoria, i s'ha procurat millorar també l'ocupabilitat; ho va comentar també la consellera.

Però, clar, ara ens tornem a trobar amb un atur que és conjuntural. I aquí és on realment ens hem d'arremangar. I crec que, des del gener, des del departament això s'està intentant fer. Perquè ens trobem que aquest atur afecta sobretot sectors i col·lectius amb baixa qualificació i amb baixa formació. I, és clar, això ens posa davant d'una nova realitat.

Ara bé, entenem nosaltres, i també ho enteníem, de fet, abans, que potser en el moment expansiu no vam aprofitar tampoc per fer unes bones polítiques d'inclusió; teníem l'oportunitat de fer un millor repartiment, de fer polítiques inclusives. Que nosaltres voldríem que aquestes polítiques inclusives es continuessin mantenint, senyora consellera, però atenent que ara tenim unes noves realitats.

Per tant, sí que partim del fet que en el que ens presenta la diputada Borràs no ens aporta aquests canvis que nosaltres poder demanàriem en les polítiques actives. Ens demana, i també ho deia el senyor Millo..., és una reestructuració de model, però nosaltres..., tot el que plantegen –i s'ha comentat, amb els anteriors diputats, ja els ho han dit– ja s'està fent, en aquest sentit; s'està fent, s'està adreçant i s'està fent.

Nosaltres potser aniríem més enllà, consellera, i potser no és cosa seva tampoc, però la reforma de les polítiques actives ha d'anar més enllà. I això potser és qüestió, doncs, clar, de la subdirecció, i de..., bé, de Madrid, en aquest sentit, no?, perquè entrem en una crisi i perquè entenem que l'única manera de pensar i dissenyar les polítiques actives del nostre grup és també fer-ho competitiu en el territori i crear una economia que vagi al servei de la societat i de les persones. I en aquest moment les bases, les desigualtats socials, els futurs conflictes s'han de treballar amb una agenda diferent –amb una agenda diferent–, amb un model econòmic diferent.

Pel que deia el senyor Millor del retard, és cert, estem en un moment molt punyent. Si es pogués fer d'alguna manera que s'apliquessin les mesures amb més eficàcia..., i crec que la reforma, que va per aquí, que és organitzativa, que és la que vostè demana, aquesta, la compartim, si ha de ser per ser més àgil, perquè les persones puguin, doncs, orientar-se millor, trobar feina millor abans, ser ocupades abans, millor. I si en els ajuntaments la intermediació, doncs, també pot ser més

àgil, també seria bo, perquè el moment és això, molt complex i molt dificultós.

Moltes gràcies, senyor...

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, la moción que presenta el Grupo de Convergència i Unió, desde luego, es de plena actualidad a la vista de la evolución de la demanda de empleo en Cataluña en los últimos meses; refleja que la relación causa-efecto ante crisis económica y desempleo es evidente: el paro registrado en el mes de junio alcanza las 311.422 personas y los demandantes de empleo suponen un total de 415.303 personas.

Es evidente que en estos momentos la destrucción de empleo está al orden del día. Y para ello es imprescindible contar con unos servicios de empleo ágiles que cumplan con la función primordial: facilitar el empleo a aquellos que lo solicitan.

En la actualidad –conocido es, nadie mejor que la *consellera*–, el servicio público de empleo cuenta con dos patas: la estatal, dependiente del Inem, encargada del pago de las prestaciones, y la autonómica, el SOC, responsable de la política activa de empleo. A la vista de la situación económica, unos y otros incrementarán la actividad abundantemente. Se ha hecho referencia por parte de la diputada Borràs a casos de notoria actualidad –el caso de Sony, el caso de Pirelli, el caso de Martinsa-Fadesa, el caso de Spanair–, que afectarán, sin duda, al desempleo, al incremento del desempleo en Cataluña.

Es evidente, sin embargo, que pocas personas encuentran trabajo a través del SOC hoy día, y esta no es una característica propia de Cataluña; es una característica propia de todas las comunidades autónomas, de todos los servicios públicos de las comunidades autónomas.

Por mirar los últimos datos, podemos señalar que en el mes de junio los puestos de trabajo ofrecidos por el SOC fueron 4.857, de los que solo cinco fueron para servicios, para empleo, ofertas de empleo, fuera de Cataluña. Con estos datos ya vemos que la situación de descoordinación existe y es evidente.

A la vista del resultado, del mal resultado, que en estos momentos tienen los servicios públicos de empleo, hay que plantearse si la transferencia de la competencia de política activa de empleo a las comunidades autónomas ha servido para mejorar el servicio. Sinceramente entendemos que al día de hoy no.

Pero no lo decimos nosotros, lo están diciendo los sindicatos. Comisiones Obreras reconoce que con la transferencia la situación no ha mejorado sino que ha empeorado, porque en cada lado se hace una cosa distinta y hay fallos de coordinación entre comunidades autónomas. UGT: «Hay descoordinación entre las comunidades autónomas y una ruptura práctica de la unidad de mercado.»

La solución que nos viene a dar en estos momentos la moción que presenta el Grupo de Convergencia i Unió es, en parte, más descentralización. Y nosotros, desde luego, vamos por la vía contraria: en parte, más coordinación entre comunidades autónomas, y, es más, sin que deba descartarse —¿y por qué no?— la posible devolución de las competencias de política activa de empleo por las comunidades autónomas al Estado, a la vista de que pudiéramos entender que realmente una de las razones por las que estamos en esta situación es la equivocada transferencia en su día de la política activa de empleo.

En todo caso, sí que hay aspectos positivos en la moción, que nosotros compartimos y que contarán con nuestro voto favorable. Entendemos que, realmente, en estos momentos hay una situación clara de falta de intermediación privada, de coordinación entre la intermediación privada y el SOC. De ahí que nosotros no veamos mal que se pueda hacer por parte del servicio público una labor de coordinación entre la iniciativa privada y las ofertas de empleo.

Entendemos también que en estos momentos sí que existe una situación clara en que no se está ofreciendo una atención personalizada a cada desempleado y una cartera de servicio ordenada, y de ahí que nos parezca adecuada la posición de la moción en este sentido, si bien no compartimos la necesidad de elaborar una nueva ley, puesto que, evidentemente, si estamos planteando la mayor, no vamos a reducirla a un tema de reforma de la ley, que no es el tema, sino..., porque es un problema de gestión y no tanto de aprobación de una nueva ley.

En cuanto a las medidas que se impulsan, creemos que están equivocadamente planteadas, en cuanto que todas las políticas de prestación, en que incluyen las capitalizaciones de prestaciones, son política de ámbito estatal, competencia de la Administración General del Estado, del Inem, y en consecuencia entendemos que no ha lugar a plantearlo, si bien entendemos y aprobamos la vía, y de hecho el propio ministro de Trabajo así lo ha planteado.

Por lo tanto, solicitaríamos ya, y ya lo anuncio, votación separada de los puntos 1, a partir del apartado... (*pau-sa*); bueno, ninguno, porque es en el caso de superar el término...

Pedimos votación separada de los puntos 1, 4, 8, y los puntos 6 y 8... Perdón, los puntos 6 y 8 separados, y los puntos —perdón, señor presidente— 1, 4 y 7. El cansancio nos afecta a todos, incluso a la hora de mirar la...

Gracias.

El vicepresident primer

Senyor diputat, senyor Domingo, ho he entès bé? Vostès demanen l'1, 4 i 7, per una banda, i el 6 i 8 agrupats, per una altra?

El Sr. Domingo Domingo

Uno, 4...

El vicepresident primer

...i 7?

El Sr. Domingo Domingo

...i 7, i el 6 i el 8 per l'altra, efectivament. Ho ha entès perfectament.

El vicepresident primer

O sigui que serien tres votacions de la moció, eh? (*Pau-sa.*) Gràcies.

Senyora Borràs, té la paraula per posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president; sí, per posicionar-nos sobre les esmenes, no?

Se'ns deia que s'havien presentat unes esmenes amb voluntat d'arribar a un acord; unes esmenes, però, que d'entrada ens retallen pràcticament el 50 per cent del que nosaltres hem presentat; dels nou punts, quatre ens els eliminen. Per tant, allò, una voluntat massa sincera d'arribar a un acord, doncs, és difícil de veure. Però per part nostra, ho procurarem.

Ens diuen... Els punts que ens eliminen..., doncs, evidentment no els ho podem acceptar. Nosaltres no entenem que una mesura que vostès impulsin..., i és cert que no correspon a aquest Parlament, però sí que estaria bé que des d'aquest Parlament sortís el posicionament que es vol capitalitzar l'atur per als aturats, en el cas de les persones immigrants, que pugui sortir d'aquest Parlament una iniciativa d'aquest estil. No entenem per què vostès demanen la retirada d'aquest punt quan representa que hi estan a favor.

No entenem tampoc altres posicionaments. Però em referiré als punts en què nosaltres sí que acceptem, doncs, les propostes.

En el punt 4, el fet de, diuen, continuar incrementant més recursos per a les polítiques formatives. Doncs, continuem incrementant-los. L'important és que arribem que finalment tots els recursos que hi han per a les polítiques actives quedin totalment territorialitzats i per tant que Catalunya i els treballadors i les treballadores de Catalunya no perdin ni un sol euro en aquesta matèria tan i tan important.

Respecte al punt 7, ens fan també una esmena que nosaltres els podríem acceptar, en el sentit que ens diuen, doncs, que és necessari que hi hagi d'una vegada per totes el que és el traspàs, doncs, de la inspecció de treball, que, si vostès ho recorden —i això ho posa el punt i vostès, lògicament, s'ho mengem—, havia d'haver-hi aquest acord el 30 de juny. Ha passat el 30 de juny, no tenim l'acord. Acceptem-ho, donem-ho per bo. Reclamem-ho de nou, però per favor posin-se a la feina i aconseguim que allò que el 30 de juny havia de ser una realitat, doncs, acabi sent-ho algun dia.

I finalment, només una cosa, no? Vostès ens diuen, ho han dit diverses vegades: «La senyora Borràs té una obsessió pel SOC.» No, escolti, la senyora Borràs no té cap obsessió pel SOC. La senyora Borràs, i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té obsessió per millorar les polítiques actives d'aquest Govern. I aquesta no hauria de ser l'obsessió de la senyora Borràs o del Grup de

Convergència i Unió, sinó que hauria de ser l'obsessió del Govern, i a dia d'avui això no és una realitat.

Vostès, a través del seu edicte, diguin el que diguin, demostren que el SOC no funciona, i potser és hora que hi donin l'impuls necessari perquè doni respostes a les necessitats reals que tenen els aturats a casa nostra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

Senyora Borràs, per un aclariment. Les esmenes número 2, 5, 6 i 9 no les accepten; les altres esmenes no m'ha quedat clar.

La Sra. Borràs i Solé

Sí, acceptem les esmenes del punt 4 i el punt 7... (*Pausa.*) Acceptem les esmenes només del punt 4 i del punt 7, i demanem votar de forma individualitzada el punt número 6.

Gràcies.

El vicepresident primer

El punt número...?

La Sra. Borràs i Solé

Sis.

El vicepresident primer

Gràcies.

(*Pausa llarga.*)

El president

Procedim, doncs, a la votació d'aquesta moció.

Començarem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquest punt ha estat rebutjat per 55 vots a favor i 70 en contra.

Votem seguidament els punts números 2 i 3.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Els punts 2 i 3 han estat rebutjats per 56 vots a favor i 68 vots en contra.

Votem seguidament el punt número 4 amb l'esmena incorporada.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

El punt número 4 ha estat aprovat per 122 vots a favor i 3 vots en contra.

Votem seguidament el punt número 5.

Comença la votació.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

Aquest punt ha estat rebutjat per 57 vots a favor i 68 vots en contra.

Votem seguidament el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 68 vots en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament el punt número 7, també amb les esmenes incorporades.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 110 vots a favor i 15 vots en contra.

Finalment votarem els punts números 8 i 9.

Senyor Iceta? (*Pausa.*)

La resta de la moció ha estat rebutjada per 54 vots a favor, 68 vots en contra i 3 abstencions.

————— **Modificació de l'ordre del dia**

Ens queda només...

————— **Declaració**

del Parlament de Catalunya de suport a la candidatura de Barcelona com a seu de la secretaria general de la Unió pel Mediterrani (tram. 401-00023/08)

...la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la candidatura de Barcelona com a seu de la secretaria general de la Unió pel Mediterrani.

«La cimera de la Unió pel Mediterrani tinguda a París el propassat dia 13 de juliol ha representat un nou impuls al projecte euromediterrani, nascut a Barcelona l'any 1995, com a espai de cooperació, solidaritat i progrés.

»La presentació de la candidatura de Barcelona com a seu de la secretaria general de la Unió pel Mediterrani representa el reconeixement de la legitimitat política, històrica i geogràfica de la capital de Catalunya com a ciutat oberta i cosmopolita, amb clara vocació mediterrània, que ha esdevingut un referent central en la construcció d'un espai de diàleg entre les ribes nord i sud de la Mediterrània i entre la Unió Europea i els seus veïns meridionals.

»El Parlament de Catalunya dona suport a la candidatura de Barcelona com a seu de la secretaria general de la Unió pel Mediterrani i demana al Govern que continuï fent tots els esforços en aquesta direcció i que hi presti tot el suport.»

Amb els millors desitjos per a aquest estiu, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i quatre minuts.